

K. V. V. V. V.

സഹോദരി

(കല, ശാസ്ത്രം, സാഹിത്യം മുതലായ വിഷയങ്ങൾ
ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഉത്തമ മാസിക.)

Cinema

THE "SAHODARI"
QUILON
1945 SEPTEMBER

പത്രാധിപർ,
കെ. കാത്തിക്കേയൻ എം. എ.

അനുക്രമണിക.

1. പ്രജാപ്രഭുതപരമോ? ശ്രീ: പി. കുഞ്ഞുതുഞ്ചൻ ബി. എ. ബി. എൽ.
2. കലയിലെ പ്രതിബിംബനം. ശ്രീ: കപ്പിൽ കേശവൻ ബി. എ. ബി. എൽ.
3. കുഞ്ഞുമ്മാൻ ശ്രീ: പി. കെ. രാജരാജവർമ്മ എം. എ.
4. സുപ്രഭാതം (കവിത) ശ്രീ: പട്ടം ഗോപാലൻനായർ ബി. എ. ബി. എൽ.
5. വേലക്കാരി (ചെറുകഥ) ശ്രീ: ഉദയൻ.
6. ഏകലോകവീക്ഷണം വെൻഡൽ വിൽക്കി.
7. ബോസ് (കവിത) ശ്രീ: അം.രി.
8. നല്ല ചില കഥകൾ ശ്രീ: മുക്കുറുതു കുഞ്ഞപ്പ.
9. പ്രണയം യുദ്ധാനന്തരവ്യവസ്ഥിതിയിൽ. ശ്രീ: എം. ഡി.
10. ഭാരതസ്രീകൾ ശ്രീ: എം. അശോകൻ.
11. സുഭാഷ്ചന്ദ്രബോസ് ശ്രീ: എം.
12. അധിവാഹിതരോട് ശ്രീ: എൻ. സങ്കർഷണൻ.
13. ലേഡീകമ്പോസിറ്റൻ (ചെറുകഥ) ശ്രീ: വിദ്യൻ ശങ്കരൻ കരിപ്പാമ്പി.
14. കടാക്ഷിക്കണെ കടവുളെ! ശ്രീ: കെ. സി.
15. വൃദ്ധൻ (കവിത) ശ്രീ: ഒ. നന്ദൻ ഉപാദ്ധ്യായൻ.
16. ഗോവന്ദുരിപ്രയോഗം ശ്രീ: ജയചന്ദ്രപ്പണിക്കർ.
17. പസ്കാദിപ്രായം.

വരിസംഖ്യ.

ആണ്ടേഴുത്ത് മുൻകൂർ 5 ക. തവണകളിൽ 6 ക. റെറ്റിഫിക്കേഷൻ 8 ഞ.

പരസ്യക്കുലി

ഫുൾപേജ് 40-ക. അർദ്ധപേജ് 20-ക. കാൽപേജ് 10-ക.

മാനേജർ.

സ മേ മ ഓ ദ തി

പുസ്തകം ന

മൻരമ സെപ്തംബർ

ലക്കം ൧൨

പ്രജാപ്രഭുത്വമോ?

(ജോർജ് ബർനാഡ്ഷാ)

പരിഭാഷകൻ പി. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണൻ ബി. എ; ബി. എൽ.

ആളുകൾ എന്നെ പലവിധത്തിലും പഠയാറുണ്ട്. ഞാനൊരു പ്രജാപ്രഭുത്വവിരോധിയായിട്ടു തോന്നുന്നു. കഴിഞ്ഞദിവസം സർ ഫാറാൾഡ് വെബ്ബ് എന്ന ഒരു പഴഞ്ചൻ ടോറിയായിട്ടു വിവരിച്ചു. ഈ ജീവിതത്തിൽ എന്നെ എല്ലാപേരുകളും പറഞ്ഞു വിളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ലേഖകൻ എല്ലാം എനിക്കു പരിചിതങ്ങളാണ്. ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടുകൂടി വരികയാണെങ്കിൽ അവയിൽ എനിക്കു പ്രതിഷേധവുമില്ല.

പ്രജാപ്രഭുത്വം—വസ്തുതകളോടു ബന്ധമില്ലാത്ത ഒരു ചിന്താഗതി—അതിനോടു ഇണങ്ങിച്ചേരുന്നതന്നെ ഞാൻ വളരെ വൃദ്ധനായിപ്പോയി. എഴുപതുവർഷക്കാലം ഞാനിപ്പോൾ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ചരിത്രത്തിൽനിന്നും പ

ഠിക്കേണ്ട പാഠങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നു ഇതിനകം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യശാസ്ത്രം പഠിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയാണ് ഞാൻ. ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ശബ്ദം ദൈവത്തിന്റെ ശബ്ദമാണെന്നും ഇരുപത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രായമുള്ള എല്ലാവരുടെയും രാഷ്ട്രീയവിജ്ഞാനവും ബുദ്ധിശക്തിയും അപ്രമേയവും തെറ്റുപറ്റാത്തതുമാണെന്നും ആരെങ്കിലും കരുതുന്നെങ്കിൽ അവർ വെറും സ്വപ്നലോകത്തു ജീവിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

പ്രജാപ്രഭുത്വം എന്ന വാക്കുകൊണ്ട് ഞാൻ അർത്ഥമാക്കുന്നത്, ഒരു വിഭാഗക്കാർക്കു മാത്രമല്ല, ജനങ്ങൾക്കൊക്കെമാനം ഏറ്റവും കൂടുതൽ ക്ഷേമം കൈവരുത്തുന്നതിനു ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സാമൂഹികവ്യവ

സ്ഥ എന്നാണ്. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വരിച്ചതും കാരൽമാക്ക്സ് മുണ്ടിക്കാണിച്ചതുമായ ഫാക്ടറികളിലെ ഭീകരഭയാനതകൾ നിലവിലിരിക്കെ ഫാക്ടറിനിയമം നടപ്പാക്കാൻ അൻപതു സംവത്സരം പിടിച്ചതും, അയർലൻറിന് ഒരു ഹോംറൂൾ ആക്ടർ പാസ്സാക്കുന്നതിനും അഴിക്കുന്നതിനും മുപ്പതുകൊല്ലം വേണ്ടിവന്നതും, രണ്ടു ലോകമഹായുദ്ധങ്ങളിൽ രാജ്യം ആഗ്രഹമായപ്പോഴും, രാജാവ് സ്ഥാനമൊഴിയാൻ നിർബന്ധിതനായപ്പോഴും ആലോചിക്കുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതുമായ വെസ്റ്റ് മിൻസ്റ്ററിനിലെ മറ്റൊരിടത്തോ ഉള്ള നിയമസഭമുഖേനയുള്ള ഒരു ഗവണ്മെൻറിനെയല്ല ഞാൻ തീർച്ചയായും വിവക്ഷിക്കുന്നത്.

ഇക്കാര്യത്തിൽ ഞാനൊരു ടോട്ടലിട്ടേറിയനാണ്. സ്വകാര്യസ്വത്തുടമസ്ഥന്മാരുടെയും കൃഷിക്കാരുടെയും കഷ്ടതത്തൊഴിലാളികളുടെയും ചെറുതരം വ്യാപാരികളുടെയും മേൽക്കേയ്മ പുലർത്താൻ ശ്രമിച്ച ടിനിട്ടേറിയൻ ഗ്ലാഡ്സ്റ്റനിൽനിന്നും, നേതാക്കന്മാരെ വെസ്റ്റ് മിൻസ്റ്ററിൽ അധികാരത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്ന ലാക്കോടുകൂടിയവരും ആ കാര്യസാധ്യത്തിനായി വെറും വോട്ടുപിടിത്തക്കാരായി മാത്രം നടക്കുന്നവരുമായ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകന്മാരിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തനാണ് ഞാൻ.

പാർലമെൻറിൽ ഈ 'എസ്റ്റ' മെനും 'നൊമെനും' പുകവലിക്കുന്ന മുറിയിലോ ലൈബ്രറിയിലോ ഇരുന്നു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന. വോട്ടുചെയ്യാനുള്ള മണിയടിക്കുമ്പോൾ 'വിപ്ല'പറയുന്ന ഭാഗത്തേക്കു വോട്ടുചെയ്യുന്നു. അവരിൽ മിക്കവരെയും അവരുടെ

നിയോജകമണ്ഡലക്കാർക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ. അവരെല്ലാം ഇപ്പോൾ തന്നത്താൻ വിളിക്കുന്നതു പ്രജാപ്രഭുതപ്രസ്ഥാനമാണെന്നാണ്. അവർ അറാബ് ലാൻറിക്കുചാർട്ടറിനെ സ്മരിക്കുന്നു—അതു ടോട്ടലിട്ടേറിയനമാണ്. അവർക്കെന്നെ വിശ്വാസമില്ല. എന്തെന്നാൽ ഞാൻ ഒരു പാർട്ടിയിലുൾപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകനല്ല. ഏതെങ്കിലും പാർട്ടിക്കു ഒരു കടുക്കമണിയോളമെങ്കിലും പ്രജാപ്രഭുതപ്രസ്ഥാനമെന്നേടാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ആ പാർട്ടിയെ അഭിനന്ദിക്കാൻ തയ്യാറുള്ള ഒരു ടോട്ടലിട്ടേറിയൻ ഡെമോക്രാറ്റാണ് ഞാൻ.

സഖ്യകക്ഷികൾ പടിഞ്ഞാറൻ പ്രജാപ്രഭുതപ്രസ്ഥാനക്കാരാണെന്നു പറയുമ്പോൾ ഞാൻ ചിരിക്കുന്നു. പടിഞ്ഞാറു പ്രജാപ്രഭുതപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഇല്ല. അവിടെ വെറും ധനാധിപത്യമേ ഉള്ളൂ. തനിഹാസിസ്റ്റർകൾ. കാബ്ഡനെയും ബ്രൈറ്റനെയും തള്ളിക്കളഞ്ഞിട്ട് സ്ഥിതിസ്ഥിരതയ്ക്കു പൊക്കിക്കാണിക്കുന്ന അധികസമ്പത്തിനെയും ആദായത്തെയും, ഇംഗ്ലീഷ് ഫാസിസമായ ഗവണ്മെൻറു പോഷിപ്പിക്കുന്ന മുതലാളിത്തത്തെയും മുറുകെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടു യൂറോപ്പിലെ പ്രധാനഫാസിസ്റ്റ് രാജ്യമാണ്. യുദ്ധത്തെപ്പോലെയല്ല ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഫാസിസത്തെ അവഹേളിച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്ന ഫാസിസ്റ്റർകൾ അവർ എന്താണു ചെയ്യുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. മനസ്സിലാക്കുകയുമില്ല.

ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഗവണ്മെൻറിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ലിങ്കൻസ് ഗററിസ്ബറി പ്രസംഗ

ത്തിൽ പറയുന്ന ജനങ്ങളാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന ഗവണ്മെന്റിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അവരവർ ചെയ്യുക എന്നുള്ളതാണ് ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രകൃതി നിയമം. സാമാന്യമനുഷ്യരും അതിനുപരി പ്രത്യേക കഴിവുകളോടും സിദ്ധികളോടുംകൂടിയ മനുഷ്യരും എന്നു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ രണ്ടായി തരംതിരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളവിശ്വാസം പ്രജാപ്രഭുതസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമല്ല. ഭൂതവർത്തമാനകാലങ്ങളിലെ ചരിത്രം ഒന്നാകെ നമ്മെ ഈ പാഠം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഞാൻതന്നെ അസാമാന്യകഴിവുകളുള്ള ഒരു നാടകകർത്താവും കലാകാരനായി തത്പഠിച്ചിരുന്നതാണ്. പക്ഷേ ഇത് എന്റെ സ്വന്തം ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ മാത്രം. ഏറ്റവും നല്ല നടനേപ്പോലെ നാടകം അഭിനയിക്കുന്നതിനോ, ഫിഡിൽ വായനക്കാരനേപ്പോലെ ഫിഡിൽ വായിക്കുന്നതിനോ എന്നാൽ സാധ്യമല്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഇതുണ്ടും എന്നെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതല്ല. വോട്ടേഴ്സ് ലിസ്റ്റിൽ പേരു കാണുന്ന ഓരോരുത്തനും അവന്റെ ഔചിത്യബുദ്ധി ശരിയായിട്ടു പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിവുള്ളവനാണെന്നു പറയുന്ന പ്രായപൂർത്തിവാദക്കാരൻ ശുദ്ധഭ്രാന്തനാണെന്നു പറയാനുള്ളൂ.

എന്നാൽ വോട്ടേഴ്സ് ലിസ്റ്റിൽ പേരുള്ള ഓരോരുത്തനും അവൻ വലിയ രാജ്യകാര്യവിജ്ഞാനിയെന്നും, ഭാവി പ്രധാനമന്ത്രിയെന്നും, രാജ്യഭരിക്കുന്ന ആളുകളുടെ മേൽ അവരുടെ വിധികർത്താക്കളായി അഞ്ചുകൊല്ലം ഇരിക്കുന്നതിനുള്ള യോഗ്യതയുണ്ടെന്നും വിചാരിക്കുന്നതാണ് ഇതിനേക്കാൾ വലിയഭ്രാന്ത. ഇക്കൂട്ടരെ സ്വതന്ത്രരായി വിടുക. അപ്പോൾകാണാം അ

വർ സ്വയം നേതൃത്വംനടിച്ച ഒരു അഡോൾഫ് ഹിറ്റ്ലറിന്റെയോ, ലെയിഡന്റെയോ അതുപോലെയുള്ള ഏതെങ്കിലും പ്രസംഗക്കാരന്റെയോ സേനാനായകന്റെയോ സിനിമാ ആക്ടററിന്റെയോ പിയാനോ വായനക്കാരന്റെയോ പാദങ്ങളിൽ ഭണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്യുന്നത്. പ്രകൃതി ആവശ്യം അനുസരിച്ചു മാത്രമല്ല, വോട്ടർമാർക്ക് അവരുടെ ഔചിത്യം പ്രയോഗിച്ചു തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുന്നതിലേക്ക് ആവശ്യമുള്ളതിൽകവിഞ്ഞു ഉത്തമനിയമനിർമ്മാതാക്കളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. വോട്ടർമാർ അവരിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന ഔചിത്യം ശരിക്കു വിനിയോഗിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവരുടെ ക്ഷേമമെശപയ്യങ്ങൾ പുലർത്തുന്ന ഒരു ഗവണ്മെന്റുതന്നെ അവർക്കിട്ടുന്നതാണ്. പ്രജാപ്രഭുതപാതാക്കുടികർത്താവും, ജന്മനുള്ള ഉത്തമനിയമനിർമ്മാതാക്കളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു ഉപയുക്തമായ ഒരു ഉപാധി ഉണ്ടാക്കുക, അവരിൽനിന്നും നമ്മുടെ നിയമനിർമ്മാതാക്കളെ തെരഞ്ഞെടുക്കുക, ഇതാണ്. ഈ ഒരു മാർഗ്ഗദർശിതം ഇല്ലാതിരുന്നാൽ വോട്ടർമാർ ഇന്നു ചെയ്യുന്നതു തുടർച്ചയായും. ഫലം നമ്മുടെ കൺമുഖിൽ ഇന്നു കാണുന്നതുതന്നെ.

മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ പ്രജാപ്രഭുതപാതാക്കാരും വിപരീതപ്രായക്കാരും എന്നു രണ്ടുകൂട്ടർ ഇല്ല. എല്ലാവർക്കും ഗവണ്മെന്റുവേണം. അതിന്റെ രൂപത്തിൽ മാത്രമേ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ളൂ. സാധാരണ പൗരൻ ഭരിക്കപ്പെടുന്നതിനോടുകൂടുന്ന കഠിനമായ എതിർപ്പാണുള്ളത്. സ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന ശബ്ദത്തിന്റെപിറകെ അവൻ പറയുന്നു. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യവും ഗവണ്മെ

കലയിലെ പ്രതിബിംബനം

(കാപ്പിൽ, കേശവൻ ബി. എ., ബി. എൽ.)

കല പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിബിംബനമാണെന്നു പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ എന്തിന്റെയെങ്കിലും പ്രതിബിംബനമാകാത്ത കലാസൃഷ്ടി സാദ്ധ്യമല്ലേ എന്ന ചോദ്യം സംഗതമാണ്. തികച്ചും പ്രതിബിംബന സ്വഭാവമില്ലാതെ—എന്നുപറഞ്ഞാൽ കേവലം സ്വതന്ത്രമായി—ഒരു കലാസൃഷ്ടി സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു സമ്മതിച്ചേരൂ. മൂർത്തമായ വസ്തുതകളേയോ, അമൂർത്തമായ ഹൃദയഭാവങ്ങളേയോ അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ചേ മതിയാവൂ എന്നതും.

പ്രതിബിംബനം എന്ന വാക്കുതന്നെ അർത്ഥവത്താണ്. ഒരിക്കൽ ബിംബിതമായിട്ടുള്ളതിനെ വീണ്ടും ബിംബിപ്പിക്കുക

ന്റെയും തമ്മിൽ പൊരുത്തമുള്ള വാക്കുകളല്ല. സാധാരണപരമൻ നാഗരീകത പഠിച്ചിട്ടില്ല. അവനെ സ്കൂളിൽ ആദ്യം പഠിപ്പിക്കേണ്ട പാഠം അതാണ്. അതവന്റെ മതമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആ വഴിക്കുള്ള ഓരോ പടിയും ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഇല്ലാതാക്കുകയോ ഒരു ഉത്തരവാദിത്വത്തെ ഉണ്ടാക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. ആ മാർഗ്ഗം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥഫലമായ സമാധാനത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

അവശതകൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും, നിയമനിർമ്മാതാക്കളെ നിരൂപ

എന്നാണതിന്റെ അർത്ഥം. അതിനാൽ പൂർവ്വമായിത്തന്നെ ഹൃദയബന്ധമില്ലാത്തയാരൊന്നും കലാകാരനല്ല പ്രതിബിംബനം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല എന്നു വരുന്നു. പ്രതിബിംബനം പ്രകൃതിയുടേതായാലും ജീവിതത്തിന്റേതായാലും പൂർവ്വാനുഭവജന്യമായ സംസ്കാരത്തിൽനിന്നുമാത്രമേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ഈ സംസ്കാരത്തിനു മേതുവായ അനുഭവം അഥവാ പരിചയം അസാധാരണമായ ഒന്നാണെങ്കിൽ സാധാരണമനുഷ്യൻ അതു പ്രതിബിംബനാത്മകമല്ല എന്നും കേവലസൃഷ്ടിയാണെന്നും ധരിച്ചുപോകും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കലാകാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽക്കൂടി അതിനെക്കണ്ടുവാൻ ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യൻ അശ

ണം ചെയ്യുന്നതിലും, പരിഹാരങ്ങളും പരിഷ്കാരങ്ങളും നിർദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും പ്രായപൂർത്തിയോടുകൂടുകാശവ്യവസ്ഥ നല്ലതുതന്നെ. ചിന്തകന്മാരുടെ ക്യാബിനറ്റുകൾ ഉൾപ്പെടെ ഡസൻകണക്കിനു ക്യാബിനറ്റുകൾ നമുക്കാവശ്യമുണ്ട്. ചിന്തകന്മാരായ മന്ത്രിമാർ ഗവണ്മെന്റുകളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും അങ്ങനെയുള്ളവരെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്ന ഒരുശീലം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരണമെന്നുമുള്ള ഈ നിർദ്ദേശം വായനക്കാരുടെ ആലോചനയ്ക്കായി വിടുന്നു.

കതനാണ്. കലാകാരന്റെ മണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു ഒരു കലാസൃഷ്ടിയുടെ ആത്മസത്തയിലേയ്ക്കു നോട്ടമെത്തിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന കലാപ്രേമികൾ എത്ര പേരുണ്ട്. സാധാരണക്കാർക്കു തൃപ്തി വരുവാൻ എത്രയും താണതരത്തിലുള്ള മാതൃകകൾ മതിയാകും. അത്തരം കലാസൃഷ്ടികളെ ആസ്വദിക്കുന്നതിനു മാനസികയന്തത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല ദൃഷ്ടിയിൽ പതിയുന്നതോടൊപ്പം, കാര്യഗ്രഹണവും കഴിഞ്ഞിരിക്കും. ഈ വസ്തുത പരിഗണിച്ചിട്ടാണ്, ഒരു കലാസൃഷ്ടിയുടെ പൊതുജനസമ്മതി, അതിന്റെ മേന്മക്കുറവിനെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതാണെന്നു പ്രസിദ്ധകലാശാസ്ത്രജ്ഞനായ Wilde (വൈൽഡ്) പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നേരേമറിച്ചു കലാനിരൂപകന്മാരുടെ സാധാരണ പരാജയം, വളരെ സൃഷ്ടമായ സംഗതികളെ, അസൃഷ്ടവും സന്നിഗ്ദ്ധാത്മവുമായ അത്യുക്തികൊണ്ടു കഴയ്ക്കുക എന്നതാണ്. ഇക്കൂട്ടരിൽ ഏറിയകൂറും ലേഖനമെഴുത്തു തൊഴിലായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും, ഏതുതരത്തിലും വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്ന കുറെ പദങ്ങൾകൊണ്ടു സ്വന്തം അജ്ഞതയെ മൂടി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവരുമായ ഒരുതരം അല്പപ്രണികളാണ്. അച്ചടിച്ചുകാണുന്നതെല്ലാം ദൈവവാക്യമെന്നു ധരിക്കുന്ന പാവങ്ങൾ ഈ അടിച്ചവഴി പോകുന്ന അത്ഥമില്ലായ്മകൊണ്ടു സ്വന്തം അജ്ഞതയുടെകരുക്കളെ കൂട്ടതൽ കെട്ടിട്ടു കഴയ്ക്കുന്നു. ഈ വസ്തുതയിലെ ഏറ്റവും താണ ചില മാതൃകകൾ ഇന്നത്തെ മലയാളനിരൂപകന്മാരിൽക്കാണുന്നതു ശോചനീയമാണ്.

രണ്ടു കലാകാരന്മാർ ഒരേവിഷയത്തെ അധികരിച്ചു ചെയ്യുന്ന കലാസൃഷ്ടി തുല്യമായിരിക്കാത്തതെന്തു് എന്ന ചോദ്യത്തിനവകാശമുണ്ട്. കാരണം രണ്ടുപേർ ഒരേ രീതിയിൽ ഒരു വസ്തുവിനെ ദർശിക്കുന്നില്ല എന്നതുതന്നെ. ദൃഷ്ടിഗതമായയഥോഗ്രഹണം തുല്യമാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. ദർശിക്കപ്പെട്ട വസ്തു കലാകാരന്റെ ആത്മസത്തയിൽ കലർന്നു രൂപമെടുക്കുന്നതിനു സഹായകമാകുന്ന അവന്റെ വ്യക്തിത്വം രണ്ടുപേർക്കും വിഭിന്നമാണ്. കലാപ്രകൃതി + പുരുഷൻ എന്നു പറയാം. പ്രകൃതി ഇവിടെ കലാസൃഷ്ടിക്കു വിഷയമാകുന്ന വസ്തുവും പുരുഷൻ കലാകാരനും എന്നു സൂഷ്മമാണല്ലോ. വിൺകിടക്കുന്ന ഒരു പൂവിനെക്കാണുന്ന രണ്ടു കലാകാരന്മാർ ദർശിച്ചു വസ്തു ഏകമാണെങ്കിലും ആ ദർശനത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന കാവ്യശില്പത്തിന്റെ രൂപം ഒന്നായിരിക്കുന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണം മേൽപറഞ്ഞതുതന്നെ. ഇതിൽനിന്നും കലാകേവലം പകർപ്പല്ലെന്നും വെറും സൂക്ഷ്മതയല്ല അതിന്റെ ജീവനെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. കലയുടെ പരമമായസിദ്ധി സൂക്ഷ്മമായപകർപ്പാണെങ്കിൽ അതിനു് ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫർ തികച്ചും പര്യാപ്തനാണ്. പോരെങ്കിൽ ഒരു 'ടെക്നിക്കളർ ഫിലിം' (Techni Colour film) ന്നൊരതരം കലാസൃഷ്ടി നിർമ്മിക്കാനും മതിയാകും. എന്നാൽ ടെക്നിക്കളർഫിലിമിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു ശേഷവും ചിത്രകാരന്റെ ആലേഖ്യങ്ങൾ ലോകത്തിനു വേണ്ടതെ വന്നിട്ടില്ല. ഇതിൽനിന്നും ഫോട്ടോഗ്രാഫറുടേയും ചിത്രകാരന്റേയും ലക്ഷ്യം ഒന്നല്ലെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസിദ്ധരത്നീയ ചിത്രകാരനായ അവനീന്ദ്രനാഥടാ

കല പ്രതിബിംബനാത്മകമാണെങ്കിൽ

ഗോറിന്റെ ഒരു അഭിപ്രായം പ്രസക്തമാണ്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: “ഞങ്ങൾ ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നു എന്നുവെച്ചാൽ ആ വൃക്ഷത്തെ ദർശിച്ചുപടി പകർത്തുകയല്ല-ആ ദർശനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വികാരത്തിൽനിന്നും അതിനെ സൃഷ്ടിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്” എന്നു്. ഈ സൃഷ്ടി ശമാണം കലയെ ശാശ്വതമാക്കുന്നത്. കലാസൃഷ്ടിയെ വെറും പകർപ്പിൽനിന്നും ഉയർത്തുന്ന ഈ അംശം എന്താണ്? അതു സൃഷ്ടിയിൽ സംജാതമാകുന്ന ആനന്ദമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ഒരു മായാഗ്രാഹിയന്ത്രത്തിനു പകർത്താൻ കഴിയും; ചിന്തിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. അതിനു വികാരമില്ലാത്തതിനാൽ വികാരാംശം അതിന്റെ പകർപ്പിനു ലഭിക്കാതെയും വരുന്നു.

പ്രകൃതി സംഭാവനയെക്കുറിച്ചുപത്തിൽ വസ്തുക്കൾ മനുഷ്യാത്മാവിനെ പരിപൂർണ്ണമായി സംതുഷ്ടിപ്പെടുത്തുവാൻ പലപ്പോഴും പര്യാപ്തങ്ങളല്ല. അവയിൽ പല അംശങ്ങൾക്കു ചേർക്കേണ്ടതായും, പലതും വെട്ടിക്കുറയ്ക്കേണ്ടതായും ഒരു കലാകാരൻ അനുഭവപ്പെടാറുണ്ട്. പോരാത്തതിനു ചില മിനുക്കുപണികളും വേണ്ടിവന്നേക്കാം. ഇവിടെ കലാകാരൻ യഥാർത്ഥസൃഷ്ടിതന്നെയാണു നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. അതായത് വിശ്വശില്പിയായ ഈശ്വരന്റെ സൃഷ്ടികൾത്തോടു സദൃശമായ കേവലസൃഷ്ടി! “അപാര കാവ്യസംസാരേ കവിരേവപ്രജാപതി” എന്നു ആചാര്യന്മാർ പറഞ്ഞതിന്റെ പൊരുളും ഇതുതന്നെയാണു്. ഈ സൃഷ്ടികൾക്കിടയിൽ കലാകാരൻ പ്രകൃതിനിയമത്തെ അവഗണിക്കുകയും ശാസ്ത്രനിയമത്തിനു വിധേയനാവുകയുംചെയ്യുന്നു.

പ്രകൃതിയെ അതുപോലെ പകർത്തുന്നതു കലാസൃഷ്ടിയല്ല വെറും അനുകരണമാണെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. പകർപ്പിന്റെ വിജയം ഹൃദയമഹത്വത്തിലല്ല; കൈമിടുക്കിലാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഈ കൈമിടുക്കിന്റെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന കലാശില്പങ്ങൾ സാധാരണക്കാരായ കലാപ്രണയികളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയേക്കാമെങ്കിലും അവ ഉന്നതമായ കലാസൃഷ്ടികളാകുന്നില്ല. ഒരുവൻ ഒരു സ്റ്റേജിൽ നല്ലവണ്ണം അനുകരണം നടത്തുവാൻ പ്രാപ്തനായിരിക്കും. ജന്തുക്കളുടെ ശബ്ദങ്ങൾ, മനുഷ്യന്റെ ഭാവങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങി പലതും സമർത്ഥമായി അയാൾ അനുകരിച്ചേക്കാം. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു അയാൾ ഒരു വിഭജനമായ നടനാകണമെന്നില്ല. നടനകലയിൽ നടന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിനു്---അവന്റെ വികാരത്തിനു്---പ്രവേശനമുണ്ട്. നേരേമറിച്ചു മേൽപ്പറഞ്ഞ അനുകരണത്തിൽ അതശേഷമില്ല. അവിടെ സൂക്ഷ്മതമാത്രം മതി. ഇതിൽനിന്നും അനുകരണത്തിനും സൃഷ്ടിക്കും തമ്മിലുള്ള ഭേദം വെളിവാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

കലയിലെ ഈ വികാരാംശം ശക്തിപ്പെടുന്നതോടൊപ്പം കലാസൃഷ്ടിയുടെ സാധാരണത്വവും അകന്നുതുടങ്ങും. എന്നുവെച്ചാൽ അതിന്റെ പ്രതിബിംബനസ്വഭാവംവിട്ടു അതു കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആലങ്കാരികവും, സ്ഥൂലാംശം കുറഞ്ഞ സൂചനാംശപ്രധാനവും ആയി മാറും എന്നർത്ഥം. ഇൻഡ്യയിലെ ബുദ്ധവിമാരങ്ങളും, ബൈസാൻഷിയത്തിലെ വിചിത്രപ്രാകാരങ്ങളും (Murals) മദ്ധ്യയുഗത്തിലുണ്ടായ ഗോതിക്സ് തൂപങ്ങളും, എല്ലാം ഈ തരത്തിലുള്ള വൈചിത്ര്യചിഹ്നത്തിന്റെ മാതൃകകളാണു്.

പലപ്പോഴും ഒരു കലാസൃഷ്ടിയെ അതിന്റെ കർത്താവിനുതന്നെ രൂപകീകരമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കഴിയാതെവന്നേക്കാം.

അതിന്റെ കാരണം വിശദമാണ്. കലാകാരൻ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന പലതും ആത്മാവിന്റെ അഗാധതയിൽനിന്നുമുയർന്നു ഹൃദയമണ്ഡലത്തിലേക്കു വരുന്നത് ഒരു ക്ഷണികവ്യാപാരമായിരിക്കും. ബ്രൗണിംഗ് മഹാകവി പറയുന്നതുപോലെ അലരുന്ന ത്രിയുടെ ജറാത്തിൽനിന്നും വീശിവരുന്ന മിന്നൽക്കൊടികളാണവ. വന്നതുപോലെ ക്ഷണംകൊണ്ടു അവ വന്നിടത്തേക്കു മിന്നി മറയുകയുചെയ്യുന്നു. ഈ അനുഭൂതികൾ ഒരു മായാഗ്രാഹിയിൽ എരിനക്ഷത്രം എന്നപോലെ ചില അസ്പഷ്ടരേഖകൾ

കലാസൃഷ്ടിയിൽ മുദ്രണംചെയ്യുന്നതേയുള്ളൂ. മാഞ്ഞുപോയ സ്വപ്നങ്ങളെ ശരിയായി വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതുപോലെ അതനുഭവപ്പെട്ട കലാകാരനും അതു വ്യാഖ്യേയമോ വീണ്ടും പ്രാപ്യമോ അല്ലാതായി പരിണമിക്കുന്നു എന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. കലയിൽ പ്രതിബിംബനം പ്രത്യക്ഷമോ പരോക്ഷമോ ആണെന്നും പരോക്ഷമായ പ്രതിബിംബനം ആഴത്തിലുള്ള അപഗ്രഥനമുഖേനമാത്രമേ ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കൂ എന്നും ഇത്രയുകൊണ്ടു വിശദമായിരിക്കണം. കലാകാരനിൽ അടിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന സംസ്കാരത്തിൽനിന്നും ഈ പ്രതിബിംബനം അതിന്റെ വിദൂരതപത്തിനു വ്യാഖ്യാനം കണ്ടുപിടിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്.

സൺ ബ്രാൻഡ് ഏർക്കു ലിവർ ഓയിൽ

ശാസ്ത്രീയമായി ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നത്.

പ്രായഭേദമന്വേ ആർക്കും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതും നഷ്ടപ്പെട്ട ആരോഗ്യത്തെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതുമായ വിശിഷ്ടാഹാരം.

എല്ലാ പ്രധാന വ്യാപാരശാലകളിലും കിട്ടുന്നതാണ്.

കോട്ടയം സ്റ്റാക്കിസ്റ്റ്:- **M/s. S. S. Mani and Bros.,**

Chemists & Druggists, KOTTAYAM.

ടി പോപ്പുലർ ഇൻഡസ്ട്രീസ് ലിമിറ്റഡ്—കൊല്ലം.

കുഞ്ഞു സ്ഥാൻ

(പി. കെ. രാജരാജവർമ്മ, അലഹബാദ്)

കുഞ്ഞുങ്ങൾ എന്നൊരുവർഗ്ഗം ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായത് ഇന്നും ഇന്നെയുമില്ല. ശ്രീരാമനും ശ്രീകൃഷ്ണനും എന്നല്ല അവരുടെ അപ്പപ്പന്മാരുടെ അപ്പപ്പന്മാർക്കുകി കുഞ്ഞുങ്ങളായിരുന്നു. മഹർഷിമാരും ചക്രവർത്തിമാരും മഹാകവികളും അവിട്ടന്മാരും മുത്തശ്ശിമാരും പുരോഗമനക്കാരും ഹിറാലർമാരും ഗാന്ധിമാരും എല്ലാവരുംകൊലത്തു കുഞ്ഞുങ്ങളായിരുന്നു. അവർ എല്ലാവരും നാണംകൂടാതെകുഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. “പാപ്പം, പാപ്പം” എന്നു പറഞ്ഞു കൊതികാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. എടുക്കുന്നവരെ അള്ളിപ്പറിക്കുകയും അമ്മയുടെ മുലയിൽ കടിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പല്ലില്ലാത്ത വായി ഉച്ചിച്ചിരിക്കുന്നു. നിരവധി സ്രവ്യരും അന്മാരുടെ മാറിൽകയറി മറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഇതൊന്നും അവരുടെ മഹത്വത്തിനോ മാനുഷതയ്ക്കോ യാതൊരു ഹാനിയും വരുത്തിയിട്ടില്ല. എന്തെന്നാൽ ഇതൊക്കെ പ്രവർത്തിച്ചത് അവരല്ല, കുഞ്ഞുങ്ങളായിരുന്നത്രെ. കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് എന്തുചെയ്യാം. സമുദായം അതിനു സമ്മതിനുകിയിട്ടുണ്ട്. പണ്ടേക്കാലത്തെ ബ്രാഹ്മണക്കോളക്കാലത്തെ വെള്ളക്കോളക്കാരനെയുംഇതു സുഖസമാനന്ത്രങ്ങൾ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

കുഞ്ഞുങ്ങളെക്കൊണ്ട് പല ഉപകാരങ്ങളും ഉപദ്രവങ്ങളും ഉണ്ട്. അവയെപ്പറ്റി അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടാവാം. എ

ന്നാൽ അവർ അമ്മമാർക്കു നിരന്തരം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്ന ചില സഹായങ്ങളെപ്പറ്റി അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിനവകാശമില്ല.

ദേശീയസ്രീകൾ തങ്ങളുടെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിൽ നിശ്ശബ്ദമായും ശ്വാസംമുട്ടലോടുകൂടിയും അനുഭവിച്ചുപോരുന്ന ഒരു വിമ്മിഷ്ടമുണ്ട്. ഭർത്താവിന്റെ പേരുപറയാതെ ഭർത്താവിനെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചു മറുഭർത്താവോടു സംസാരിക്കുക എന്നതാണ് അത്. “ഓണത്തിനു” എന്നിങ്ങനെ സാരി വാങ്ങാമെന്നു...പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്” “കുട്ടപ്പാ,...ഉണ്ണൻ വരാൻപറ” എന്നൊക്കെ ചില വാക്കുകൾ വിഴുങ്ങിക്കൊണ്ടുവേണം നവോഢകൾക്കു സംസാരിക്കാൻ. അല്ലെങ്കിൽ അടുത്തുനില്ക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ ബന്ധം നോക്കി “അമ്മാവനെ ഇങ്ങു വിളിക്കു,” “ചേട്ടനു” ഇതു കൊടുക്കു” എന്നെല്ലാം അവരോടു പറഞ്ഞയയ്ക്കണം. “എതു ചേട്ടനു” എന്നു ആ വികൃതിക്കുട്ടി തിരിഞ്ഞുചോദിച്ചാൽ ആ സാധുസ്രീ നാണിച്ചു മൂക്കു വിയർത്തു, “വെള്ളത്തം പറയുന്നോ? തല്ലുകൊള്ളുമേ!” എന്നോ മറ്റോ മുർച്ഛയില്ലാത്ത ഒരു വാക്ശരംപ്രയോഗിച്ചു തൃപ്തിപ്പെടണം. സ്വന്തമായ ഒരു കുഞ്ഞു ഉണ്ടാകുകയും ആ കുഞ്ഞിനു ഒരുപേരിടുകയുംചെയ്യുക ശിഞ്ഞാൽ തല പൊക്കി, ധൈര്യത്തോടെ ഏതു സദസ്സിൽവെച്ചും ആ സ്രീക്കു പറയാം “ഓമനക്കുട്ടന്റെ അച്ഛനെ”പ്പറ്റി.

അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം വിവാഹം കഴിഞ്ഞാലുടനെ കുട്ടിയുണ്ടാകുന്നതിന് ആകപ്പാടെ ഒരു തീരക്കുകാണുന്നത്.

ഭർത്താവിനു ജോലി തിരുവനന്തപുരത്തായിരിക്കും. ഭാര്യയുടെ താമസം കൊല്ലത്തും. ശനിയാഴ്ചതോറും വൈകുന്നേരം കൊല്ലത്തേക്ക് ഒരു സക്കീട്ടിസ്റ്റാൻ എത്രതന്നെ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും ഭാര്യയുടെ ഒരു ക്ഷണനംകൂടാതെ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിന് ഭർത്താവിന്റെ അഭിമാനം അനുവദിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ ഒരുപേക്ഷ ഭർത്താവിനോടു ചെയ്യുന്നത് ഒരു ഘനക്കുറവാണെന്നു ഭാര്യയ്ക്കും അതോന്നത്. എന്തുചെയ്യും? രണ്ടു മാസമെങ്കിലും പ്രായമായ ഒരു കുഞ്ഞുണ്ടെങ്കിൽ ഭാര്യ വെള്ളിയാഴ്ച ഒരു എഴുത്തയയ്ക്കും. "...കുഞ്ഞിന് അച്ഛനെ കാണാതെ ഒരു നിമിഷംപോലും ഇരിയ്ക്കാൻ വയ്യ. കരച്ചിലോടു കരച്ചിൽ. അച്ഛൻ ഇപ്പോൾ വരുമെന്നു പറഞ്ഞത് ഞാൻ സമാധാനിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്..." ശനിയാഴ്ച വൈകുന്നേരം ഒരുമണിക്കൂർ നേരത്തേ ഭർത്താവ് ഉല്യാസത്തോടെ, അഭിമാനത്തോടുകൂടി ആഫീസിൽനിന്നിറങ്ങി ബസ്സ് സ്റ്റാൻറിലേക്കു നടക്കുകയായി. ആ കൊച്ചു കുഞ്ഞു ചെയ്ത ചെപ്പടിവിളയ്ക്ക് അച്ഛനോ അമ്മയ്ക്കോ കൂടുതൽ കൃതജ്ഞത?

പെണ്ണുങ്ങളുടെ തൊഴിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ അമ്മയാവുകയാണ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആധുനികസമോദരികൾ റെറ്റി പുളിക്കും. ഞാൻ അങ്ങനെ പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെ മുത്തശ്ശിമാർ അങ്ങനെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു എന്നുതോന്നുന്നു. പ്രസവിക്കുന്നതിൽ അവർ അഭിമാനംകൊണ്ടിരുന്നു. കൂ

ടുതൽ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ അമ്മയാകുന്നതിനു അവർ പരസ്പരം മത്സരിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ സംസ്കാരം ഇരുവിധത്തിലായിരുന്നിരിക്കണം.

"എന്റെ സംബന്ധം 25-ാം വയസ്സിലായിരുന്നു. അന്നു കല്യാണിച്ചേച്ചി പറഞ്ഞു ഇവർക്ക് പത്തിൽകൂടുതൽ പ്രസവിക്കാൻ ഒക്കുകയില്ലെന്ന്. ഇത് പതിന്നാലാമത്തേതാ"

"ഇരുപത്തിഒന്നാണു ഞാൻ പെറ്റത്. അറിയാമോ."

"വലുകായ്മയായിപ്പോയി! ■■■ ഭർത്താവുണ്ടെങ്കിൽ ആക്കം ഇങ്ങനെ പെറാൻ പ്രയാസം? ഞാൻ പത്തേ പ്രസവിച്ചുളളു. കുട്ടികൾ ഇരുപതുണ്ടു! അതാണു ചുണ്!"

ഇന്നത്തെ പരിഷ്കാരിണികളുടെ സൈദ്ധാന്തപ്രകാരമുള്ള പോക്ക് മറ്റൊരുവിധത്തിലായിരിക്കാനാണു ഇട. "കമലത്തിന്റെ അടുത്തെ കുഞ്ഞിന് രണ്ടു വയസ്സായിട്ടില്ല. ഇതാ, രണ്ടാമത്തേതായിക്കഴിഞ്ഞു!" "എന്റെ വിവാഹംകഴിഞ്ഞു" അഞ്ചുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണു എനിക്കു ഗോപി ഉണ്ടായത്." "അടുത്തെ പ്രസവംകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ നശായിച്ചു എന്നു ഇതു പാടില്ലെന്ന്. എത്ര കരുതിയെന്നറിയാമോ? ഏഴുകൊല്ലംകഴിഞ്ഞിട്ടാ പിന്നൊരഞ്ചേം പെറ്റിയത്."

ഏതായാലും പണ്ടുകാലത്തുണ്ടായിരുന്നതുപോലുള്ള മാനുസ്ഥാനവും ഹൃദയംഗമമായ സല്ക്കാരവും ഇന്നു കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നില്ല എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "ദൈവം പ്രസാദിച്ചു" നൂറുകണക്കു ഉണ്ടാകട്ടെ" എന്നു പഴയ ആളുകൾ അന്നു

ഗ്രാമീണനാണ്. കൃത്യമായ പദ്ധതിയോടെയും പദ്ധതിയില്ലാതെയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇന്ന് ആരെങ്കിലും ഇങ്ങനെ അനുഗ്രഹിച്ചാൽ, അതിനു കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലം ചെങ്കിട്ടിനു അടിയല്ലെങ്കിൽ തീർപ്പാക്കി പറയുന്ന ഒരു നോട്ടമായിരിക്കും. ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന് സാമൂഹികമായ കലശത്തും കണ്ണുങ്ങളോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തിലും തെളിഞ്ഞുകാണാം. കണ്ണുങ്ങളോടു സ്നേഹവും വാത്സല്യവും കാട്ടാത്ത മാതാപിതാക്കന്മാരില്ല. എന്നാൽ ആ കണ്ണുങ്ങളെത്തന്നെ ഭൂലോകത്തിലേക്കു കടത്തി വിടാതെ ഇരിക്കാൻ ആ മാതാപിതാക്കന്മാർ പ്രാർത്ഥനയോടെ ഗുളികകൾ വരെ എന്തെല്ലാം പ്രയോഗങ്ങൾ ചെയ്തിരിക്കുകയുണ്ടാ?

ഈ നമ്മളെ സന്താനിയന്ത്രണം എന്ന ജീവൽപ്രശ്നത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. സന്താനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ രണ്ടുപ്രായത്തിനു വകയില്ല. അപ്പോൾ മി: ശുശ്രൂഷാമന്ദൻ പറയുന്നതു പോലെ പറയും. 14 വയസ്സിനകീഴിൽ 15 കുട്ടികളുള്ള ശുശ്രൂഷാമന്ദനിൽ മുനിസിപ്പലിറ്റിയെത്തിയെന്നു കാണുക കഷ്ടമായി. കാര്യം ഭംഗിയാകണം എന്ന നിർബന്ധത്തോടുകൂടി അയാൾ ഒരു മേശയും രണ്ടു കസേരയും ഒരു ടീസെറ്റും വാടകയ്ക്കുവാങ്ങി. 75 നേത്രപ്പഴം പഴുങ്ങിയതും 150 ഇഞ്ച് ലിയം 200 വടയും തയ്യാറാക്കി തട്ടിൻപുറത്തു് ഒളിച്ചുവച്ചു. മുനിസിപ്പലിറ്റിയെ കസേരയിൽ ആസനസ്ഥനായപ്പോൾ, അതിന്റെ കാൽപ്പുവട്ടിൽ പടക്കുപൊട്ടി. ചാടി എഴുന്നേറ്റ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂച്ചത്തിൽ വെള്ളത്തുള്ളിയുതിയെന്നു ഒരു കടലാസ് ഒട്ടി. തട്ടിൻപുറത്തുനിന്നു താഴെ

ക്കൊണ്ടുവന്ന പലഹാരപ്പാത്രങ്ങൾ തുറന്നപ്പോൾ കണ്ടതു് കല്ലും കട്ടയുമാണായിരുന്നു. താൻ നിലവറയിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചിരുന്ന പലഹാരങ്ങൾ കൊണ്ടുവരാമെന്നു പറഞ്ഞ് നിലവറക്കുഴിയിൽ ഇറങ്ങിയ മിസ്സസ് ശുശ്രൂഷാമന്ദനെ അകത്തിട്ടുപുട്ടി. പ്രത്യേകം തയ്യാർചെയ്തവയായിരുന്ന സ്പെഷ്യൽ കാപ്പി കെറിയിൽനിന്നു കപ്പിൽ വീണപ്പോൾ അതു കാടിവെള്ളമായി മാറി. ജനനത്തിനുശേഷമെങ്കിലും സന്താനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കണമെന്നു ഉപദേശിച്ചിട്ട് മുനിസിപ്പലിറ്റി പോകയാണുണ്ടായതു്.

അതു ശരിതന്നെ. കണ്ണുങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കണം. എന്നാൽ ഈ ലോകത്തിലേയ്ക്കുള്ള അന്ത്യ പ്രവേശനത്തേത്തന്നെ നിയന്ത്രിക്കണോ? ഈ ചോദ്യം ചോദിച്ചാൽ ലോകർ രണ്ടു കക്ഷികളായി തിരിയും. അമ്മമ്മമാർ, കത്തോലിക്കർ, സമുദായപ്രതിനിധിവാദികൾ, സന്നാഹനികൾ, മുതലായവർ “കൂടുതൽ കണ്ണുങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുക” എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തോടെ ഒരുഭാഗത്തും, പരിഷ്കാരിണികൾ, പുരോഗമനവാദികൾ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ മുതലായവർ “കണ്ണുങ്ങളെ ലോകത്തിലേക്കു കടത്തിവിടരുത്” എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തോടെ മറുഭാഗത്തും അണിനിരക്കും. ജനന നിയന്ത്രണം ഒരു പാതകമാണെന്നും അതിന്റെ ശിക്ഷ കഠിനമായ ദൈവകോപമാണെന്നും ഒരു കൂട്ടർ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നു. സന്താനവർദ്ധനവാണു മഹാപാതകമെന്നും അതിനുള്ള ശിക്ഷ ദാരിദ്ര്യവും യുദ്ധവും മരണവും ആണെന്നും മറുകൂട്ടർ മറുപടി പറയുന്നു. ജനനനിയന്ത്രണവിദ്യ പഠിച്ചുപോയാൽ സ്ത്രീകളെല്ലാം വൃദ്ധാരിണികളാവും

എന്ന് ഒരു കൂട്ടർ വിലപിക്കുന്നു. സന്താനാധിക്യം വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന ഭാരിഭ്രമാണ് വ്യഭിചാരകാരണമെന്നു മറുകൂട്ടർ ശരിക്കു ന്നു. ഭവതികളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ കൂട്ടിയോ ജിപ്പിക്കുന്ന സിമൻറാണ് കുഞ്ഞുങ്ങൾ എന്ന് ഒരുഭിപ്രായം. ആ സിമൻറ്, അധികമായാൽ ഹൃദയങ്ങൾ പൊടിഞ്ഞുപോകുമെന്നു മറുവാദം. ഭാവത്യജീവിതത്തിന്റെ വിജയസ്തംഭങ്ങളാണു കുഞ്ഞുങ്ങൾ എന്നൊരു കൂട്ടർ. സ്ത്രീകളുടെ യൗവനസൗന്ദര്യങ്ങളുടെ നാശത്തിലേയ്ക്കുള്ള റോഡിലെ മൈൽക്കുറികളാണു കുഞ്ഞുങ്ങൾ എന്ന് എതിരാളികൾ. ഭാവത്യവല്ലിയുടെ മനോഹരപുഷ്പങ്ങളാണ് കുഞ്ഞുങ്ങൾ എന്ന് ഒരുപക്ഷം. ഭാവത്യവല്ലിയിൽ വിടരാനിരിക്കുന്ന പുഷ്പങ്ങളെ മൊട്ടിൽത്തന്നെ കരളുന്ന പുഴുക്കളാണു കുഞ്ഞുങ്ങൾ എന്നു മറുപക്ഷം.

ഭാഗ്യാഭിന്നതാക്കന്മാരുടെമേൽ പ്രകൃതി ചുമത്തുന്ന ഒരു “വിനോദനികുതി” (Entertainment Tax) ആണ് കുഞ്ഞുങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞാൽ വലിയ തെറ്റില്ലെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. സകലതിന്നും നികുതികൊടുക്കാൻ തയ്യാറുള്ള മനുഷ്യർ ഈ വിനോദത്തിന്നും നികുതി കൊടുക്കണം. കൊടുക്കാതെ കഴിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിൽ ചിലർ വിജയികളാകും. ചിലർ പ്രകൃതിയുടെ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമാകും. നികുതിഭാരം അനുമതിമാണെന്ന് ഒരിക്കലും തോന്നാൻ പാടില്ലെന്നും നികുതി കൊടുക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ കടമയും നികുതിനിഷേധം മഹാപാപവും ആണെന്നും ആണ് യാഥാസ്ഥിതികരുടെ വാദത്തിന്റെ സാരം. അമിതമായ നികുതി ചുമത്തിയാൽ ഏതു ഗവണ്മെന്റിനേയും എളുക്കണമെന്നും, പ്രകൃതിയുടെ ഗവണ്മെ

ന്റിനു എതിരായി അവശ്യം ആരംഭിക്കേണ്ട നികുതിനിഷേധപ്രസ്ഥാനമാണ് ജനനനിയന്ത്രണമെന്നും ആണ് ഉല്പതിപ്പുകളുടെ വാദത്തിന്റെ ചുരുക്കം.

കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ ക്ഷീണവശം അവർക്കു സുശക്തമായ ഒരു സംഘടന ഇല്ലെന്നുള്ളതാണ്. അവർക്കു അങ്ങനെയൊരു സംഘടന ഉണ്ടാകുന്നകാലത്തു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സ്വേച്ഛാധികാരത്തേയും അധികാരപ്രമത്തതയേയും പ്രതിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് അവർ പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കുന്നതായിരിക്കും. മാസംതോറും ഒരു ടിപസമെങ്കിലും അമർ “സ്വാതന്ത്ര്യ”ഭിനമോ “വിമോചന”ഭിനമോ ആചരിക്കും. അമ്മയുടെ മലയിൽ കടിക്കുക, അച്ഛന്റെ തലയിൽ മലവിസർജനംചെയ്യുക, അച്ഛന്റെ താടിമീശ പിഴുക, അമ്മയുടെ കാതു വലിച്ചുപൊട്ടിക്കുക, വലുത്തയുടെ നെഞ്ചത്തു തൊഴിക്കുക, കൊച്ചമ്മയുടെ കണ്ണുകളിൽ കുത്തുക; ലോറിൽ ചവിട്ടുക, കൂട്ടാനിൽ മുതുമൊഴിക്കുക മുതലായവ ആ വിശുദ്ധഭിനത്തിലെ ചിലപർവ്വതികളായിരിക്കും. പ്രായമായവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം തോന്നുവാസവും മൂലം കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഇഷ്ടമാനംസാധിക്കുന്നില്ലെന്നും, കുഞ്ഞുങ്ങൾ പ്രായമായവരിൽനിന്നു വിഭിന്നമായ ഒരു വർഗ്ഗമാണെന്നും അതുകൊണ്ട് അവർക്കു സ്വൈരമേയും, സ്വാതന്ത്ര്യമായും വസിക്കാൻ കുഞ്ഞുസ്ഥാൻ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണെന്നും അവർവാദിക്കും. ബിസ്ക്കറ്റും പഞ്ചസാരയും, അമ്മിഞ്ഞപ്പാലും ഇങ്കുക്കുറുക്കിയതും, വാഴപ്പഴവും, കല്ലുണ്ടുപൊടിയും മറ്റും വായിൽ തനിയേവന്നു വീഴുന്ന ഈ “കുഞ്ഞുസ്ഥാൻ”നുവേണ്ടി അവർ യുദ്ധം ചെയ്യും.

സു പ്രഭാതം

(പട്ടം, എൻ. ഗോപാലൻനായർ)

എത്രയോകാലമായ് കാത്തിരിപ്പുലോകം
എത്താതെനിൽക്കുന്നതിൻ സുവർണ്ണാഭയം
മംഗലംവായ്ക്കുന്ന നിന്റെ മരിചികരം
എന്നിനി പൊട്ടിവിടൻ കാണായിടും?
മിന്നിത്തെളിഞ്ഞു വികസിച്ചുനിത്യവും
മന്നിനെ പൊന്നുപൂശുന്ന പുലരികരം.
വന്നെത്തിട്ടു നവോദയെപ്പോൽ മുഖ-
വണ്ണപ്പകിട്ടിൽ മുഴുകിയ സന്ധ്യകരം.
മഞ്ഞിൽകളിച്ച നിലാവേറുസ്വപ്നത്തിൽ
മുങ്ങിമയങ്ങുന്നു വാസന്തരാത്രികരം
പൂക്കുവിടരുന്നു, പാറുന്നുസന്തരം,
കേൾക്കുന്നു നാനവിഹംഗസംഗീതവും,
ഒന്നൊന്നായാലണയുന്നു തൂക്കളും.
സുന്ദരമാക്കുന്നിവയൊക്കെ ഭൂവിനെ

എങ്കിലും സമ്പൂർണ്ണമല്ല ധരാതലം!
എങ്കിലും സംതുപ്തരല്ലിന്നു മാനുഷൻ.
പുത്തൻ പരിഷ്കാരമോടിയിൽ ജീവിത-
മെത്രമേലാകുഷ്ണിയമയ് തീരിലും
ശാസ്ത്ര വിജ്ഞാനവും കണ്ടുപിടിത്തവും
പേരൂമിങ്ങെത്ര പുരോഗമിച്ചിടിലും
എല്ലാം വിഫലം, വെളിച്ചമില്ലാതിന്നു-
മല്ലിൽകിടന്നുഴന്നിടുന്നു ഭൂതലം.

യുദ്ധപ്പിശാചിന്റെ രൂപമെടുത്തിന്നു-
മന്ത്രുന്റെ ഭമോഹമൊടുത്തു താണുവം.
ചോരപ്പഴയിലാറാടിയെന്നാകിലും
തീരുന്നതില്ലതിൻ മോഹവും തൃഷ്ണയും.
എല്ലായിടത്തും മുഴങ്ങുന്നു കേവലം
“കൊല്ലുക കൊല്ലുക” എന്ന ഭർമന്ത്രണം.
ലക്ഷക്കണക്കിന്നു മന്ത്രുരെ കൊല്ലുകിൽ
ലബ്ധമായിടും വിജയം സമുജ്ജ്വലം.
ബാംബുകുരുവപ്പിച്ച വൻപട്ടണങ്ങളെ-
ചാവലാക്കിടുകിലെത്രയും മേന്മതാൻ.
എത്രയോകാലത്തെ സംസ്കാരസിദ്ധി-
കളൊക്കെയും, ഭസ്മമാക്കുന്നൊരുമാത്രയിൽ.
എല്ലാംതകർത്തു നശിപ്പിച്ചു വേണമി-

ങ്ങില്ലാത്തശാന്തിതൻക്ഷേത്രംപണിയുവാൻ
സ്നേഹവുംസത്യവും ഭീനാനുകമ്പയും
ഭൂവിൽനിന്നെത്രയോ ദൂരത്തകന്നുപോയ്!
നിത്യയാഥാത്മ്യമായ് ശേഷിപ്പുസപാതമത
നിത്യമതിനെ ഭജിക്കുന്നു മാനുഷൻ.
പത്തായമെല്ലാം നിറഞ്ഞുകിടക്കവേ
പട്ടിണിക്കാഹാരമാകുന്നിതേഴകരം.
തുട്ടിനായ് വിൽക്കപ്പെടുന്നു കമ്പോളത്തി-
ലിഷ്ടശിശുക്കളും ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയും.
എല്ലുനരങ്ങിപ്പണിയെടുക്കുന്നവ-
ക്കില്ല വിശപ്പുകുടീടവാൻ ഭക്ഷണം.
കുന്നിച്ചുകൂടുന്നു പൊന്നും പണങ്ങളും
പൊണ്ണുപുളക്കുതൻ കൺകളുപ്ലിക്കുവാൻ
ഇന്നവരാണധികാരം ചെലുത്തുന്ന-
തിന്നവർ ചൊല്ലുന്നതെല്ലാം നിയമവും
ആദർശമെല്ലാമപരായ,മിങ്ങു പി-
ന്നാവശ്യമാണസമതപവും ഭാസ്യവും.
ജന്മാവകാശങ്ങൾ വീണ്ടെടുക്കാനൊന്നും
മുന്നോട്ടുചെല്ലുകിൽ കുറ്റവും ശിക്ഷയും.
ദുഷ്ടതതന്റെ പേക്കുത്തുകൾ കണ്ടുനാം
എത്രനാൾമേവിടും ജീവപൂർവങ്ങളായ്
എന്നിനിമണ്ണിലടിഞ്ഞു മാഞ്ഞീടുമീ-
ദന്റീതികെട്ടിയ ക്രൂരിരുകോടുകൾ

മന്നിൽ സമതപംവിളംബരംചെയ്യുന്ന
പുണ്യപ്രഭാതമേ നീയെന്നയന്നിടും
പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ചങ്ങലപൊട്ടിച്ചു
സപാതന്ത്ര്യകാഹളമെന്നു മുഴക്കിടും.
മദ്ദനമേറുഞ്ഞരിയുന്ന മന്ത്രുഷ-
മുക്തി നൽകീടണം നിൻ നവീനാശയം.
തെറ്റാതെവീഴണം നിൻന്യായചന്ദ്രഗമീ-
ദുഷ്ടതപൊക്കിപ്പിടിച്ചു ഫണങ്ങളിൽ
പൊട്ടിത്തകരണം നിൻനിശിതജപാല-
തട്ടിയിന്നത്തെ യധർമ്മവ്യവസ്ഥകൾ.

വേഗംനവീനയുഗത്തിന്റെനാദിയായ്
ആഗമിച്ചാലും വിശുദ്ധപ്രഭാതമേ!

വേലക്കാരി

(ഉടയൻ) →

Mr! why don't you admit that this is a story of Manpaasamt, translated

അന്നു കോടതിയിൽ സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ ആൾക്കൂട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. ആ കേസ്സിന്റെ അവധി അന്നാണെന്നു എല്ലാവർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. അന്ത്യം ആഭിജാത്യവും ഉള്ള കുടുംബത്തിൽ നടന്ന കൊലപാതകത്തിനുള്ള പാച്ചി. അവളായിരുന്നു കൊലപ്പെട്ടത്. അവൾ അതാ ആ പ്രതിക്കൂട്ടിൽ കണ്ണനീർ പൊഴിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങനെ നിലകൊള്ളുകയാണ്. അവളുടെ മൊഴികേൾക്കാൻ തിങ്ങിക്കൂടിയിരുന്നവർ അവരവരുടെ മനോഹരിക്കനുസരണമായി പലതും പറയും മന്ത്രിക്കുന്നുണ്ട്. ചില യുവാക്കന്മാർ പാച്ചിയുടെ കേശസമൃദ്ധിയിലും യൗവന പരശ്ശലത്തിലും ലയിച്ചുനിന്നു. മറ്റു ചിലർ അവളുടെ രാക്ഷസിയായ പ്രവൃത്തിയിൽ അറപ്പും വെറുപ്പും പ്രകടിപ്പിച്ചു. അവളെ മുമ്പുകുണ്ടിപ്പോലാത്ത ഒരാൾ പറഞ്ഞു അവളെക്കണ്ടാൽ ഒരു ഭൂതയെന്നു പറയുകയില്ലെന്ന്.

അവൾ ഒരു പ്രളോമത്തിലെ ഭൂതയായിരുന്നു. ഗർഭിണിയായിരുന്ന പാച്ചി ഒരു ദിവസം പാതിരായ്ക്കു പ്രസവിക്കുകയും ആ രുമാരും അറിയാതെ കുട്ടിയെക്കൊന്നു മലക്കുറിത്തോട്ടത്തിൽ കഴിച്ചിടുകയും ചെയ്തു എന്നാണ് അവളുടെമേൽ ചുമത്തിയിരുന്ന കുറ്റം. വേലക്കാരികൾക്കു ഇങ്ങനെയൊക്കെ വന്നുകൂടുന്നത് സാധാരണയായിരിക്കാം. എന്നാൽ കേസിന് അത് പ്രത്യേകത

യുണ്ടായിരുന്നു. വിശാലമായ ആ പ്രളോമത്തിന്റെ ഒരുക്കിയ ഒരു കോണിൽ, അടുക്കളയ്ക്കു തൊട്ടുള്ള ഒരു മുറിയിലായിരുന്നു പാച്ചിയുടെ ഉറക്കവും മറ്റും. ആ മുറി പരശോധിച്ച പോലീസ് മനോഹരമായി തുന്നിയുണ്ടാക്കിയ പാച്ചി കണ്ണനീർ അവിടെ നിന്നു കണ്ടെടുക്കുകയുണ്ടായി. പാച്ചിയുടെ കൂട്ടുകാര്യം അയൽവാസിയുമായിരുന്നു ലക്ഷ്മി. പോലീസുകാർ ലക്ഷ്മിയേയും ക്രാസ്സുചെയ്തു. ആ കണ്ണനീർ പാച്ചിതന്നെ തുന്നിയെടുത്തതാണെന്നും അതിനായി പലപ്പോഴും പാച്ചിയ്ക്കു കത്രികയും സൂചിയും നാലും അവൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും ലക്ഷ്മി പോലീസിനെ അറിയിച്ചു. രണ്ടു മാസമെങ്കിലും ആ ഉടുപ്പു തുന്നുന്നതിനു പാച്ചി എടുത്തിരിക്കുമെന്നായിരുന്നു ലക്ഷ്മി പറഞ്ഞത്. കാര്യങ്ങൾ പുറത്തുവരുമ്പോൾ അവൾ അവളുടെ യജമാനന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നു. അത്രിപ്പായിക്കുപ്പെട്ടമെന്ന്,—ലോകം അവളെ അപമാനിക്കുമെന്ന്,—പാച്ചിയ്ക്കു നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷെ അത് അവളതു സംരമാക്കിയില്ല. ഇപ്പോൾ ഇതാ അവൾ കോടതിമുമ്പാകെ പ്രതിക്കൂട്ടിൽ നില്ക്കുന്ന നിസ്സഹായയായ ഒരു പെൺകുട്ടി. കണ്ണനീർവാത്ത് അവളുടെ കണ്ണുകൾ കലങ്ങിയിരിക്കുന്നു; തുടുത്ത കവിൾത്തടങ്ങൾ അരുണവണ്ണപകർന്നിരിക്കുന്നു. കോടതിയുടേയോ പ്രാസിക്യൂട്ടറുടേയോ യാതൊരു ചോദ്യത്തിനും അവൾ ഉത്തരമൊന്നും പറയുന്നില്ല. അവൾ

ആ കുറും കുരുതിക്കൂട്ടിച്ചെയ്തതായിരിക്കുകയില്ലെന്നു കോടതിക്കും അവിടെ കൂടിനിന്നവർക്കും തോന്നിപ്പോയി. അവർ ആ കഞ്ഞിനെ വളർത്തണമെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അവർ ആ ഉടുപ്പ് അത്ര പ്രയാസപ്പെട്ടു തുന്നിയുണ്ടാക്കിയതെന്തിനു്?

അവളുടെ മുകുതയിൽ കോടതിതന്നെ വിഷമമാണു്. സത്യമായ ഒരുമൊഴി, കുറുത്തിനിടയാക്കിയ പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥ, ഏറ്റുപറയണമെന്നും അവർക്കു രക്ഷനരുകിയേക്കാവുന്ന ഒരൊറ്റ മാർഗ്ഗം അതുമാത്രമാണെന്നും കോടതി പ്രസ്താവിച്ചു.

തന്റെ മൊഴി പറയാമെന്നു അവർ താഴ്ന്നസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“എന്നാൽ പറയുക ആരാണു് ആ കുട്ടിയുടെ അച്ഛൻ?” കോടതി ചോദിച്ചു.

അതുവരെ കുട്ടിയുടെ അച്ഛനാണെന്നു എത്രതന്നെ ക്രാസ്സു് ചെയ്തിട്ടും അവർ പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. അവർക്കു പെട്ടെന്നു് മനംജീവൻ വീണപോലെ കാണപ്പെട്ടു.

അവർ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ സത്യം പറയാം. അതോ! അതു്-അതു്-എന്റെ എയമാനന്റെ അനന്തരവൻ രാജു അങ്ങത്താണു്.” എല്ലാവരും അതുളതപ്പെട്ടു. അവളുടെ യജമാനനെ, ആ പ്രഭുവിനെ, ആ ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ അവർ കണ്ടു. അദ്ദേഹം വിവർണ്ണനായി എന്നോ പുലമ്പി. രാജു അങ്ങത്തു്! അതേ! രാജശേഖരൻ. അദ്ദേഹം അന്നു അറിയാത്തവർ ചുരുക്കും. യുവാവാണെങ്കിലും അസുയാഹ്മായവധം ഉദ്യോഗ

സോപാനത്തിന്റെ ഒരുയന്നു പടിയിൽ അപ്പോൾത്തന്നെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന രാജശേഖരൻ!

അണപൊട്ടിയ നദീജലംപോലെ അവർ സംസാരിച്ചതുടങ്ങി: “അതേ! രാജു അങ്ങത്തു് അങ്ങത്തയെ കോടതിയ്ക്കും അറിയാമായിരിക്കുമല്ലോ. അങ്ങത്തയെ അറിയാതെ ഇന്നാട്ടിൽ ആരുണ്ടു്. അദ്ദേഹം കഴിഞ്ഞാണിൽ രണ്ടുമാസം അവധിയെടുത്തു എയമാനന്റെ വീട്ടിൽ താമസിക്കാൻ വന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് എന്നോടു വലിയ കാരണമായിരുന്നു. ഞാനൊരു വേലക്കാരിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം മറന്നുപോകുന്നോ എന്ന് എനിക്കദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസാരം കേൾക്കുമ്പോൾ തോന്നിപ്പോയിട്ടുണ്ടു്. കാരണമുണ്ടാക്കി അദ്ദേഹം എന്നോടു പലപ്പോഴും വർത്തമാനത്തിനു വരും ഞാൻ എന്തുചെയ്യാനാണു്. മയ്ക്കുടയോടെതന്നെ ഞാനും പെരുമാറി. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു ഞാനൊരു കൊച്ചുസുന്ദരിയാണെന്നു്. എനിക്കതുകേട്ടു സന്തോഷവും നാണവും ഒരുപോലെ ഉണ്ടായി. എനിക്കൊന്നും മറുപടി പറയാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കളിവാക്കുകൾ കേൾക്കുമ്പോൾ എത്രഅടക്കിയാലും ഞാനങ്ങുചിരിച്ചുപോകും. എനിക്കു ഇപ്പോൾ പതിനെട്ടുവയസ്സുണ്ടു്. ഞാൻ എയമാനന്റെ വീട്ടിൽ ജോലിക്കുവന്നകാര്യംകൂടി ഞാൻ പറയട്ടെ. ഞാൻ പാവപ്പെട്ട വീട്ടിൽ ജനിച്ചവളാണു്. അമ്മയും അച്ഛനും ഞാൻ കഞ്ഞായിരുന്നപ്പോൾത്തന്നെ ചത്തുപോയി. എന്റെമ്മപെറ്റ ഞാൻമാത്രമേയുള്ളൂ. എന്റെ അപ്പച്ചിയാണു് അനാഥയായിത്തീർന്ന എന്നെ എന്റെ നാലാമത്തെ വയസ്സിൽ എയമാനന്റെ വീട്ടിൽ

കൊണ്ടാക്കിയതു്. “ഇതിന്റെ മലകടി മാറിയോ” എന്നാണു് എന്നെക്കണ്ടപ്പോൾ കൊച്ചമ്മ ചോദിച്ചതു്. അത്രയ്ക്കു ചെറുതായിരുന്നു അന്നുഞാൻ. എയമാന്റെ മകളുണ്ടല്ലോ, ലീലക്കുഞ്ഞു്. ലീലക്കുഞ്ഞിനെ കളിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു എന്റെ ജോലി. ലീലക്കുഞ്ഞു് സ്കൂളിൽ പോകാറായപ്പോൾ കുഞ്ഞിനു കൂട്ടായി എന്നെക്കൂടി പള്ളിക്കൂടത്തിൽ അയച്ചു. ഞാനും ലീലക്കുഞ്ഞും അങ്ങനെ അടുത്തുള്ള സ്കൂളിൽ നാലുകുട്ടാവരെ പഠിച്ചു. പിന്നെ എനിക്കു പഠിക്കാൻ ഒത്തില്ല. ആയടയ്ക്കു് എന്റെ അപ്പച്ചിയും മരിച്ചു. എനിക്കു ലോകത്തിൽ ആരുമില്ലെന്നായി. എയമാന്റെ വീട്ടിൽ എനിക്കു പല കഷ്ടപ്പാടുകളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്യ്ക്കുവ സഹിച്ചു മതിയാകുമായിരുന്നു. പാതിരാത്രിവരെ എല്ലുമറിയെ ജോലി ഉണ്ടായിരുന്നു അവിടെ. അതു ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ കൊച്ചമ്മയുടെ അകാരണമായ ശകാരവും തല്ലാ ഞാൻ നിസ്സഹായയായി ഏറുകെണ്ടിരുന്നു. എന്നോടു സ്നേഹമായി ഒരു വാക്കുപറയാൻ, എന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഒന്നുപറഞ്ഞുകേൾക്കാൻ, ഈ ലോകത്തു് പഠനപോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വൃത്തിയായി ഒന്നുകളിച്ചാൽ അതു കുററം. വൃത്തികേടായിനിന്നാൽ അതു കുററം. എന്നുവേണ്ടാ ഞാൻ സഹിച്ച കഷ്ടതകൾ ദൈവത്തിനുമാത്രമേ അറിയാവൂ. അങ്ങനെ വഷ്ടങ്ങൾ ചിലതുകഴിഞ്ഞു. എന്റെ ശരീരപ്രകൃതം മാറിയുപെന്ന. ജോലിമൂലം വേണ്ടുവോളം വ്യായാമമുണ്ടായിരുന്ന എന്റെ അവയവങ്ങൾക്കു പുണ്യമായ വളച്ചുണ്ടായി. എന്റെ മനസ്സും സ്വഭാവവും ഇക്കാരണന്ന ശരീരവും വളന്നു

തും രൂപമെടുത്തതും ആ വീട്ടിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. സ്കൂളിൽപോക്കു മതിയാക്കിയതിൽപിന്നെ വീട്ടിന്റെ പുറമതിലിന്നുവെളിയിൽ പോകുന്നതിനുപോലും എനിക്കുവസരം കിട്ടിയിരുന്നില്ല. എന്റെ ലോകം അടുക്കളയും പരിസരവും മാത്രമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ലോകപരിചയം എനിക്കു കുറവായിരുന്നു. ഞാനങ്ങനെ ജീവിച്ചു. ലീലക്കുഞ്ഞിനെ കല്യാണംകഴിച്ചയച്ചതു് രണ്ടുകൊല്ലംമുമ്പാണു്. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻതൊക്കെ ഞാനെന്നതിന്നുപറയുന്നു. രാജ്യങ്ങളത്തെയുടെ കാര്യംപറയാം. ഈ ലോകത്തിൽ ആരിൽനിന്നെങ്കിലും ഞാൻ സ്നേഹമുള്ള ഒരുവാക്കുകേട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു മാത്രമായിരുന്നു. എന്നോടുള്ള കൊച്ചമ്മയുടെ ക്രൂരമായ പെരുമാറ്റത്തിൽ അദ്ദേഹം എന്നോടു സഹതപിച്ചിരുന്നു എന്നെന്നിക്കറിയാം. ഒരു ദിവസം ഞാൻ വീട്ടിലെ ആ കൊച്ചുമറി തുത്തുകൊണ്ടുനില്ക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നു അവിടെ കടന്നുവന്നു്, അന്നുരാത്രി ഞാൻ തോട്ടത്തിൽചെല്ലണമെന്നും നെക്കാര്യം പറയാനുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞു. രാത്രിയായി, ഞാൻ പോയി--എനിക്കറിയാൻ പാടില്ല എനിക്കുതെങ്ങനെ സാധിച്ചെന്നു-അതെ, ഞാൻ തോട്ടത്തിൽ പോയി, അദ്ദേഹം എന്നെ കാത്തു് അവിടെ, ആ വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ ഇരുന്നിരുന്നു. ഞാനാവുക്കുച്ചുവട്ടിനു സമീപംചെന്നു ഒട്ടുദൂരത്തായി നിൽക്കൊണ്ടു. ഞാൻ ചുറ്റുപാടുകളെപ്പറ്റി അപ്പോൾ ഓർത്തില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു എന്നോടു എന്നോ പറയാനുണ്ടല്ലോ എന്നുമാത്രമാണു-ഞാനോർത്തതു്. അദ്ദേഹം എഴുന്നേറ്റു. ഒരു കൂസലുമില്ലാതെ എന്റെ തോളിൽ കയ്യിട്ടു. ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ

ശ്രമിച്ചു. സാക്ഷ്യമായില്ല. എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ഞാൻ പരുങ്ങി. ലോകമെങ്ങും നിശ്ശബ്ദത. പാലുപോലത്തെ നിലാവു്. കുളിർമയുള്ള ഇളങ്കാരം. തോട്ടത്തിലെ പിച്ചയും ചെമ്പകവും കൈപ്പുത്തു മണം വീശിയിരുന്നു. ലോകത്തിനു ഇങ്ങനെയും ഭവേശമുണ്ടെന്നു ഞാനന്നാലുമായിട്ടാണു് അറിയുന്നതു്. ഞാനങ്ങനെ അങ്ങു നിന്നുപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരവലയങ്ങളിൽ ഞെരിഞ്ഞുകൊണ്ടു്...

ഞങ്ങൾ അങ്ങനെ പതിവായി മൂന്നാഴ്ച ആ തോട്ടത്തിൽ സമ്മേളിച്ചു. ആ ചെമ്പകവും പിച്ചിയും മാത്രമേ ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തികൾ കണ്ടിരിക്കുകയുള്ളൂ. മൂന്നാഴ്ചകഴിഞ്ഞു് അദ്ദേഹം പോയി. എവിടെവേണമെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി പോകുന്നതിനു ഞാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. ഞാൻ ഗർഭംധരിച്ച വിവരം ഞാൻതന്നെ അറിഞ്ഞില്ല. പിന്നെയും ഏതാനും ആഴ്ചകൾ കഴിഞ്ഞാണു് എനിക്ക് അതു മനസ്സിലായതു്.

മൊഴി ഇത്രയും മായപ്പോൾ അവർ അടക്കാൻവയ്ക്കാത്ത സങ്കടത്താൽ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. കോടതിക്കു മാത്രമല്ല, ഞാൻവിടെ കൂടിയിരുന്ന ഏവർക്കും അവളോടു് അനുരൂപ തോന്നി.

അവർ വീണ്ടും ഇങ്ങനെ പറയാൻതുടങ്ങി:—

“എന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചപ്പോൾ, അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകളെപ്പറ്റി വിചാരിച്ചപ്പോൾ, ഞാൻ ഭയന്നു വിറച്ചുപോയി. ഞാൻ കാര്യം എത്രതന്നെ രഹസ്യമായിവെച്ചിരുന്നാലും അതൊരിക്കൽ പരസ്യമാകാതെ തരമില്ലെന്നു എനിക്കറി

യാമായിരുന്നു. എന്തായാലും എയമാനനും കൊച്ചമ്മയും കാര്യം അറിയുന്നതുവരെ, എന്നെ അട്ടിപ്പുറത്താക്കുന്നതുവരെ, ആ വീട്ടിൽതന്നെ കഴിയാൻ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. എനിക്കു തന്നിരുന്ന തുച്ഛമായ ശമ്പളം അത്രനാൾക്കുടി സൂക്ഷിച്ചു ശേഖരിക്കുമായിരുന്നല്ലോ. ഞാൻ അങ്ങനെയെന്ന ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ വയർ കറേറ്റു വീർത്തുവന്നു. ഞാൻ മുണ്ടു് ഇറക്കിക്കെട്ടി നടന്നു. ആരും എന്റെകാര്യം അറിഞ്ഞില്ല. എന്റെ കണ്ണിനു് ഇടുന്ന ത്നായി പട്ടുതുണികൊണ്ടു് ഒരുടുപ്പ രാത്രി കാലങ്ങളിൽ ഉറക്കമില്ലായിരുന്നു ഞാൻ നിയുണ്ടാക്കി.”

“അപ്പോൾ, ആ കണ്ണിനെ കൊല്ലണമെന്നു നിങ്ങൾക്കുദ്ദേശമില്ലായിരുന്നു അല്ലേ?” കോടതി ചോദിച്ചു.

“തീർച്ചയായും ഇല്ല.”

“എന്നാൽ പിന്നെ എന്തിനാണു് ആ കൃത്യം ചെയ്തതു്?”

“അതിങ്ങനെയൊന്നു സംഭവിച്ചതു്. ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതിലും വളരെമുമ്പേയാണു് അതു്--എന്നുപറഞ്ഞാൽ—പ്രസവം—നടന്നതു്. രാത്രി ഞാൻ അടുക്കളയിൽ പിഞ്ഞാണങ്ങൾ കഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ എയമാനനും കൊച്ചമ്മയും ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ചെട്ടെനു് എനിക്കൊരു വയറുവേദന അനുഭവപ്പെട്ടു. വേദനകൊണ്ടു ഞാൻ പൂട്ടു ഞെരുപോയി. വലിഞ്ഞുഴഞ്ഞു കുറച്ചുദൂരം എന്റെ ഉറക്കുറവരെ, ഞാൻ പോയി. വെറുംതറയൽ ഞാൻ കിടന്നു. അതു് ഒന്നോ രണ്ടോ—എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ എത്രയെന്നു—നാഴിക നീണ്ടുനിന്നിരിക്കും. ഞാൻ ക്ഷീണിച്ചു വ

ശായി. വിയപ്പുവാണെന്നാലിപ്പു ഒടുവിൽ ഞാൻ എങ്ങിയും തെരിഞ്ഞും വല്ലവിയേ നയും ചൊരിട്ടു. ഞാൻ അതിനെ തപ്പി യെടുത്തു. എനിക്കറിവുള്ളപോലെക്കെ ശുശ്രൂഷിച്ചു എന്റെ പായിൽകിടത്തി. എന്റെ ആനന്ദം എത്രമാത്രമായിരുന്നു! എങ്കിലും എന്റെ വേദന തീർന്നില്ല. പെ ററശേഷവും വേദന. ഞാനങ്ങു ചുളി പ്പോയി. എനിക്കു തോന്നി ഞാൻ ഉടൻ തന്നെ ചാകുമെന്നു്. ഞാൻ മുട്ടുകുത്തി ഇഴയുന്നതുപോലെനിന്നു. അങ്ങനെ ഒന്നു രണ്ടുനാഴിക നിന്നിരിക്കണം. കാര്യം അപ്പോഴാണ് എനിക്കു മനസ്സിലായതു്. എൻറീശപരാ! എന്റെ വചനത്തിൽനിന്നു് ഒരു കണ്ണുകൂടി പുറത്തേയ്ക്കു വീണു. എ നിക്കെന്തു ചെയ്യണമെന്നറിഞ്ഞുകൂടാതിരു ന്നു. ധാരാളവനേയും വാരി എടുത്തു. ശു ശ്രൂഷകൾക്കുശേഷം മൂത്തകുഞ്ഞിനു സമീ പംതന്നെ കിടത്തി. വിളക്കു തെളിച്ചു ഞാനാകൊച്ചുമുഖങ്ങൾ നോക്കി. രണ്ടു അമ്പിളിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ. എന്നിൽ ആന ന്ദവും ഭയവും ഒരുപോലെ ഉണ്ടായി. ഞാ നെപ്പറ്റി വളർത്തും രണ്ടുകുഞ്ഞുങ്ങളെ! അതു എന്നെക്കൊണ്ടു സാല്യമാണോ? കാരണമുള്ള കോടതി പറയണം. ആ പിഞ്ചുപൈതലുകളെ അണച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടു പാതിബോധത്തോടെ ഞാനങ്ങനെ കിട ന്നുകൊണ്ടു. എന്താണു നിവൃത്തിയെന്നാ ലോചിച്ചു. എന്റെ കണ്ണുനീരിൽ ആ അമ്പിളിക്കലകൾ കുളിച്ചു. രാത്രി അവ സാനിക്കാരായിരുന്നു. തലക്കോഴികൂകി. വണ്ണാത്തിക്കിളിയുടെകരച്ചിൽകേട്ടു. ഞാൻ തെട്ടി എഴുന്നേറ്റു. കരകളുറന്നു വെളി യിൽമലക്കുറത്തോട്ടുത്തിൽ പോയി. ആ ചേമ്പിന്റെറുളയ്ക്കൽ ഒന്നല്ല രണ്ടുകഴികൾ

തന്നെ മൺവെട്ടികൊണ്ടു കഴിച്ചു. തിരി ച്ചവന്നു മറ്റു യാതൊരു ചിന്തയുമുണ്ടാതെ കണ്ണുങ്ങളെ എടുത്തുകൊണ്ടു പോയി. നൊമ്പലം ഏറക്കൊത്തവിധം ഓരോന്നി നേയും ഓരോ കഴിയിൽ സാവധാനം കൊ ണ്ടുചെന്നുവെച്ചു. എനിക്കു ഭ്രാന്തുപിടിച്ചു പോലെ തോന്നി. ഞാൻ അതിവേഗം മൺവെട്ടികൊണ്ടു മണ്ണു നീക്കിയെടു്.

അവൾ പെട്ടെന്നു സംസാരംനിറുത്തി ഒക്കെകൾകൊണ്ടു മുഖംചൊത്തി എങ്ങി എങ്ങി കരഞ്ഞു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു വീണ്ടും തുടന്നു.-

“ഞാൻ തിരിച്ചുവന്നു പായൽവീണു. എനിക്കുശേഷം അനങ്ങുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാനങ്ങനെ ഒരു ശവത്തെപ്പോലെ കിട ന്നു. രാവിലെ കൊച്ചമ്മ ഉണർന്നുവന്നു. അടുക്കളയിൽ അനക്കംകേൾക്കാഞ്ഞു. വർ കോപിച്ചു. എനിക്കു ഏതോ വലി യ സുഖക്കേടാണെന്നു അവർക്കു മനസ്സിലാ യി. അവർ ഡാക്ടറെ വരുത്തി. ഡാക്ടർ എന്നെ പരിശോധിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു് കാര്യമെല്ലാം മനസ്സിലായി.....ഇങ്ങനെ യാണ് സത്യം. ഇനി എന്നെ എന്തുവേ ണമെങ്കിലും ചെയ്തുകൊള്ളു. എത്ര ശിക്ഷ യും ഏറക്കൊൻ ഞാനൊരക്കമാണ്.”

പാച്ചി മൊഴിനിറുത്തി അശ്രുവാർത്ത കൊണ്ടു കമ്പിട്ടുനിന്നു. ജഡ്ജി കൈലേസു് എടുത്തു കണ്ണുതുടച്ചു. പ്രാസിക്യൂട്ടർ ഇതി കത്ത്വ്യതാമൂഢനായി നിലകൊണ്ടു. വിധി പറയുന്നതു ലബ്ധിനുശേഷമെന്നുജഡ്ജിപ്ര സ്താവിച്ചു. കേസുകേൾക്കാൻ കൂടിയിരുന്ന വർഹുദയഭാരത്തോടുകൂടി മരണമായി പിരിഞ്ഞു. വിധി എങ്ങനെയായിരിക്കും? പാ ച്ചിയ്ക്കു ശിക്ഷ എന്തായിരിക്കും?

ഏകലോകവിക്ഷണം

ലോകചരിത്രത്തിന്റെ അതിപ്രധാനമായ ഓരോപത്ഥത്തിൽ പ്രതിലോമശക്തികൾക്കെതിരായി തലയുയർത്തിനിന്നുകൊണ്ടു തുറന്നുസംസാരിക്കുവാനുള്ള മനസ്സുണ്ടെന്നും ധൈര്യവും പ്രദർശിപ്പിച്ച അമേരിയൻരാജ്യതന്ത്രജ്ഞനായിരുന്ന മി. വെൻഡൽവില്ലി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലോകസഞ്ചാരത്തിൽനിന്നും എഴുതിയ “ഏകലോകം” എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്നും എടുത്തിട്ടുള്ള ചില ഭാഗങ്ങളാണ് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്:—

“ഒരു ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ ചെന്നയിലെ പതിനായിരം വിദ്യാർത്ഥികൾ പങ്കെടുത്തു. ആ സമ്മേളനത്തിന്റെ രംഗങ്ങളെ ഞാൻ ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കുകയില്ല. എന്റെ പ്രസംഗത്തിനിടയ്ക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചു ഞാനുച്ചരിച്ച ഓരോ ശബ്ദത്തെയും അവർ കരഘോഷത്തോടുകൂടി സ്വാഗതം ചെയ്തു.....

വിദേശീയമേധാവിത്വത്തോടുള്ള വെറുപ്പ് ഞാൻ എല്ലായിടത്തുംകണ്ടു. ജനങ്ങൾ ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതിലധികം നമ്മെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതായി എനിക്കു നേവപ്പെട്ടു. ഒരിക്കലും മേധാവിത്വത്തിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കാത്തവരായി അവർ നമ്മെ കണ്ടുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഇതു സംഭവിച്ചത്.....

പരമ്പരയായി നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള സ്റ്റേ

മഭണ്ഡാരത്തെ നാം ശരിയായി സംരക്ഷിക്കണം. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ന്യായത്തിനും വേണ്ടി മനുഷ്യസമുദായത്തെ ഏകീകരിക്കാനാണ് ഇതുപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടത്. ലോകത്തിലെ ആശാകലരായ ബഹുജനങ്ങളോടുമാത്രമല്ല ഓരോ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലുമുള്ള യുദ്ധരംഗങ്ങളിൽനിന്നു സമരംചെയ്യുന്ന നമ്മുടെ സന്തതികളോടുള്ള വിശുദ്ധമാനദണ്ഡം കടമയാണ് ഈ സൗഹാർദ്ദത്തെ നിലനിർത്തുക എന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ ഭണ്ഡാരത്തിലെ ഭൂലം നിർമ്മലമാണ്. ആരോഗ്യകരമായ സ്വാതന്ത്ര്യപാനീയമാണ്. നാം ഏതൊരാൾക്കും നവേണ്ടി സമരംചെയ്യുന്നുവോ അവയെ വെറും ഹാസ്യചിത്രമായി അധഃപതിപ്പിക്കാത്ത കാലത്തോളം ഹിററുലക്കോ മുസ്സോളിനിയ്ക്കോ ഹിറ്ററോഷിനോവിനോ തങ്ങളുടെ പ്രചാരവേലകൊണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ ആയുധംകൊണ്ടോ നമ്മെ ഭീന്നിപ്പിക്കാനും ബന്ധുക്കളിൽനിന്നു അകറ്റാനും നമ്മുടെ കയ്യിൽനിന്നു സൗഹാർദ്ദത്തിന്റെ ഈ സഫലനാശകതിയെ തട്ടിപ്പറ്റിക്കാനും സാദ്ധ്യമല്ല. ലോകത്തിൽ ഇതൊഴിച്ചു മറ്റെന്തെങ്കിലും സംഘടനാശക്തിയും ഇല്ലെന്നുവേണം പറയുവാൻ. താല്ക്കാലികമായ കാര്യസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി ആദർശങ്ങളെ ലംഘിക്കയാണെങ്കിൽ അതു ആപല്യകരമായിരിക്കും. നമ്മുടെ പൈതൃകമാറ്റത്തിലും ആദർശത്തിലും ലോകത്തിനുള്ള വിശ്വാസംകൊണ്ടു നാം നേടിയിട്ടുള്ള ആത്മീയവും പ്രാ

യോഗികവുമായ ഗുണങ്ങളുടെ നാശമായിരിക്കും ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം.....

മാനവസമുദായത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് ആയുധസാമഗ്രികൾ എത്രതന്നെ സഹായമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിലുമധികം ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ് ആശയങ്ങൾക്കുള്ളത്. കാലാന്തരത്തിൽ അവയാണ് അനശ്വരമായ ഫലംനൽകിയിട്ടുള്ളതും.....

ഉദ്ദേശശുദ്ധിയില്ലാത്ത ഒരു യുദ്ധത്തിൽ നേടുന്ന വിജയം യഥാർത്ഥമായ വിജയമല്ല...

ഓരോ രാഷ്ട്രത്തലേയും പൗരന്മാർ പലപ്പോഴും നേതാക്കന്മാർ കൈക്കൊള്ളാറുള്ള നയവൈകല്യങ്ങളെ നിരൂപണം ചെയ്യാൻ മടിക്കയാണെങ്കിൽ അതു ആത്മഹത്യയ്ക്കു തുല്യമാണ്.....

നമ്മുടെ തെറ്റുകളെ മനസ്സിലാക്കുകയും തിരുത്തുകയും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ കൂട്ടുകാരിൽ പലരുടേയും സ്നേഹം നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടുകയും ഉദ്ദേശം പാഴായിപ്പോകുകയും ചെയ്യും.....

കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ നേതാവോ ഒരു ഫാക്ടറി തൊഴിലാളിയോ. അവർ സർവ്വകലാശാലാധ്യാപകനോ പട്ടാളക്കാരനോ ആയാലും വേണ്ടില്ല, ഞാനുമായി സംസാരിക്കാനിടയായ എല്ലാ ചൈനക്കാരുടെയും തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ, അവർ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഔദ്യോഗികനയത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായാൽപോലും സങ്കോചം കൂടാതെ തുറന്നു പറയാറുണ്ട്.

സമകരണത്തിനുള്ള ശാശ്വതമായ സംഘടനകളെ എല്ലാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ

യും നാം വളർത്തണം. പൊതുപ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിനുവേണ്ടി ഒത്തൊരുമിച്ചുള്ള പരിശ്രമങ്ങളിൽ അതിനെ പൂർത്തിയാക്കുകയും ചെയ്യാം..... സ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന പദം ഏഷ്യയിലെ ജനങ്ങളെ ആവേശം കൊള്ളിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും പൈശാചികമായ ജാപ്പനീസ് സാമ്രാജ്യത്വം ഈ പദത്തെ നമ്മുടെ കയ്യിൽനിന്നും അപഹരിച്ചു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുകയാണ്.....

ഭരിക്കുന്നവർ എത്രതന്നെ വിശാലഹൃദയരായാലും ശരി, സാമ്രാജ്യമേധാവിത്വത്തിന് ഒരു സർവ്വേശ്വരവീക്ഷണഗതിയിൽ സ്ഥാനമില്ല. ഒരു അജ്ഞാതനായ ഒരു ജനവിഭാഗം മറ്റൊന്നിനോടു കാണിക്കുന്ന സാമ്രാജ്യമനോഭാവവും അതുപോലെതന്നെയാണ്. എല്ലാവരുടേയും ജന്മാവകാശമാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം. അതിന്റെ ഗുണം അനുഭവിക്കാനും അതിനുവേണ്ടി സമരം ചെയ്യാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ വർഗ്ഗഭേദമോ, നിർഭേദമോ കൂടാതെ എല്ലാവർക്കും അതുവകവെച്ചുകൊടുക്കുവാൻ നാം തയ്യാറാവണം. അമേരിക്കയിൽ എല്ലാവർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമായി ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യം നാം നിഷേധിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇൻഡ്യയെ സ്വാതന്ത്ര്യയാക്കുന്നതിനു നാം ബ്രിട്ടനോടാവശ്യപ്പെടുന്നതിൽ യാതൊരു ന്യായവും ഇല്ല.

ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന്റെ നിർമ്മല ലക്ഷ്യമാണ് എല്ലാവർക്കും ആധാരമായി നില്ക്കുന്നത്. സ്വാതന്ത്ര്യം സർവ്വരുടേയും ജന്മാവകാശമായിരിക്കേണ്ടതാണ് ജനവിഭാഗങ്ങളോടു ജാതിയോ മതമോ ഗണിക്കാതെ നാം ഒത്തൊരുമിച്ചു നില്ക്കണം...

അമേരിക്കയിലെ സമുദായം വടന ശക്തിയേറിയ ഏതെങ്കിലും മൂലമായ ഒരു തുണിക്കു സമാമാണ്. അതു അനവധി നൂലിഴുകുകൊണ്ടു നെയ്യുണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമികളായ അനവധി സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ വളരെ നൂററാണ്ടുകളായി ചെയ്ത ത്യാഗത്തിൽനിന്നാണ് അതുണ്ടായത്. ഭരദ്ദന്റെയും ധനികന്റേയും കറുത്ത മനുഷ്യന്റേയും വെള്ളക്കാരന്റേയും ജാതന്റേയും വിദേശിയുടേയും സ്വദേശിയുടേയും ശരീരത്തിൽ ഒരുപോലെ പുതയ്ക്കുവാൻ അതുപകരിക്കും. നാം അതിനെ കീറിക്കളയരുത്. അതു നശിക്കയാണെങ്കിൽ ഇനിയൊരിക്കൽ അതിന്റെ മുളേപ്പുവാൻ കഴിയുന്നത് എവിടെയാണെന്നും എങ്ങിനെയാണെന്നും ആർക്കും അറിവില്ല.

സമ്പത്സമൃദ്ധിയും സമാധാനവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ലോകത്തിൽ നിലനില്ക്കണമെങ്കിൽ വിവിധരാഷ്ട്രങ്ങൾ പരസ്പരം സമ്പത്തികമായി സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കണമെന്നു ഇരുകക്ഷിയിലും പെട്ട പലരും വളരെക്കാലമായി അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

*

അന്യരുടെ അവകാശങ്ങളിന്മേൽ കതിരുകയറുവാൻ പര്യാപ്തമായ പ്രത്യേകസൗജന്യങ്ങൾ യാതൊരാരാക്കും സിദ്ധിക്കാത്ത രത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കപ്പെടണം. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും നിയമസഭാസാമാജികന്മാരുടേയും വികൃതികളും അപൂർവ്വ ചില അവസരങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ജനശ്രുതിത്തിന്റെ ആഹ്ലാദവും ഒഴിച്ചാൽ കഴിഞ്ഞ ഒന്നരനൂറ്റാണ്ടത്തെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി അമേരിക്കയിൽ സ്വാത

ന്ത്രത്തിനു ചരിത്രത്തിലിതുവരെ കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽപോലും ഏറ്റവും വിശാലമായ ഒരു രൂപം നാം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

നാം വെറുക്കുന്നവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഫനിക്കാൻ ഒരു വെട്ടുകയാണെങ്കിൽ അതു നാം സ്നേഹിക്കുന്നവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനുള്ള വഴിതറക്കും." ചൈനയിലെ ഒരു ചിന്തകൻ എന്നോടു പറയുകയുണ്ടായി. "ഇന്ത്യയുടെ ആവശ്യത്തെ ഇന്നുതന്നെ വകവെച്ചു കൊടുക്കാതെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതു മൂലം പൂർവ്വദേശങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടന്റെ അഭിമാനത്തിനല്ല കോടും സംഭവിക്കുന്നത്. നേരേമറിച്ചു അമേരിക്കയുടെ സൽകീർത്തിയാണ് നഷ്ടപ്പെടുന്നത്."

*

*

*

ഈ ചിന്തകനു ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യഭരണത്തോടു യാതൊരു ശത്രുതയും ഇല്ല. പ്രജാവാത്സല്യമോലുന്ന ഒരു ഭരണസമ്പ്രദായമാണ് അതെന്നു നിങ്ങൾ വാദിക്കയാണെങ്കിൽ അതും സമ്മതിക്കാൻ തയ്യാറാണ്. ഇന്ത്യയെപ്പറ്റി നാം മൗനം ഭിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി പൗരസ്ത്യ ജനതയുടെ സൗഹാർദ്ദം നമുക്കു നഷ്ടമായിപ്പോകുന്നുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. അവർക്കു നമ്മിലുള്ള വിശ്വാസം കുറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇന്നു നാം കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള നയത്തിന്റെ ഫലമായി യുദ്ധാനന്തരപൂർവ്വദേശങ്ങളിലെ കോടാനുകോടി ജനങ്ങളോടു നാം ഏതൊരു മനോഭാവമാണ് സ്വീകരിക്കാൻ പോകുന്നതെന്നു അവർക്കു തീർച്ചയില്ലായ്മയായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ അവ്യക്തമായ പെരുമാറ്റം കാരണം നാം യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന

ണോ എന്നും സ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന പദത്തിനും നാം എന്തൊരർത്ഥമാണു കല്പിക്കുന്നതെന്നും അവർക്കു സംശയം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

■ * ■

പാശ്ചാത്യലോകത്തിനുണ്ടെന്നു് അഭിമാനിച്ചിരുന്ന മേധാവിത്വം ഇന്നു് രോഗിപരീക്ഷയിലാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ പ്രൗഢമായ പ്രസ്താവനകൾകൊണ്ടു് ഏഷ്യാക്കാർ യാതൊരു ഇളക്കവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. റഷ്യയിലും ചൈനയിലും മദ്ധ്യപൂർവ്വേശങ്ങളിലും ഉള്ള ജനങ്ങൾ തങ്ങളിൽ അന്തർലീനമായി കിടക്കുന്ന ശക്തിയെ വീണ്ടെടുക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ലോകത്തിന്റെ ഭാവി തങ്ങളുടെ കയ്യിലാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു അവർക്കറിയാം. ഓരോ രാഷ്ട്രത്തിനും സാമ്പത്തികവും സാമുദായികവും ആത്മീയവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുവാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു.

രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനെന്നപോലെ തന്നെ പ്രാധാന്യം സാമ്പത്തികസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമുണ്ടു്. രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ഉല്പന്നങ്ങളെ കൈമാററം ചെയ്യാനുള്ള അവകാശം ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാവണം. സാമ്പദേശീയമായ വാണിജ്യത്തിനുള്ള അനാവശ്യമായ തടസ്സങ്ങൾ തട്ടിനീക്കിയില്ലെങ്കിൽ സമാധാനവും സമ്പത്സമൃദ്ധിയും ഉണ്ടാകയില്ല.

ആയുർവേദിക് ഭാമാസോപ്പ്

ഒരു ഷഡശ കാലിയുള്ള ആയുർവേദിക് ഭാമാസോപ്പ് കൺസുങ്ങളുടെ കർപ്പന അതിവിശേഷം

ആയുർവേദിക് സോപ്പ് വക്സ്, കൊല്ലം.

കുഷുരോഗികൾ ഭയപ്പെടേണ്ട

തീരവ്യാധിയെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിവരുന്ന എത്ര പഴക്കിയ കുഷുരോഗവും രക്തമുക്തംകൂലമുള്ള സമ്പന്നമായ തപക് രോഗങ്ങളും ക്ലിപ്തകാലാവധിക്കും പുണ്യമായും ചികിത്സിച്ചു സുഖപ്പെടുത്തുന്നതാണു്. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു സ്റ്റാമ്പുസമിതം എഴുതിച്ചോടിക്കുക.

പി. കെ. നാണുവൈദ്യൻ,

എസ്. എൻ.വി. ആയുർവേദമോർമസി, ചങ്ങനാശേരി.

നല്ല ചില കഥകൾ

(മുക്കോത്തു കുഞ്ഞപ്പാ)

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു ലേഖനം എഴുതുവാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് മംഗളോദയം മാസികയിൽ “ജി. എം.” എഴുതിയ മകരം കുറേ ലക്കങ്ങളിലെ ലേഖനമായതുകൊണ്ട്, അതിലുള്ള ചെറുകഥാ നിവ്വചനം ഇവിടെ ആദ്യം ഉദ്ധരിക്കാം.

“ഓരോ സംഭവവും ഓരോ സംഭവമായിത്തന്നെ പേരിട്ടെടുത്തു വന്നിട്ടു തജസ്സനമായ ഭാവത്തിന്റെ മൂലസ്തയയിൽ എത്തിക്കുന്നതാണ് ചെറുകഥ. ജീവിതത്തിന്റെ ഒരേറ്റ്—അത്രയേ ആകാവൂ ചെറുകഥയുടെ വിഷയം. ഒരേ കടാക്ഷം—ഭാവനിർഭരമായ കടാക്ഷം—അതാണ് വേണ്ടത്.”

ഇവിടെ വിവരിച്ച, അഥവാ നിവ്വചിച്ച, തരത്തിലും ചെറുകഥകളുണ്ടെന്നോ, അവയാണ് ഉത്തമകഥകളെന്നോ മാത്രമല്ല ജി. എം. പറയുന്നത്. “അതാണ് ചെറുകഥ” എന്നാണ് പറയുന്നത്. മറ്റു ജാതികഥയൊന്നും ചെറുകഥയല്ലെന്നു നോക്കൂ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം? ജി. എം. അടുത്ത ഖണ്ഡികയിൽ വീണ്ടും ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. “ഏതു പാത്രത്തിന്റെയും കവിട കാണിക്കുക—മതി, ചെറുകഥയായി.” ഈ നിവ്വചനങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാക്കുകയും, ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ബലപ്പെടുത്തുകയും ആണ് ലേഖനത്തിലെ ബാക്കിയുള്ള ഭാഗങ്ങൾകൊണ്ടു സാധിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ലേഖനം വായിച്ചപ്പോൾ അതിൽ നിവ്വചിച്ച തരത്തിലല്ലാത്തവയെങ്കിലും എനിക്കു വളരെ ഹൃദ്യങ്ങളായ ചെറുകഥകളേയും അത്തരം കഥകൾ എഴുതിയ നവകർത്താക്കളെയും ആണ് ഓർമ്മവന്നത്. അവയൊന്നും ചെറുകഥകളേ അല്ലെന്നു കരുതുകയും, അത്തരം കഥകൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടാവാതിരിക്കുകയും, ജീവിതത്തിന്റെ ഏടുകളും, പാത്രങ്ങളുടെ കവിടകളും മാത്രം കാണിക്കുന്ന ഒരു ഒറ്റത്തരം ചെറുകഥമാത്രം മലയാളത്തിൽ ശേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ എന്നേപ്പോലുള്ളവരുടെ കാര്യം കഷ്ടമാണ്.

“എല്ലാജനങ്ങൾക്കുമൊന്നല്ലമാനസം ചൊല്ലാമതുകൊണ്ടു ഞാനെന്റെവാ-
ണമിതം.”

ആർ. എൽ. സ്റ്റീവൻസ് എഴുതിയ ഒരു കഥയില്ലേ?—“ഡാക്ടർ ജെക്കിലും മിസ്റ്റർ ഹൈഡും” കഥാബീജം ഇതാണ്. ഡാക്ടർ ജെക്കിൽ വൈദ്യസംബന്ധമായ നിരീക്ഷണമദ്ധ്യേ മനുഷ്യന്റെ ശരീരപ്രകൃതി തീരെ മാറിക്കളയാൻ ശക്തിയുള്ള ഒരു മരുന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു. ഒരിക്കൽ താൻതന്നെ അതു സേവിച്ചു, മി: ഹൈഡ് എന്ന അപരനാമവും ധരിച്ചു, പുറത്തിറങ്ങി. ഡാക്ടർ ജെക്കിൽ വളരെ നല്ല മനുഷ്യനായിരുന്നു. മി: ഹൈഡായിത്തീർന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം മഹാപാപിയും ക്രൂരനും ആയി പരിണമിച്ചു. പകലൊക്കെ അതിസാത്വികനായ ഡാക്ടർ ജെക്കിൽ രാത്രിയാ

യാൽ മി: ഫൈഡിന്റെ വേഷത്തിൽ അത്യന്തം ഭിക്ഷുനായി ജീവിക്കുക പതിവായി. ഒടുവിൽ ഫൈഡിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പൊലീസ്സുകാർ ഫൈഡും ജെക്കിലും ഒരാളാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ഘട്ടത്തിൽ ഡാക്ടർ ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നതായിട്ടാണ് കഥ. എനിക്കു വളരെ ഇഷ്ടമാണ് ഈ കഥ. എന്നുമാത്രമല്ല ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും നല്ല ചെറുകഥകളിലൊന്നാണെന്നു ലോകമുഴുവനും സമ്മതിച്ചു കഥയാണ് അത്. പതിന്നാലുഭാഷയിൽ അതു തർജ്ജിമചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിലുണ്ടോ എന്ന് അറിഞ്ഞില്ല. ഈ കഥ ജീവിതത്തിലെ ഏടാണ് എന്നു പറയാൻ തരമില്ല; നന്മയും തിന്മയും ഓരോ മനുഷ്യനിലും കിടന്നു കളിക്കുന്ന കളിയെ കഥാത്രപത്തിൽ അതിശയോക്തി അലങ്കാരത്തോടുകൂടി പ്രകടിപ്പിച്ചതാണെന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം. ഒരാളുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ കർവിയല്ല കഥയിൽ ഉള്ളത്; മനുഷ്യരായ സർവ്വരുടേയും സ്വഭാവങ്ങളെ കാട്ടിക്കുറുക്കി അരിച്ചെടുത്ത ഒരു വിവരണമാണ്. അതുകൊണ്ട്, അതായത് ആ നിവ്വചനത്തിൽ ഇത് ഉൾക്കൊള്ളാത്തതുകൊണ്ട്, ഉത്തരം കഥ ത്യാജ്യകോടിയിൽ തള്ളപ്പെടുന്നതു സാധാരണക്കാർക്കു സങ്കടകരമായ ഒരു കാര്യമാണ്.

ഷെർക്ക് ഫോംസ് സ്വന്തംനിലയിൽ കുററുങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ഒരു പുള്ളിയാണ്. അദ്ദേഹത്തെ കഥാപാത്രമാക്കി സർ ഹെർബർട്ട് കോണൽഡോയിൽ അനവധി കുററാന്വേഷണകഥകൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാത്ഥിയായിരുന്നകാലത്തു ആ കഥകൾ എന്നിൽ ഉണ്ടാക്കിയ

രോമാഞ്ചം കൊണ്ടായിരിക്കണം ഷെർലാക്ക് ഫോംസിനോടു് എനിക്കുള്ള പ്രതിപത്തി. ഇന്നും ആ പഴയകഥകൾ കണ്ടാൽ എനിക്കു വായിക്കാനുള്ള രസം ഒന്നു വേറെ തന്നെയാണ്. കുററാന്വേഷണകഥയിൽ അഭിരുചിയോ? എന്തൊരു ബാലിശമായ മനസ്ഥിതിയെന്നു പറയാൻവരട്ടെ, എന്റെഭാഗത്തും ആളുകളുണ്ട്. പ്രൊഫസർ ഐൻസ്റ്റീനിന് അത്തരം കഥകളാണു പലവും. (എനിക്കും!) അദ്ദേഹം ശാസ്ത്രജ്ഞൻ, സാഹിത്യത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു വിലയുണ്ടോ എന്നായിരിക്കും പിന്നത്തെ ചോദ്യം. ഗ്രീനഹ് സ്കീത്ത്? ഇംഗ്ലീഷ് മാസികകളിൽ അന്നും ഇന്നും ഏറ്റവും ഉത്തമമായ ഒരു സ്ഥാനം അർജിക്കുന്ന Strand മാസികയുടെ പത്രാധിപരായി മുപ്പതു കൊല്ലത്തോളം ജോലിയെടുത്തിരുന്ന മഹാനാണ് അദ്ദേഹം. ചെറുകഥകളുടെ മാറ്റം ഉറച്ചുനോക്കുന്ന ഉറക്കല്ലാണ് Strand മാസിക. ആ നോട്ടക്കാരനാണ് ഗ്രീനഹ് സ്കീത്ത്. (Greenough Smith) അദ്ദേഹം താൻ വളരെക്കാലം പരസ്യം ചെയ്ത അനവധി പേരുടെ നിരവധി കഥകളുടെ ട്രെയിഡ് ഫോംസിനെപ്പറ്റിയുള്ള കഥകൾക്ക് ഏറ്റവും പ്രധാനമായ സ്ഥാനമാണു നൽകിയത്. ആ കഥാപരമ്പരയിൽ ഒന്നാമത്തേതു കൈയിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ ഒരു നീഡിയെങ്ങാനും കണ്ടുകിട്ടിയതുപോലെ തനിക്കു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ആഹ്ലാദമുണ്ടായെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു. അതിലെ മാനായകനെത്തന്നെ സപീകരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രഞ്ചസാഹിത്യകാരനായ മോറിസ്സു് ലബ്ബു് ലാങ്കു കഥകൾ എഴുതിട്ടുണ്ട്. ഷെർലാക്കു് ഫോംസ് ഐതിഹ്യപുരുഷനാണ്. കഥാ

ചാരമല്ലെന്നുണ്ടുപോലും തെക്കെത്തോളമേരിയ്ക്കുക്കരയുടെ വിശ്വാസം. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ആർക്കുവേണമെങ്കിലും കഥാപാത്രമാക്കി സ്വീകരിക്കാം എന്നുള്ള ധാരണയോടുകൂടിയാണത്രേ അവർ കഥകൾ രചിക്കാൻ. ഫോംസിന്റെ സംഭാഷണത്തിൽ ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. ചില വാക്യങ്ങൾ ഫോംസിനു വളരെ ഇഷ്ടമായതുകൊണ്ട് അവ അദ്ദേഹം എല്ലായ്പ്പോഴും ഉപയോഗിക്കും. അവയിൽ പലതും ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിൽ ശൈലിയായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു അതൊക്കെ ശരിയാണെങ്കിലും, അവ ജീവിതത്തിന്റെ ഏകദേശം, സ്വഭാവത്തിന്റെ കവിടയോ അല്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് മലയാളത്തിൽ നമുക്ക് അത്തരം കഥകൾ ഉണ്ടാവില്ലെന്നോ? നല്ലോരുതന്നെ നഷ്ടമായി എന്നല്ലാതെ എന്തുപറയാൻ.

ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള നല്ല കഥകളുടെ സമാഹരം വല്ലതും എടുത്തുനോക്കിയാൽ അവയിൽ മുക്കാലേഅരയ്ക്കാലിലും ഓ. ഫെൻറി എഴുതിയ ഒരു കഥയെങ്കിലും കാണാതിരിക്കില്ല.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകളിൽ പ്ലോട്ടാണു ജീവൻ. വായനക്കാരൻ ഒരിയ്ക്കലും പ്രതീക്ഷിക്കാത്തവിധത്തിൽ കഥയെ പതുവസാനിപ്പിക്കാൻ ഓ. ഫെൻറിക്കുള്ള വാസനയെന്നു വേറെതന്നെയാണു്. ഒരു സാധുക്കുടമ്പത്തിലെ ഒരു സ്ത്രീ തന്റെ വിവാഹത്തിന്റെ വാഷികദിവസം ഭർത്താവിന്നു എന്താണു സമ്മാനം നൽകേണ്ടതു് എന്നു് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്നു് വളരെ ഇഷ്ടമുള്ള ഒരു വാച്ചുണ്ട്. പക്ഷേ അതിന്നു് ഒരു ചങ്ങല മേടിക്കുവാൻ ഇതുവരെ തരപ്പെട്ടിട്ടില്ല. **25**

ചങ്ങല മേടിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഏറ്റവും ആനന്ദപ്രദമായ കഥാ സമ്മാനം. അതിന്നു പണമെവിടെ? ഇത്രത്തോളം ആലോചിച്ചപ്പോൾ ഒരു ഉദയംവന്നു. വെളിയിൽ ഇറങ്ങിപ്പോയി തന്റെ നീണ്ടുചുരുങ്ങു കാലടിവരെ എത്തുന്ന തലമുടിവെട്ടി അമ്പട്ടന്നു വിറു് ആ പണംകൊണ്ടു് ഒരു ചങ്ങലവാങ്ങി തിരിച്ചുവന്നു് ഭർത്താവിന്റെ വരവുകാത്തിരിപ്പായി. ഭർത്താവുവന്നയുടൻ അവൾ അദ്ദേഹത്തെ എതിരേറ്റു. പക്ഷേ ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തു് അത്ഭുതവും, വ്യസനവും, ഇല്ലാതായതും ആണു കണ്ടതു്. “എന്റെ മുടി വെട്ടിയതിനെപ്പറ്റി ഇത്രയൊന്നും വിചാരിക്കേണ്ട. ഞാൻ അതു വിറു നീങ്ങളുടെ വാച്ചിന്നു കെട്ടാൻ വാങ്ങിയ ചങ്ങലനോക്കൂ. വാച്ചിങ്ങെടുക്കു ഞാൻതന്നെ കൊടുത്തിത്തരാം” എന്നുപറഞ്ഞ ഭാര്യയുടെ കയ്യിൽ മുടിയ്ക്കുകത്താനുള്ള പിന്നുകളായിരുന്നു അദ്ദേഹം കൊടുത്തതു്. വാച്ചു വിററിട്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹം മുടിയ്ക്കുകത്തുവാൻ “പിൻ” വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നതു്. പരിണാമഗുപ്തിയുള്ള കഥകൾക്കു് വില വളരെ ഇടിഞ്ഞുപോയെന്നുവെച്ചു് ഓ. ഫെൻറിയെഴുതിയതുപോലെയുള്ള അതിരസികൻ കഥകൾ എഴുതുവാൻ മലയാളത്തിൽ ആരും തുനിയുകയില്ലെന്നോ പറയുന്നതു്? എന്തൊകഥ.

വായനക്കാരനെ അമ്പരിപ്പിക്കാനുള്ള ഉദ്ദേശംകൊണ്ടു് “സാക്കു്” എന്ന മഹാൻ എഴുതിയ കഥകളിൽ ചിലതു്. ഒരു കസുതുകളിയോടു് അടുത്തുത്തണു് പോയിട്ടുണ്ടു്. ഒരു യുവാവും ഒരു അപരിചിതയായ യുവതിയും തീവണ്ടിയിലെ മുറിയിൽ ഉറങ്ങുകയാണു്. ഉറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കെ ഒരു

എലി യുവാവിന്റെ കാലുറയിൽ കയറി. പ്രസ്തുത എലി പരോഗമനത്തിൽ വിശ്വാസമുള്ളതായതിനാൽ യുവാവു പഠിച്ചുപണി പതിനെട്ടുപെട്ടിടം എലി മേലോട്ടുതന്നെ കയറുന്നു. ടെലസറുഴിയ്ക്കാൻ തുനിഞ്ഞതും യുവതി കണ്ണുതുറന്ന് “എന്താ ശബ്ദംകേട്ടത്” എന്നുചോദിച്ചു. പിന്നീടുണ്ടായ കഥ വല്ലവരും മലയാളത്തിൽ തജ്ജിമചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഞാൻ പറഞ്ഞു ചിത്തയാക്കുന്നില്ല. എന്തിനധികം പറയുന്നു അടുത്ത സ്റ്റേഷനിൽ വണ്ടിനിന്നു പോകാൻ രണ്ടുപേർ വന്ന് സ്ത്രീയെ കൈപിടിച്ചു ഇറക്കിക്കൊണ്ടുപോയി. അവർ ഒരു അന്ധ യായിരുന്നു!

“സാക്കി”യുടെ കഥകളിലുള്ള കലാരസിതപവും കൂടിയില്ലാതെ പ്ലോട്ടുകൊണ്ടു ചിലർ കാട്ടികൂട്ടുന്ന കസതുകളിയാണ് പ്ലോട്ടുള്ള കഥകൾക്കു ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള മതിപ്പിനു ഹാനിവരുത്തിയത്. അതുകണ്ടാണ് “ആസ്ത്രോസ് ബിയർസ്” മുതലായവർ പ്ലോട്ടു വേണ്ടെന്നുവെച്ചു കഥകളെഴുതിയത്. ഒരു സ്റ്റേഷനിൽ ഗൃഹത്തിൽ വിരുന്നവന്നു താമസിക്കുന്ന ഒരു മാന്യൻ ശയനമുറിയിൽ തനിയെ ഇരുന്നു രാത്രി ഒരു പുസ്തകം വായിക്കുകയാണ്. “പാമ്പുകൾ മനുഷ്യരെയും ജന്തുക്കളെയും നോക്കിയെക്കുകയും അങ്ങനെ നിസ്സഹായരായ നിലയിൽ അവരെ കടിച്ചുകൊല്ലുകയുണ്ടാകുന്നു.”—എന്ന ഭാഗം വായിച്ചു അയാൾ ഒന്നു മന്ദ്രമടിച്ചു. എന്തൊരു വിസ്ഫുലിതമാണ് എഴുതികൂട്ടുന്നത് എന്നു തന്നോടടുത്തു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പുസ്തകം മടിയിൽ വെച്ചു. കട്ടിലിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തായി ഇരുട്ടുള്ള സ്ഥലത്തു് നിലത്തുനിന്നു ആദ്യം ഇഞ്ചു്

മേലേയായി ഒരു ഇഞ്ചു വിട്ടുനിൽക്കുന്ന രണ്ടു പ്രകാശമുള്ള ചെറിയ ഉണ്ടകൾ കണ്ണിൽ പെട്ടു. വിളക്കിന്റെ പ്രതിഫലനമായിരിക്കണം എന്ന് ആദ്യം വിചാരിച്ചു. ഒന്നുകൂടി നോക്കിയപ്പോൾ അവയ്ക്കു പ്രകാശം കൂടിയതായിത്തോന്നി. അല്പം അനങ്ങിയോ എന്നും ഒരു സംശയം. അയാൾ തുറിച്ചുനോക്കി. അതു ഒരു വലിയ പാമ്പിന്റെ കണ്ണുകളായിരുന്നു. പടം എടുത്തു പിടിച്ചു തന്നെത്തന്നെ നോക്കുന്നു. മണി അടിച്ചു ആളെ വിളിച്ചാലോ? അതു ഭീരുത്വമായിരിക്കും, വേണ്ട. ഇതു വിഷമുള്ള ജാതിയാണോ? ആരു കണ്ടു! എങ്ങിനെ ഇവിടെ എത്തി. എഴുന്നേറ്റു ചെല്ലപ്പെടുത്താതെ പുറത്തു പോയ്ക്കളയാം. പക്ഷെ എഴുന്നേറ്റു, കസാലയിൽനിന്നു കൈയെടുക്കാതെ എഴുന്നേറ്റു. കാല് ഒന്നു പൊക്കി മെല്ലെ നിലത്തുവെച്ചു. പിന്നിലല്ല മുമ്പിലാണ് വെച്ചത്. ഇടത്തേ കാലുപൊക്കി അതും നിലം പതിച്ചത് മുമ്പിലാണ്. ഗതി പാമ്പിന്റെ അടുക്കലേക്കു്. കസാല കൈവിട്ടു അതു മറയ്ക്കു് എന്നു വീണു. സാധു ഒന്നു ആകപ്പാടെ തെട്ടി. അപ്പോഴേക്കും പാമ്പിന്റെ കണ്ണുകൾ സൂര്യക്കുഞ്ഞുകളെപ്പോലെ ഉളിയുന്നു. അതു അനങ്ങുന്നില്ല. തന്റെ ഇര തന്റെ അടുക്കേവരും എന്നു ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ മിഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ മനുഷ്യൻ “മറയ്ക്കു്” എന്നു നിലത്തു വീണു മൂക്കും ചിറിയും പൊട്ടി ചോരയൊലിച്ചു തുടങ്ങി. ഇപ്പോൾ തന്റെ കഥകഴിയുമെന്നുള്ള മട്ടിലയാൾ ബോധരഹിതനായി. അപ്പോഴേക്കും വീണശബ്ദംകേട്ടു് വീട്ടുകാരനും ഭൃത്യരും ഓടി എത്തി. സ്റ്റേഷനിൽ മരിച്ചുകിടക്കുന്നു. തലയുടെ അടു

തു മൂന്നുതരം മീതെയായി റബ്ബർകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പാമ്പിന്റെ തലയുണ്ടു്. ഏകദേശം നാലു മീറ്റർ നീളം ഉണ്ടു്. അതിന്റെ കണ്ണുകൾ വിശുദ്ധമായി ഭവിക്കാൻ പാത്രം തീർത്തു.

ഇങ്ങനെയാണു് ആന്ത്രോസ് ബിയർസ് ഫുൾട്ടന്റെ സഹായം ഇല്ലാതെ വായനക്കാരനെ ആകർഷിപ്പിക്കു് അവസാനം വരെ രസിക്കുന്ന കഥകൾ എഴുതിയതു്. ആ ഒരു സാമർത്ഥ്യം തന്നെയാണു് “ബേറ്റർസ്” മുതലായ ഇംഗ്ലീഷു ചെറുകഥകളുടെയും, ലോകപ്രസിദ്ധനായ ചിക്കോയും പ്രകടിപ്പിച്ചതു്. ഒ. ഫെൻറിക്കു പോട്ടു സർവ്വധനമാണെന്നിൽ, ബേറ്റർസിനു പോട്ടു പല്ലു ചിലയാണു്. രണ്ടുപേരും ഉൽകൃഷ്ടമായ കഥകളെഴുതുകൾ. “ബേറ്റർസിനെപ്പോലെ നല്ല കഥകൾ എഴുതാൻ എനിക്കു സാധിക്കുകയില്ല” എന്നാണു് ഒരു കഥാകാരൻ പറഞ്ഞതു്. എത്രകഥാകാരൻ? നോബൽ സമ്മാനം വാങ്ങിയ ലോകപ്രസിദ്ധനായ ജോൺ ഗാൽ സ്വർഗ്ഗം.

ഒരു കാഴ്ച ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നു. ഒരു കഥയുടെ ശ്രേഷ്ഠത കിടക്കുന്നതു് അതിൽ പോട്ടു ഇല്ലാ എന്നുള്ള കാര്യത്തിലല്ല. പോട്ടുണ്ടായാലും ശരി, ഇല്ലാതിരുന്നാലും ശരി എഴുതുമ്പോൾ എഴുതിയാൽ കഥ നന്നാവും. പണ്ടു് അജ്ഞാതൻ പരമേശ്വരനോടു പറഞ്ഞില്ലെ—

“ഇല്ലെന്നാകിൽ ശവം വേണ്ട നല്ലതരം പണമെന്നു കിരീടി.”

അതുപോലെ തന്നെയാണു് ചിക്കോയും മുതലായവർ ഇല്ലെന്നാകിൽ പോട്ടു വേ

ണ്ടായെന്നു ധൈര്യപ്പെടുത്തിയതു്. സമ്പ്രദായം ശരമില്ലാതെ പരമേശ്വരനേ തോല്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതുകൊണ്ടു്, ശരമില്ലാതെ മാത്രമേ വില്ലുകൊണ്ടു യുദ്ധം ചെയ്യാവൂ എന്നുണ്ടോ? യഥാർത്ഥവാസനയുള്ള കഥാകൃത്തുക്കൾ പോട്ടില്ലാതെയും കഥയെഴുതും, പോട്ടുള്ള കഥകളേക്കാളും കലാചാതുര്യം അതിലാണു് പ്രകടിതമാകേണ്ടതു്. ശരി, സമ്മതിച്ചു. തർക്കമന്ദസംഗതിയാണു് അതു്. പക്ഷെ അതുകൊണ്ടു് പോട്ടില്ലാതെയെഴുതിയവമാത്രമേ കഥയാകുമെന്നില്ല. അവ മാത്രമാണു് ഉത്തമ കഥകൾ എന്നും കൂടി ഇല്ല. ജീവിതത്തിലെ ഏതുകൾ മാത്രം വിവരിക്കാൻ വെട്ടുവർ മാത്രമേ ഏകദേശം എന്നു തീരെ ഇല്ല മിസ്സിക്കുകവിത, കവനസാഹിത്യത്തിലെ വളരെ ശ്രേഷ്ഠമായ പടിയൊന്നെന്നുവെച്ചു് അതിനുള്ള വാസനയുണ്ടോ പോട്ടു ഇല്ലാത്ത ചിലർ മിസ്സിക്കുകവിത എഴുതിയതും, തങ്ങളുടെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ വാസനയെ പോഷിപ്പിച്ചിരുന്നവെങ്കിൽ അവർ നിശ്ചയമായും എത്തിച്ചേരാൻ ഇടയുണ്ടായിരുന്നു സ്ഥാനത്തിൽ എത്രയോ താഴെയായി അവർ കിടന്നു കഴ്ന്നിട്ടുതും നമുക്കു് അനുഭവമാണല്ലോ.

ചെറുകഥയേ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പറയുകയാണെന്നിൽ പലർക്കും പലതിലും ആണു് വാസന. ഓരോരുത്തരും അവരവർക്കു വാസനയുള്ള ജാതിക്കഥകൾ എഴുതണം. എന്നാൽ അവരിൽനിന്നു നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായ സാഹിത്യം നമുക്കു ലഭിക്കും. മലയാളത്തിൽ ഒരു ഒറ്റ ജാതിക്കഥകൾക്കു പകരം, കുറാനുപാഷണകഥകൾ, പോട്ടുള്ള

ബോസ്

(അംശി)

യെഴുവനോജ്വലവീരസിരകളിൽ
ജവരകതം തിളച്ചുപതയുവാൻ
ധർമ്മകാഹളീനാഭം മുഴക്കിയ
കർമ്മവീരനാം നായകസിംഹമേ!
സ്നേഹലോലഹൃദയലക്ഷങ്ങള-
വ്യാഘ്രതന്തുക്കമാശിസ്സുമാവലി
ഹത നിൻസൂത്രതോല്ക്കരകാന്തിപോ-
ലെന്തുപൊങ്ങിക്കിളിന്നിതു ഭൂമിയിൽ
ധീരധീരമായേതെതിരാളൊടും
പോരടിക്കാൻ മടിക്കാത്ത ചിത്തവും,

രാജ്യരക്ഷയ്ക്കായ് ജീവനപേക്ഷിയ്ക്കും
പൂജ്യമാതൃകപൊങ്ങുന്നാരാത്മാവും,
എത്രമെച്ചമായ് മേളിച്ചു കണ്ടിതു
ക്ഷത്രഭാസ്സു തിളങ്ങിയോരങ്ങയിൽ,
ആത്മാവീവിധം സ്വന്തം ജനോധൃതി-
യ്ക്കപ്പന്നംചെയ്തൊരാദർശീപഥമേ!
വിരപുജാനിരതയായ് നിന്നിതാ
ഭാരതം മുട്ടുമ്പൊപ്പമൊഴുകുന്നു,
ജാതചേദമീലോകം തപിപ്പുന്നു
ജ്യോതിസ്സേ! ബോസേ! താവകമൃത്യുവിൽ!

കഥകൾ, പ്രചരണകഥകൾ, യാതൊരു ഉദ്ദേശവും ഇല്ലാത്ത റബ്ബർപാമ്പിന്റെ കഥ പോലെയുള്ള കഥകൾ, ടെലസ്കോപ്പിൽ എലികയറിയതുപോലെയുള്ള രസികൻ കഥകൾ, ബേറ്റിംഗ് എഴുതിയ ആട്ടിൻകുട്ടിയുടെ കഥപോലെയുള്ള കഥകൾ മുതലായവല നിറഞ്ഞിലും, രൂപത്തിലും ഉള്ള കഥകൾ ഉണ്ടാവുകയുണ്ടായും. അതാണ് വേണ്ടത്.

— * —

നെഞ്ഞിടിപ്പുകൾ

(20-ജീവ താനഭവങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കവിതകൾ)

ഗ്രന്ഥകർത്താ,

വിദ്വാൻ ശങ്കരൻ, കരിപ്പാലി.

ആവശ്യപ്പെടുക — വില 12 അണ.

ശങ്കരൻ കരിപ്പാലി,

എരുമപ്പെട്ടി C. S.

പ്രണയം യുദ്ധാനന്തര വ്യവസ്ഥിതിയിൽ

(എം. ഡി)

നാഗരികതയെ നാകലോകത്തോ നരകലോകത്തോ കൊണ്ടെത്തിക്കുവാൻ ഒരു പോലെ കഴിവുള്ള അററാമിക്ക് ശക്തിയുടെ കണ്ടുപിടിത്തമാണ് ഒരു നവയുഗത്തെ അഥവാ യുദ്ധാനന്തരവ്യവസ്ഥിതിയെ സമുൽപ്പാദനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. പരമാണവന്റെ പരിച്ഛേദനം നാം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത എന്തെല്ലാം വിപ്ലവങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ പോകുന്നു! മഴയില്ലാത്തപ്പോൾ മഴയുണ്ടാക്കുവാനും സഹാരാമരുദ്രമിയെ നന്ദനോദ്യാനമാക്കുവാനും അററാമി ശക്തിയുടെ കണ്ടുപിടിത്തം ഉപകരിക്കുമത്രേ. “ഉച്ചയ്ക്കുള്ളിടുമാതപം കളിർനിലാ”വാക്കുവാനും “ഉച്ചണ്ഡാനില”നെ “മലയപ്പുറെന്നലായ” തീർക്കുവാനും കെല്ല ഒരു ശക്തി മഹാകവി വള്ളത്തോൾ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. “നിരുപിക്കകിൽ നീ ലമയ് പൂമാ മരുഭൂമോഹനപുഷ്പാടിയായ്” എന്ന് ആശാനും പാടിയിട്ടുണ്ട്. ആ “നീ” പ്രണയസമ്പത്താണ്. അററാമിക്ക് ശക്തിയുമായി വലിയ സാദൃശ്യം കാണുന്നതിനാൽ മറ്റൊരു അററാമിക്ക് ശക്തിയായിരിക്കണം. രണ്ടിന്റെയും കഴിവുകളെപ്പറ്റി ഒരുപോലെയാണ് വണ്ണിച്ചുകാണുന്നത്. ഏതോ പരമാണുക്കളുടെ പ്രവർത്തനം പ്രണയത്തിൽ അന്തർലീനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല.

ഏതായാലും ഗവേഷകന്മാർക്കു ഒരു നല്ല വഴിയാണു തുറന്നുകിട്ടിയിരിക്കുന്നത്. അററാമിക്ക് ശക്തിയുടെ കണ്ടുപിടിത്തം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ “അതു ഞങ്ങളുടെ ആയുർവേദത്തിലുണ്ടായിരുന്നതുതന്നെ” എന്നു ഒരു വിഭാഗം ഈയിടെ ശ്ലോകമുദ്ധരിച്ച സമത്വിക്കുകയുണ്ടായി. അതുപോലെ പ്രണയപരമാണുക്കളെ പരിച്ഛേദനം ചെയ്ത് അതുതങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അതു ഞങ്ങളുടെ ആശാനും വള്ളത്തോളും കണ്ടുപിടിച്ചിരുന്നു എന്ന് നമുക്കു പറയാം, അതു പോകട്ടെ.

യുദ്ധകാലത്തെ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ സ്കല മണ്ഡലങ്ങളിലും അത്യുരുതകരങ്ങളായ പരിവർത്തനങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പടത്തിൽ രാജ്യാതിർത്തികൾ മങ്ങുന്നു. സ്ഥലകാലങ്ങൾ ചുരുങ്ങുന്നു. ചിന്തകൾ അന്തമില്ലാതെ ഉയരുന്നതുപോലെ മനുഷ്യന്റെ വ്യാപാരമണ്ഡലം ആകാശമണ്ഡലത്തിലേക്കുയരുന്നു. അതാണു പുതിയ വ്യവസ്ഥിതിയിലെ പുതുമ. ആകാശമണ്ഡലത്തിന്റെ കീഴടക്കവും അററാമിക്ക് ശക്തിയുടെ കണ്ടുപിടിത്തവും ആണ് പുതിയ വ്യവസ്ഥിതിയെ നിയന്ത്രിക്കാൻ പോകുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ വ്യാപാരമണ്ഡലങ്ങളിലും വൈദ്യുതവേഗത്തിലുള്ള

പരോഗതി നൂതനവ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ താമില്ല. ആദാമിന്റെയും അപ്പായുടെയും കാലമുതൽ മനുഷ്യനെ അലട്ടിയും ആനന്ദിപ്പിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണല്ലോ പ്രണയം. യുദ്ധാനന്തരവ്യവസ്ഥിതിയിൽ അതിന്റെ ഭാവി ഏന്ത്? പണ്ട് അത് അരമനവീട്ടു പുറത്തിറങ്ങിയിരുന്നില്ല. കാലാന്തരത്തിൽ മതിപ്പെട്ടുകളിൽ ദാരുണമുണ്ടാക്കി പുറത്തിറങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ “തൃജയവചനം കലക്രമം തരുണികൾ തന്നെ അസ്വപനത്തു” ഇവയെല്ലാംകൂടി പ്രതിബന്ധമുണ്ടാക്കി. ഒരുവിധത്തിൽ അവയുമായി ചൊരുതിനിന്നു പ്രണയം വിജയം വരിച്ചു. അതു പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലും പഞ്ചളിക്കുറോഡിലും പാക്കിലും എത്തി മോട്ടോറിലും തീവണ്ടിയിലും സഞ്ചരിച്ചു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടായപ്പോഴേയ്ക്കു വിമാനത്തിലും കേറി. ഇഴയിടെ ഒരു മിടുക്കി തന്റെ പ്രണയഭാരത്തെ ഉടലോടെ കാമുകസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുവാൻ എടുത്തവിദ്യ രസകരമാണ്. അവർ ബ്രിട്ടനിൽ. കാമുകൻ ഹ്രാൻസിൽ സൈനികസേവനം നടത്തിയിരുന്നു. വിമാനത്തിൽ സൈനികരല്ലാത്ത ആളുകളെ കയറി അയച്ചിരുന്നില്ല. പട്ടാളക്കാർക്ക് സാമാനങ്ങൾ അയയ്ക്കുന്നതിന് പ്രതിബന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ തന്റെ കാമുകനും ഒരുപെട്ടിയിൽ ‘സമ്മാനം’ ഒരുക്കി വിമാനത്തിൽ അയച്ചു. കാമുകൻ പെട്ടി പൊട്ടിച്ചപ്പോൾ കാമിനിയെയാണ് അതിൽ കണ്ടത്!

ടെലഫോണിൽ സല്ലാപവും ചുംബനവും ഇപ്പോൾതന്നെ നടക്കുന്നുണ്ട്. യുദ്ധാനന്തരവ്യവസ്ഥിതിയിലുൾക്കൊള്ള പ്രണയത്തിന്റെ പരോഗതി റേഡിയോമുഖാന്തിരമായിരിക്കാനാണിടയുള്ളത്. ഇഴയിടെ റേഡിയോവഴി ഒരു വിവാഹവും ചെറുതായൊരു മധുവിധുവും നടന്നതായി വാർത്തയുണ്ടായിരുന്നല്ലോ. അങ്ങനെ വിപ്രലംഭശൃംഗാരമെല്ലാം സംഭോഗശൃംഗാരമായി രൂപാന്തരപ്പെടാൻപോകുന്നു. പക്ഷേ ആദ്യത്തേതിനാണ് ആസ്വാദ്യതയേറുന്നതെന്ന് അനുഭവസ്ഥർ പറയുന്നു. എന്തായാലും ഏറ്റവും ഒടുവിൽ റിപ്പോർട്ടുചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കണ്ടുപിടിത്തം പ്രണയത്തിന് ഒരുനല്ലഭാവി തുറന്നുകൊടുക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്. ആറിഞ്ചുമാത്രം നീളമുള്ള ഒരുതരം പുതിയ പാക്കുററേഡിയോ സെററ് ആദ്യമാസത്തിനകം അമേരിക്ക കമ്പോളത്തിൽ ഇറക്കുന്നതാണ്. കൂടിയാൽ എഴുപത്തഞ്ചു രൂപമാത്രമേ ഇതിന് വിലയുണ്ടാകൂ. വേവ് ലംഗ് പരസ്പരം അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ മതി. സന്ദേശങ്ങൾ യാതൊരു പ്രതിബന്ധവുമില്ലാതെ പരസ്പരം പകരുവാൻ യാതൊരു പ്രയാസവും നേരിടുകയില്ല. അങ്ങനെ സ്ഥലകാലങ്ങളെ ജയിക്കാൻ പ്രേമത്തിന് പ്രാപ്തിയുണ്ടാകുന്നു. പക്ഷേ നാടൻപ്രേമത്തിന് ഇരുമാറ്റം പ്രാപ്യമല്ലെന്നുവരാം. ഗ്രാമോദ്ധാരണവിചക്ഷണന്മാർ അവരുടെ പരിപാടിയിൽ പ്രേമത്തിന്റെ കാഴ്ചകൂടി ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.

ഭാരതസ്രീകഥ

(പേരൂർ എം. അശോകൻ.)

ഭാരതസ്രീകളെ! നിങ്ങളുടെ പ്രാകൃത-
ഭൂതികളെത്ര മഹത്തരങ്ങൾ!

ആത്മാഭിമാനം പുലർത്തുവാൻ സമ്പത്തി-
ലോകത്തിലിമ്മട്ടിലാക്കുവേറെ?

തപൽപാദരേണവാൽ പാവിതമാകാതെ
സജീവിതാഭാപാവില്ലൊന്നുപോലും

എത്രണ്ടൊരാൾശരംഗം നിൻജീവിത-
ലാസ്യവിലാസാൽ പുകറുന്നിടാതെ?

കകണജാലത്തിൻ മഞ്ജുനിനാഭവും
സൗമ്യപ്രകാശവും ഒത്തിണങ്ങും

നിൻകരംതാനല്ലോ ഝംകാരപൂരിത-
ഖഡ്ഗസമുച്ചാലനാഭയാലേ

കണ്ണഞ്ചിപ്പിച്ച രണാങ്കണം പണ്ടു ഹാ!
നിസ്സഞ്ച നിശ്ശബ്ദമാക്കിയതും.

പല്ലവകോമളമക്കുതിൽ തൂലിക
സാഹിതീലോലമായുച്ചലിക്കെ

എങ്ങെത്ര പുരുഷകാവ്യധൂരന്ധര-
രത്നതലാപലം തേടിയില്ല.

സാമ്രാജ്യഭാരമിച്ഛുന്ന ചെങ്കോലിൻ-
ഭാരവും നീശ്ശങ്കമേന്തിടാനും

പാരം ശിരീഷമുറ്റലമാമക്കരം
ഒട്ടം അശക്തമായ് കണ്ടിട്ടില്ല

സാമ്രാജ്യമോഹികൾ കൊള്ളക്കാർ മുന്നമ-
ങ്ങേറെ വിലപ്പെട്ട രത്നജാലം

ആയാസമെന്യേ കവന്നെടുത്തെന്നാലും
തച്ചെഴുതുവീഴ്ചസമുദൃമങ്ങൾ

നിങ്ങൾതൻചാരിത്രരത്നത്തെ സ്തർശിക്കാൻ
കെല്പാൻതില്ല ഹാ! റെല്ലുപോലും

ആരത്നസ്വത്താലൻപത്മസംജ്ഞയാ-
ന്നിന്നും നീ ഭാരതരത്നഗർഭേ!

മുന്നം സതീകമ്ബുജത്താൽ ഭാരത-
സ്രീകരതൻ ചാരിത്ര മേമശുദ്ധി

പാവകദേവൻ പരീക്ഷിച്ചിതെന്നാലു-
മാത്തങ്കം തങ്കമായ്ത്തന്നെകണ്ടു.

* * * * *
ഉൽക്കർഷമേലുവാണിടുമിന്നത്തെ-
സോദരിമാരുടെ കർമ്മമാഗ്നം

ആപൂർവ്വകാലസ്താണമരീചികൾ
നീളവേ ചിന്നിത്തെളിഞ്ഞിടട്ടെ!

ച ര ത്ര ഓ ദ യ മ്

വൃണമേഹം, പ്രമേഹം, അസ്ഥിസ്രാവം, രക്തസ്രാവം, മൂത്രാതിസാരം, ശുക്ല
മേഹം, ശുക്ലസ്രാവം, ശുക്ലജ്വരം, ധാതുക്ഷയം, ശരീരശോഷം, തലച്ചുറ്റൽ, വയറുക
ത്തൽ, വിളച്ചു മുതലായ വസ്തിഭോഷങ്ങളെ നിശ്ശേഷം ഇല്ലായ്മചെയ്തു ആയുസ്സിന്
ഭൈർവ്യവും ശരീരത്തിന് ആരോഗ്യവും ജീവിതത്തിന് നന്മയായ ഉന്മേഷവും പ്രദാനം
ചെയ്യുന്നതിന് ഏറ്റവും ഫലവത്തായ ഒരു ആയുർവ്വേദരക്ഷണം. റാത്തൽ 1-ക്കു രൂ. 5

പി. കെ. എൻ വൈദ്യൻ, ശ്രീചിത്ര ആയുർവ്വേദഫാർമസി, ആശ്രാമം-കൊല്ലം.

സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോസ്

(M)

ഒരു ജാപ്പനീസ് റേഡിയോ അറിയിപ്പുകൊണ്ടു കാണുന്നു ബാബു സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോസ് ജപ്പാനിലെ റൊക്കുപത്രിയിൽ വച്ച് അന്തരിച്ചുപോയി എന്ന്. സ്വരാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും സ്വാഭാവികമായും ജനനാമകത്തു അവസാനിപ്പിച്ചുവെന്നു പോരാടിയ ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിലെ അവസാന വാക്യമാണ് ആ അറിയിപ്പ്. നിരന്തര കലം പ്രതിബദ്ധങ്ങളും പലപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തെ അടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ സന്ദർഭങ്ങളിലും സുസ്തോവനനായിട്ടല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തെ ദർശിക്കുവാൻ ആർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല. അന്ത്യനിമിഷത്തിൽപ്പോലും തന്നെ അസമ്യപ്പെടുത്തുന്ന വേദനകളുടെയും താൻ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലത്തെ സംബന്ധിച്ച വ്യർത്ഥനയുടെ നേരെയും മാത്രമല്ല മരണത്തിന്റെ നേരെക്കൂടിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ സുന്ദരമുഖം പുഞ്ചിരി തൂകിയിരിക്കണം. പൂരി ജഗന്നാഥക്ഷേത്രത്തിന്റെ സമീപത്തു ജനിച്ചവളാണ്, ബദരിനാഥം, കാശി തുടങ്ങിയ പുണ്യദേശങ്ങളിൽ യൗവനാരംഭത്തിൽതന്നെ തീർത്ഥാടനം കഴിച്ച്, ശ്രീരാമകൃഷ്ണ വിവേകാനന്ദന്മാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു പരിപാവനമാക്കപ്പെട്ട പരിസരങ്ങളിൽ യൗവനകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. പ്രവർത്തികൊണ്ടും പ്രസംഗംകൊണ്ടും ഒരു തികഞ്ഞ അഭിഭാഷകനെന്നും രാജ്യകാര്യ പ്രസക്തനെന്നും അറിയപ്പെട്ടിട്ടും ഒരു യോഗിയും കവിയുമായിരുന്ന ചിത്തരഞ്ജൻ

ഭാസിന്റെ അന്തേമാസിയായിത്തീർന്ന സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോസ് മൃത്യുവിന്റെ നേരെയും ഒന്നു മന്ദഹസിക്കാൻ മടിക്കാത്തതിൽ അതുതപ്പെടുവാനില്ല.

സീ. ആർ. ഭാസിന്റെ അനുയായി, കൽക്കത്താ കോർപ്പൊറേഷന്റെ എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഓഫീസർ, ഫോർവേഡ് പാർട്ടിയിന്റെ അധിപൻ എന്നീ നിലകളിലാണ് ആദ്യമായി സുഭാഷ് ചന്ദ്രബോസ് വിചലന്ത്യാ പ്രശസ്തനായി തീർന്നത്. അതിനു മുമ്പുതന്നെ താൻ അവിചലന്ത്യാ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുകയും ബങ്കാളിലെ യുവഹൃദയങ്ങളിൽ സുസ്ഥിരമായ ഒരു സ്ഥാനം നേടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഏറ്റവും ഹൃദയാലുവായ ഒരു മനുഷ്യൻ, പെരുമാറ്റത്തിൽ കറയറ്റ ഒരു സൗമ്യൻ, അനല്ലമായ സംഘടനാപാടവം, അങ്ങിനെ ഉള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ ചൊതുജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ അറിയപ്പെടാതെയും ആദരിക്കപ്പെടാതെയും ഇരിക്കാൻ സാധിക്കില്ലല്ലോ. അതിന്റെ പിന്നിൽ നാമാന്യ ദൃഷ്ട്യാ വർദ്ധിച്ച ത്യാഗത്തിന്റെ ഒരു ചരിത്രവുമുണ്ടി ഉണ്ടെങ്കിൽപിന്നെ പറയാൻ മില്ല.

1931, 32 ഈ കാലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഭാരതീയയുവലോകത്തിന്റെ ആശ്വനം പാത്രമായെന്നു എന്നത് സ്മരണീയമാണ്. ബോസിനേക്കുറിച്ചു കേൾക്കുമ്പോൾ ഭാരതം എന്നും ആ ത്യാഗശീലത്തേയും, കർമ്മധാരയേയും, ശോഭനസ്വഭാവത്തേയും

ആദർശപ്രാപ്തിയ്ക്കുവേണ്ടി സഹിച്ച കഷ്ടപ്പാടുകളെയുമാണോർക്കുന്നത്. സുഭാഷ് ബാബുവിന്റെ മരണവാർത്ത അറിഞ്ഞു് ഗാന്ധിജിപ്രാർത്ഥനസ്ഥലത്തുയർത്തിയിരുന്ന ശീയക്കൊടി താഴ്ത്തിച്ചു. ആ ചരമത്തെക്കുറിച്ചറിഞ്ഞപ്പോൾ ജവഹരിലാലിന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്നും കണ്ണനീർ പ്രവഹിച്ചു. ആ സംഭവത്തിന്റെ സ്മരണയിൽ, ആ ദുഃഖത്തിന്റെ തീവ്രതയിൽ, ആ വിധി വൈപരീത്യത്തിന്റെ കഠിനതയിൽ ആരു തന്നെ ഏതെങ്കിലും കരയാതിരിക്കും?

സുഭാഷ്ബോസ് 1897-ൽ ഒറീസായിലെ ഗവണ്മെൻറുവക്കീലായ ജാനകീനാഥബോസിന്റെ ആറാമത്തെ പുത്രനായി ജനിച്ചു. 1913-ൽ കട്ടക്കിൽവെച്ച് മേക്കലേഷൻപരീക്ഷ പാസ്സായി. ഉപരിപഠനത്തിനായി കൽക്കത്തയിലേക്കു പോയി. ഒരുവർഷംകഴിഞ്ഞു് ആത്മീയകാര്യങ്ങളിലുൾക്കൊള്ളുന്ന അഭിനിവേശമൂലം കാശി, ഹരിദ്വാറം, ബദരിനാഥം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ തീർത്ഥയാത്രപോയി. പക്ഷെ ധനാഭ്യന്മാരാൽ ആവൃതമായ അവിടത്തെ ജീവിതം ഉപേക്ഷിച്ചു മടങ്ങിവന്നു വീണ്ടും പഠിച്ചുതുടന്നു. ബി. എ. ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്തു് പ്രൊഫസർ ഓട്ടൻ എന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ ഇൻഡ്യാക്കൗൺസലറായി സംസാരിച്ചു എന്നതിനു് ചില വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പ്രൊഫസർക്കുമേൽ നടത്തിയ കയ്യേറ്റത്തിൽ ബോസ് നായകത്വം വഹിച്ചു എന്ന കാരണത്താൽ കോളേജിൽനിന്നും പുറത്താക്കി. രണ്ടുവർഷം കഴിഞ്ഞു വീണ്ടും അദ്ദേഹം കോളേജിൽ ചേർന്നു ബി. എ-യ്ക്കു ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ പാസ്സായി. അനന്തരം ഐ. സി. എസ്. പരീക്ഷയ്ക്കു് ഒന്നാമനായും ജയിച്ചു. ഒരിയ്ക്കൽ അദ്ദേഹം ഹൽവാവി

ഴങ്ങിയിട്ടു് സഹപാഠികളോടു പറഞ്ഞു ഐ. സി. എസ്. പരീക്ഷ ഇത്രയേളക്കൂ എന്ന്.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നും മടങ്ങിവന്നു് രണ്ടുമാസം ഉദ്യോഗത്തിലിരുന്ന ശേഷം ബന്ധുക്കളേയും സ്നേഹിതന്മാരെയും വിസ്മയിപ്പിക്കുമാറു് ഉദ്യോഗം വലിച്ചെറിഞ്ഞു് നസ്സഫ് കരണപ്രസ്ഥാനക്കാർ തുടങ്ങിയിരുന്ന പ്രക്ഷോഭണത്തിന്റെ നടുവിലേക്കു കയറിച്ചുപാടി. ദേശബന്ധുദാസിന്റെ അനുയായിയായിരുന്ന ആ കാലത്തു 1921-ൽ 6 മാസം അദ്ദേഹം ജയിലിൽ കഴിക്കേണ്ടിവന്നു. 1922-ൽ വടക്കെ ബംഗാളിൽ വെള്ളപ്പൊക്കമൂലം ഉണ്ടായ കഷ്ടപ്പാടുകൾ പരിഹരിക്കുന്ന ജോലിയിൽ കാണിച്ച സാമർത്ഥ്യത്തെ മുൻനിർത്തി അന്നത്തെ ബങ്കാറഗവണ്ണർ ലിട്ടൻപ്രഭു അദ്ദേഹത്തെ പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദേശബന്ധു ആരംഭിച്ച ഫോർവേഡ് പത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപരായും സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലെ പ്രധാനപ്രവർത്തകനായും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തമായ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. യിൽവാസപരമ്പരകളുടെ ഇടയിലും ബോസ് ട്രേഡ് യൂണിയൻ കാൺഗ്രസ്സ്; യൂത്ത് കാൺഗ്രസ്സ് മുതലായ പല സംഘടനകളുടേയും അദ്ധ്യക്ഷപദം അലങ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1939-ൽ രാജ്യത്തിന്റെ മുഴുവൻ പിൻതുണയോടുകൂടി അദ്ദേഹം ഇൻഡ്യൻ നാഷണൽ കാൺഗ്രസ്സിന്റെ പ്രസിഡണ്ടായി. അടുത്തകൊല്ലത്തിൽ വീണ്ടും അദ്ധ്യക്ഷത നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നിന്നു. കാൺഗ്രസ്സ് ചരിത്രത്തിൽ ഇത്ര വാശിയോടുകൂടിയ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമുണ്ട്. വലതുപക്ഷമഹാരഥന്മാരുടെ കഠിനമായ എതിർപ്പിനെ പരാജയപ്പെടു

ത്തി ശ്രീ. സുബാഷ് വിജയം വരിച്ചു. “സുബാഷിന്റെ വിജയം തന്റെ പരാജയമായി സ്വീകരിക്കുന്നു” എന്നു മഹാത്മാഗാന്ധി അന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. 104 ഡിഗ്രി പതി ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോഴാണ് അദ്ധ്യക്ഷതവഹിച്ച ശ്രീപരികാൺ ഗ്രസ്സുസമേളനം നടത്തിയത്. ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കുശേഷം അഖിലേൻഡ്യാ കമ്മിറ്റിയുമായി സഹകരിച്ചുപോകാൻ പ്രയാസമെന്നു കണ്ടു് അദ്ദേഹം പ്രസിഡണ്ടുസ്ഥാനം രാജിവച്ചു. ഉടനടി സ്മരണ നടത്തണമെന്നു ബോസ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു പിന്നീടാകട്ടെ എന്നു വലതുപക്ഷക്കാർ തീരുമാനിച്ചു. അതായിരുന്നു അഭിപ്രായവ്യത്യാസം. പ്രവർത്തനതല്പരനായ ബോസ് അടങ്ങിയെന്നില്ല. അദ്ദേഹം കോൺഗ്രസ്സു നുള്ളിൽ യുവാക്കളൊരേച്ചേർത്തു ഫോർവേഡ്സ് ഖാക്കു സംഘടിപ്പിച്ചു. കോൺഗ്രസ്സുനേതൃപദവയായി വല്ല വെറുപ്പുമുള്ള എല്ലാവരെയും, ആദർശിനരകളെ അവഗണിച്ചു് അതിൽ കൂട്ടിയിണക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഫോർവേഡ്സ് ഖാക്കിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സവേൻഡ്യാകോൺഗ്രസ്സുകമ്മിറ്റിയുടെ ചില തീരുമാനങ്ങളെ പ്രതിഷേധിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ദിനംതന്നെ കൊണ്ടാടപ്പെട്ടു. കോൺഗ്രസ്സുകമ്മിറ്റി ബോസിന്റെനേരെ അച്ചടക്കനടപടികൾ എടുത്തു. കോൺഗ്രസ്സിൽ അദ്ദേഹം മൂന്നു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു് ഉത്തരവാദമുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങളൊന്നും വഹിക്കാൻപാടില്ലെന്നു തീരുമാനിച്ചു.

യുദ്ധം തുടങ്ങിയകാലത്തു ഫോർവേഡ്സ് ഖാക്കുപേരും പ്രസിഡൻ്റ് ചെയ്തതിനു ഒരു ലേഖനത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഗവണ്മെൻ്റ് ബോസിന്റെപേരിൽ കേസെടുത്തു.

തിന്റെ വിചാരണ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ 1940-ൽ കല്ക്കത്തായിൽനിന്നും പെട്ടെന്നുദ്ദേഹം അപ്രത്യക്ഷനായി. ചെറുപ്പകാലത്തു ചെയ്തതുപോലെ വൈരാഗിയായി അദ്ദേഹം ഹിമാലയത്തിൽ പോയിരിക്കുമെന്നു ചിലർ കരുതി. വിദേശത്തെ വിടേണമെന്നു ആയിരിക്കുമെന്നു ചിലർ ഉറപ്പിച്ചു. ബോസ് കൽക്കത്തായിൽതന്നെയുണ്ടു്, റംഗൂണിലാണു്, വടക്കുപടിഞ്ഞാറേഭാഗത്തിൽ, മോസ്കോയിൽ, ബർളിനിൽ, റോമിൽ, ടോക്കിയോയിൽ, ഇങ്ങനെ ചിറകാൻ കിംവദന്തികൾ താമസമെന്നു ദേശാന്തരങ്ങളുൾക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ശ്രീ. സുബാഷ് ബോസ് ബർളിനിൽവെച്ചു് ഹിറ്റ്ലറോടു കണ്ടപ്പോൾ “ഇൻഡ്യയിലെ ഫ്യൂറർ” എന്നു് അദ്ദേഹത്തെ അഭിസംബോധന ചെയ്തതായി റായിട്ടു് പരത്തിയ വാർത്ത നാട്ടാരെ സംശയവിമുക്തരാക്കി. താൻ ഒരു ഇൻഡ്യൻ ദേശീയസേന സംഘടിപ്പിച്ചെന്നും ഇൻഡ്യയെ സ്വാതന്ത്ര്യമാക്കുന്നതിനു് താമസിയാതെ പട്ടാളസമേതം പുറപ്പെടുമെന്നും ബോസ് അന്നു പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. ലോകത്തിന്റെ ഏതുഭാഗത്തു ജീവിച്ചിരുന്നാലും താൻ സ്നേഹിക്കുന്നതുഭാരതത്തെ, ജീവിക്കുന്നതുഭാരതത്തിനുവേണ്ടി എന്നു് ബോസ് ഉൽഘോഷിച്ചിരുന്നു.

ബർളിനിൽനിന്നുണ്ടായ പ്രക്ഷേപണത്തിൽ മരണമടിച്ചതു ബോസ് പറയുന്നു. ‘വിദേശരാജ്യങ്ങളുടെ--പ്രത്യേകിച്ചും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി സമരംചെയ്യുന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ--കഴിഞ്ഞ 200 കൊല്ലത്തെ ചരിത്രം ഞാൻ സശ്രദ്ധം പഠിച്ചുട്ടുണ്ടു്. ഒരു വിദേശശക്തിയുടെ സഹായംകൂടാതെ ഏതെങ്കിലുമൊരു രാഷ്ട്രം സ്വാതന്ത്ര്യം സമ്പാദി

ചുതായി ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ബ്രിട്ടൻതന്നെ ഇന്നു സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. ആ നിലയ്ക്കും ഇൻഡ്യ സഹായം സ്വീകരിക്കുന്നതിലും തെറ്റില്ല.

ബോസിന്റെ പേരിലുള്ള കേസു് കല്പത്താകോടതിയിൽ തുടർപോന്നു. അതു സംബന്ധിച്ചു് ഇഴയിടെ ബോസുസഹോദരന്മാരുടെ കുടുംബത്തിൽ ബോസിനുള്ള പങ്കു വില്പിക്കാൻ ഒരു ശ്രമം നടന്നു. വാങ്ങാൻ ആളുണ്ടായില്ല. ജനഹൃദയങ്ങളിൽ ബോസിനുള്ള സ്ഥാനമാണു് ഈ സംഭവം തെളിയിക്കുന്നതു്.

ഇൻഡ്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം. അതിനു വേണ്ടി ആ ദേശഭക്തൻ സ്വന്തം നാട്ടിൽ നിന്നും ഇത്രദൂരെ ഓടിത്തുറച്ചു്—തന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾ നിറവേറ്റാതെ അന്തരിക്കുകയോ? അതു സംഭവിക്കാതിരിക്കട്ടെ! തനിക്കുള്ളതെല്ലാം ബോസു മാതൃഭൂമിയുടെ കാല്ക്കൽ അർപ്പിച്ചു. തന്റെ പദവിയും കഴിവുകളും ബുദ്ധിശക്തിയും ആരോഗ്യവും എല്ലാം ഇന്ത്യ അതരികയും ആദരിക്കയും ചെയ്തു. തങ്ങളുടെ കഴിവിൽപെട്ട ഏറ്റവും വലിയ ബഹുമതി അദ്ദേഹത്തിനു നൽകിയിട്ടുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യ ഇൻഡ്യ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു വീരസ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമിയായി ഗണിക്കുമെന്നതിനു് സംശയമില്ല. ബോസിനോടും ഇൻഡ്യൻസ്വാതന്ത്ര്യസൈന്യത്തോടും ജയിച്ചുകക്ഷികൾ ഏങ്ങനെ പെരുമാറുമെന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. വിശാല ഹൃദയത്തോടും സ്വന്തം കരുത്തിൽ വിശ്വാസമുള്ളവരുടെ മഹാമനസ്സുതയോടും പെരുമാറുമെന്ന് നമുക്കു ഹിിക്കാം. വിജയം നേടിയ കൂട്ടക്കു വിവേകം നശിച്ചിരിക്കയില്ലെന്നതന്നെ നമുക്കു പ്രത്യാശിക്കാം.

ബോസിനും തെറ്റു പററിയിട്ടുണ്ട്. അതും നാം സമ്മതിക്കണം. യുദ്ധത്തിൽ ജയം നേടാനിടയുള്ള കക്ഷിയെക്കുറിച്ചു്

തന്റെ അനുമാനം തെറ്റിപ്പോയി. ജപ്പാൻ ഇന്ത്യയുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയുദ്ധം ജയിച്ചാൽ ഇന്ത്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുമെന്നു ബോസു് വിശ്വസിച്ചിരിക്കണം. ആ വിശ്വാസത്തിൽ മൗലികമായ ഒരു തെറ്റു് ജനങ്ങളിൽ പലരും ദർശിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കു് ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കാൺഗ്രസ്സ് ഒരു മാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കെ കാൺഗ്രസ്സിൽ അതുവരെ ഒരുയന്നുപടവിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്ത ബോസു് ആ മാർഗ്ഗം ഫലപ്രദമാകയില്ലെന്നു തെളിയിക്കുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഇൻഡ്യ തന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കു ഒരു സവിശേഷമായ മാർഗ്ഗമാണു് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആ മാർഗ്ഗത്തിൽ അങ്ങേ അറ്റത്തോളം പ്രവർത്തിക്കാൻ അവസരം നൽകിയിട്ടില്ലെന്നതാണു് ബോസിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ തെറ്റു്. ആ മാർഗ്ഗത്തിന്റെ കഥയിരിക്കട്ടെ. സാധാരണ രാജ്യകാര്യങ്ങളുടെ മാനദണ്ഡം വച്ചുനോക്കൽ ബോസിൽ ധാർമികമായി യാതൊരു കുറ്റവും ചുമത്താൻ പാടുള്ളതല്ല. ശത്രുവിനെ ചില പരീക്ഷസ്ഥിതികളിൽ മിത്രമായി കരുതാമെന്നു് ബ്രിട്ടൻപോലും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളനയം ബോസു് അവലംബിച്ചിരിക്കണം.

ക്രിസ്ത് പദ്ധതിയുടെകാലത്തു് ബോസിന്റെ ചരമവാർത്തയുണ്ടായി. ഭാരതീയരുടെ ഹൃദയസ്തപ്തമായ അനുശോചനം ഭരണ മേധാവികളെ വിസ്മയിപ്പിച്ചു. വേദപദ്ധതിയുടെകാലത്തു് അങ്ങിനെ ഒരു വാർത്ത പരന്നിരിക്കുന്നു. ഇതു ശരിയായിരിക്കുമോ? തെറ്റായതെന്നു ഭവിക്കട്ടെ! അഥവാ ശരിയാണെങ്കിൽ...

“വരിക! ഭവാൻ നിർവാണനിമഗ്നനാകാതെ വീണ്ടും ലോകസേവയ്ക്കായു്.”

അവിവാഹിതരോട്

(എൻ. സങ്കഷ്ണൻ.)

ഒരു മനുഷ്യന്റെ ആനന്ദം അയാളുടെ വിവാഹത്തിന്റെ തലേദിവസംവരെയാണെന്നു് മഹാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. വിശേഷണയുള്ള ഒരു ഭാരം എന്നാണു വിവാഹം എന്ന പദംകൊണ്ടു വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ മഹാഭാരത്തെ വഹിക്കുവാനുള്ള ചുമലുറപ്പു വന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നു കൂലങ്കഷമായി പരിചിന്തിക്കാതെ വൈവാഹികജീവിതത്തിന്റെ മധുരഫലങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രം ഉപരിപ്ലവമായി വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണു് യുവാക്കന്മാർ വിവാഹവേദിയുടെ ബലിപീഠത്തിലേയ്ക്കു് അഹമഹമികയാ ആഞ്ഞുകേറുന്നതു്. ഒഴിഞ്ഞു പോകുന്ന മഹാഭാരത്തെയോളതു് ആശ്വാസനിശ്വാസംചെയ്യുന്ന പിതാവും ഇടപഴകിയ അന്തരീക്ഷത്തെ സ്വടുതിയിൽ വേർപിരിയേണ്ടിവരുന്നതിൽ പരതപ്തയായ വധുവും, നൃത്തജീവിതത്തെപ്പറ്റി ഉൽക്കണ്ഠാകലനായ വാങ്ങുകൂടി ഒരേസ്നേഹിൽ നടത്തുന്ന പ്രഹസനാഭിനയമത്രെ വിവാഹച്ചടങ്ങു്.

ഉൽക്കണ്ഠയുടെ കൊടുമ്പിരിയെക്കൊള്ളലിൽ, വിപ്ലവകരമായ പരിവർത്തനംകണ്ടാലേ അടങ്ങുകയുള്ളവെന്ന ദൃഢവ്രതത്താൽ മുന്നോട്ടു കൂറിക്കുന്ന യുവസിംഹങ്ങൾ വിവാഹത്തിന്റെ ഉഗ്രപ്രഹരമേറ്റു അസ്തമിക്കുകയായി ഇരുളിലേയ്ക്കു് അന്തർഭാഗംചെയ്യുന്ന കാഴ്ച വിസ്മയാവഹമായിരിക്കുന്നു. അനന്തമായ പ്രതീക്ഷകളോടെ

ലോകസമരത്തിന്റെ മുന്നണിയിൽനിന്നു തലയറഞ്ഞു പോരാടിയിട്ടുള്ള എത്ര യുവയോദ്ധാക്കളാണു് വിവാഹത്തിന്റെ വലയികരണവിപത്തിൽകടുങ്ങി ആയുധംവെട്ടുകീഴടങ്ങിയിട്ടുള്ളതെന്നോക്കുമ്പോഴും എത്ര ദേശാഭിമാനിയും സംഭ്രമിച്ചുപോകും. അഭ്യസ്തവിദ്യരായ യുവലോകത്തിനു ജീവിതത്തിൽപറ്റുന്ന ഏറ്റവും വലിയ മഠത്തരമത്രെ വിവാഹമെന്നു് ഒരു മാന്യൻ ഇരയിടെ ഏഴുതിയിരുന്നതു വെറും പരമാർത്ഥമാത്രമാണു്. മനുഷ്യൻ മഹത്വത്തിലേക്കു് അതിശീഘ്രം ഉയരാതിരിക്കുവാൻ നിയതി കരുതിക്കൂട്ടിച്ചെയ്തവച്ചിരിക്കുന്ന നായിരിക്കണം വിവാഹമെന്നു ന്യായമായി ഉദ്ദേശിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആശ്വാഹങ്ങളായ സംഭവവികാസങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നുള്ള ശുഭപ്രതീക്ഷയോടെ വിദ്യാലയംവിട്ടിറങ്ങുന്ന യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെ വിജയസോപാനത്തിനു വിലങ്ങടിച്ചുനില്ക്കുന്നതു വിവാഹം ഒന്നുമാത്രമാണു്. വിദ്യാലയങ്ങളിലെ സാങ്കല്പികജീവിതത്തിനിടയിൽ ലോകസേവനത്തിനുള്ള പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണംചെയ്തുകൊണ്ടു മാത്രകാജീവിതത്തിനുള്ള ഉഗ്രപ്രതിജ്ഞയുമായി ലോകരംഗത്തേക്കിറങ്ങിയിട്ടുള്ള യുവധീരന്മാർ വിവാഹത്തിന്റെ മഹാപ്രഹരത്തിൽപെട്ടു് അഗാധതയിലേയ്ക്കു് ആണ്ടുപോകുന്നതു നിർഭാഗ്യകരമായിരിക്കുന്നു. തീക്ഷ്ണവാദികളും വിപ്ലവാരികളുമൊക്കെ വിവാ

ഫത്തോട്ടുകൂടി അവരുടെ ആദർശങ്ങളേയും ജീവിതോദ്ദേശങ്ങളെത്തന്നെയും ഭാഗ്യയുടെ മുൻപിൽ അടിയറവെച്ചിട്ടു പരുപരുത്തജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി മല്ലിക്കുവാൻ തുടങ്ങുകയാണുചെയ്യുന്നത്.

ഡാക്ടർ ജാൺസൺ ഒരുവസരത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് “ഒരു ഭാഗ്യയെ മതുകിൽ ചുമന്നുകൊണ്ടുനടന്നിരുന്നവെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതോദ്ദേശങ്ങൾ ഒന്നും നിറവേറുമായിരുന്നില്ലെന്നാണ്.” മഹാനായ ലെനിൻ തന്റെ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ കത്തുകളിൽ ഒരിടത്തു് ഒരു സഹപ്രവർത്തകനെപ്പറ്റി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് “പ്രണയിനിയുമായി ഏകാന്തതയിൽ കഴിയുന്ന അയാളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു പ്രതീക്ഷയുമില്ലെന്നാണ്.” മഹാമാരൊന്നു വൈവാഹികജീവിതം മാതൃകാപരമായി നയിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അവരുടെ ചുവട്ടികളെ പിൻതുടരാമെന്നു ചിലർ വ്യാമോഹിക്കുന്നു. പരിതഃസ്ഥിതിയെ പാവകളിപ്പിക്കുന്ന ലോകവന്ദ്യന്മാരെയൊണ് പരിതഃസ്ഥിതിയുടെ വെറും പാവകളായ അല്പജ്ഞർ അനുകരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതെന്നും ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

ഭാഗ്യവ്യജീവിതത്തിൽ പരാജയമടഞ്ഞവരുടെ നിരാശാസാഹസികമായ എതിർപ്പുകളാണിവയെല്ലാമെന്നു ചിലർ വ്യാഖ്യാനിച്ചേക്കാം. രക്ഷകന്മാരുടെ സ്വേച്ഛാധികാരത്തിൻകീഴിൽ അമന്ദം ശ്വാസമുട്ടുന്ന യുവതീയുവാക്കന്മാർ സ്വതന്ത്രമായ ജീവിതപന്ഥാവു വെട്ടിത്തുറക്കുന്നത് വിവാഹത്തോടുകൂടിയിരിക്കാം. ജീവിതമഹാഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രഥമവും പ്ര

ധാനവുമായ അദ്ധ്യായമാണ് അത്തോടുകൂടി സമുൽപ്പാടനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതെന്നുള്ളതും പരമാത്മതന്നെ. എന്നാൽ വികാരത്തിന്റെ വേലിയേറ്റത്താൽ ഉദ്ഭോഗം കൊള്ളുമ്പോഴാണ് യുവാക്കന്മാർ വിവാഹത്തിന്റെ ഇരുമ്പഴിക്കുള്ളിലേക്കു തലകീഴായി വീണുപോകുന്നതെന്നുള്ളതും നിഷേധിക്കത്തക്കതല്ലല്ലോ. മനുഷ്യനു സ്വാഭാവികമായി ചില ഭർത്താവിനുമിഷങ്ങളിൽ മാനസികമായ അധഃപതനം ഉണ്ടാകാറുണ്ടെന്നു ചിന്തകന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സുപ്രസിദ്ധരണവീരന്മാർ ശത്രുവിനു നിരപാധികം കീഴടങ്ങുന്നതും, ധീരദേശഭിമാനികൾ സർക്കാരിനോടു മാപ്പിനു കേഴുന്നതും ആ ഭർന്നിമിഷങ്ങളിലാണെന്നത്രേ അവരുടെ അഭിപ്രായം. കഠിനമായി വിവാഹവിരുദ്ധപ്രചരണം നടത്തുന്നവർ ഭാഗ്യവ്യജ്ഞനത്തിലേക്കു കാലുമാറുന്നതും ഇതേസമയത്തിലാണെന്നു പറയുന്നതിൽ അധികം തെറ്റുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിവാഹിതരുടെയിടയിൽ കാണുന്ന സാർവത്രികമായ പരാജയമനോഭാവത്തിന്റെ കാരണവും എന്താണെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ലഭിക്കുവാൻവേണ്ടി അത്യധികമായി കൊതികൊള്ളുകയും ലഭിച്ചാൽ പരിത്യജിക്കുവാൻ പാടുപെടേണ്ടിവരുന്നതുമായ ഒന്നത്രേ ഭാഗ്യം. അഭിലാഷങ്ങളിലും ആദർശങ്ങളിലും മെഴലികമായി അന്തരമുള്ളവരായിരിക്കും സാധാരണയായി വിവാഹിതരാവുക. അക്രമരാഹിത്യവും അനാധംബരതയും ജീവിതാദർശമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന രൊളിനു ലഭിക്കുന്നത് അന്യരുടെ അഭ്യുദയത്തിൽ അസഹിഷ്ണുവും ആധംബരഭ്രമക്കാരിയുമായ ഒരു വികൃതിക്കുടക്കയെയാക്കിയിരിക്കും. എന്നിട്ടു വിചാരവികാ

രങ്ങളിൽ യാതൊരു ഐക്യരൂപ്യതയും ല്ലാത്ത ഇവർവേണം ജീവിതമൊരോരത്തെ വിജയമാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടി ലക്ഷ്യംവരെ വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകേണ്ടതു്. സ്വരൂപറാണി, മാഡംചിയാങ്ങു്, എലിയൻ റൂസുവെൽട്ടു മുതലായി ലോകവന്ദ്യന്മാരുടെ “കാശ്വേഷ മന്ത്രി”മാരായവർ കൺതുങ്ങളെ വാക്കുന്ന വെറും യന്ത്രങ്ങളായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് സമോദരിമാരൊക്കെ ഓർക്കേണ്ടതാണു്.

സന്താനോല്പത്തിയാണു് വിവാഹംകൊണ്ടുള്ള മുഖ്യോദ്ദേശ്യമെന്നു് മതഗുരുക്കന്മാർ ഐക്യകണ്ഠേന അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇന്നു ഭൂഗോളത്തിൽ അധിവസിക്കുന്ന ഇരുനൂറുകോടി ജനതയിൽ 95 ശതമാനവും മാതാപിതാക്കന്മാർക്കിഷ്ടമില്ലാതെ യാദൃച്ഛികമായി ഉത്ഭവിച്ചവരാണെന്നോർക്കുമ്പോൾ വിവാഹത്തിന്റെ യഥാർത്ഥോദ്ദേശ്യത്തിൽനിന്നും ലോകം എത്രദൂരം വ്യതിചലിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണാവുന്നതുമാണു്. പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന ദാമ്പത്യസുഖഭോഗങ്ങൾക്കു് വിമരിത്തിവരത്തിക്കൊണ്ടുത്ഭവിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗത്തെകട്ടുറപ്പുകളത്രേ സന്താനങ്ങൾ. അഥവാ നീരഭിമാനമായ ദാമ്പത്യനഭോമണ്ഡലത്തിലെ “കരുവെള്ളി”കളായിട്ടാണു് പിതാക്കൾ സന്താനങ്ങളെ എണ്ണുക. പരിലാളനസുഖമാകുന്ന മഹാ സ്വാർത്ഥതാപൂരണത്തിനുവേണ്ടിമാത്രമാണു് ഇവർ താലോലിക്കുന്നതും മറ്റും. അവർക്കു വേണ്ടുന്ന വിഭൂതിയെല്ലാം എങ്ങനെനേടാമെന്നുള്ള പരിഭ്രമത്തിനിടയിൽ ഭാര്യോത്തരയസുഖങ്ങളെന്നൊക്കെ പ്പറയുന്നതു് വെറും കടലാസിൽമാത്രം. പ്രതിഭാശാലികളുടെ വികാരവും ബുദ്ധിയും വിവാഹത്തിനുമുമ്പു് ഒരു ദ്വന്ദ്വയുദ്ധംതന്നെ

നടക്കുന്നു. എന്നാൽ വികാരത്തിന്റെ സർവ്വാധികാരം അതുഭൂതശക്തിക്കുമുമ്പിൽ അവസാനം ബുദ്ധി മട്ടുകത്തിപ്പോവുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

താരുണ്യത്തിളപ്പാൽപളകുകൊള്ളിച്ചു കൊണ്ടു് തുള്ളിച്ചാടുന്ന യുവകോമളന്മാർ ഭൂതാവേശത്താലെന്നോണം അസ്സുപ്രഭോകുന്നതും സൗന്ദര്യയാങ്ങളായ പെൺകൊടികൾ അകാലവാൽകൃത്തിലേക്കു് അധഃപതിക്കുന്നതുമായ ഭയങ്കരപരമാർത്ഥങ്ങളുടെമുമ്പിൽ ലോകത്തിനു് എത്രനാളാണു് കണ്ണുപൂട്ടിയിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുക.

വിവാഹം കേവലം വ്യക്തിഗതവും സ്വകാര്യപരവുമാണെന്നുള്ള വാദിക്കാരാണു് സാധാരണ മിശ്രവിവാഹമാകുന്ന മഹാസാഹസത്തിനു് ഇറങ്ങി പുറപ്പെടുന്നതു്. ചില സർക്കാരികൾപോലും ഇതിന്നു നിയമസാധുത്വം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുവരികിലും അതിന്നു വിധേയരാകുന്ന നിർദ്വൈബതികളെ സമുദായങ്ങൾ പെടുത്തുന്നപാടു ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. ചാർച്ചക്കാരും ബന്ധുക്കളുമൊക്കെ അവരുമായുള്ള സകല നയതന്ത്രബന്ധങ്ങളും ഉടനെ വേർപെടുത്തുകയും നിസ്സഹകരണമൂലം അവരെ ശ്വാസംമുട്ടിക്കുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രണയവിവാഹക്കാരേയും ദുർവിധി ഇതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമല്ല. ഇത്തരം ബന്ധങ്ങൾ സമുദായത്തിന്റെ ഇരുമ്പുമുഷ്ടിക്കുള്ളിലാണു് അചിരേണ ശിഥിലമായിപ്പോവുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ജാതിമതങ്ങളെ ഉന്മൂലനാശം ചെയ്യണമെന്നുള്ള ഉത്തമോദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഇത്തരം ആശംഭവിവാഹങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവർകൂടി സമുദായത്തി

ആശാൻ റീഷാപ്പ്

ചിന്നക്കട—കൊല്ലം.

ഇവിടെ രചിക്കപ്പെട്ട പലഹാരങ്ങളും ചായ, കാഫി മുതലായ പാനീയങ്ങളും എപ്പോഴും തയ്യാർ.

Prop:- P. K. Padmanabhan.

ന്റെ ചുവട്ടടിയിൽ കിടന്നു പിടയുന്നകാഴ്ച അനുകമ്പാർത്ഥമായിരിക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം വിവാഹവൈരികളാണെന്നുള്ള ധാരണ പലർക്കുമുള്ളതായി കാണുന്നു. ഒരു ലേഡീവിദ്യാഭ്യാസം ധനവാദനായ ഒരു ബി. എ-ക്കാരനിലും അയാളുടേതു മറെറൊരു എം. എ-ക്കാരനിലും, അവരുടെ ഉൾവാങ്ങലുകൾ ഒരു ഐ. സി. എസ്. കാരനിലും ആയിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ താല്പര്യങ്ങളെ സുരക്ഷിതമാക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതുമൂലം അവസാനം എല്ലാവരും നിരാശയിൽ നിപതിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആണെന്നുവരികിലും ചരിത്രത്തിന്റെ അനാദികാലംമുതൽ തുടങ്ങിയ വിവാഹത്തിന്റെ ജൈത്രയാത്ര ഇന്നും നിർവിഘ്നം പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടു

ന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ക്രാമങ്ങളിലെ ഓണം കോമളകളിൽപോലും അതിന്റെ വിജയഭേരി മുഴങ്ങുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ച് അപവാദവ്യവസായം നടത്തിയിട്ടുള്ള ഓരോരുത്തരേയും അതു കടന്നുപിടിക്കുവാൻ നിരന്തരകളിൽക്കൂടി വാദ്യഘോഷങ്ങളോടെ ഘോഷയാത്ര നടത്താൻ അവരോട് അഭ്യർത്ഥനം ഭയങ്കരമായ പ്രാകാരത്തിനുള്ളിൽ അടയ്ക്കപ്പെടുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. മനുഷ്യരാശിയുടെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ വളർച്ചയെ കരുണയ്ക്കൊണ്ടും കർമ്മധീരരായ യുവലോകത്തിന്റെ ഓജസ്സിനെ ഉൾക്കൊണ്ടും വിജയിച്ചുകൊണ്ടും സൂര്യനസ്തമിക്കാത്ത മഹാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കിരീടാവകാശികളെപ്പോലും നിഷ്പ്രയാസം ഗളഹസ്തം ചെയ്തുകൊണ്ടും വിജയിച്ചുകൊണ്ടും അല്ലയോ വിവാഹമേ! നീ എന്നാണ് ഈ കൃതവിനോദത്തിൽനിന്നും വിരമിച്ച ലോകത്തിനു നിത്യശാന്തി കൈവരുത്തുന്നത്.

ലേഡികമ്പോസിറ്റർ

(വിചാൻ ശങ്കരൻ കരിപ്പായി)

ഞങ്ങൾതമ്മിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രസ്തുതമാനേജരും ഞാളുംകൂടി ഗൗരവമായ ഏതോ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചു ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നതിൽ തലപുകഞ്ഞു ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ആ വിഷമഘട്ടത്തിലാണ് അവർ അവിടെ വന്നത്.

“ഇത്തിരിനേരത്തേ പോകണം.....” അല്പം വിനയവും നാണവും കലർന്നമട്ടിൽ മാലതി അങ്ങിനെ ചോദിച്ചു.

ഒരു ചെറുപുഞ്ചിരിയോടുകൂടി മാനേജർ തലയുയർത്തിക്കൊണ്ടു:---

“ഉം...എന്തിനാ?.....”

“അമ്മ ചെല്ലാൻപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്”.....” മാലതിയും പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“എന്നാൽ പൊയ്ക്കൊള്ളു.....” അദ്ദേഹം അനുവദിച്ചു. അവർക്കു സന്തോഷമായി. അവർ പുറത്തേയ്ക്കുപോയി.

“ഇവിടത്തെ കമ്പോസിറ്റററാണ്”.....”

പ്രസ്തുതമാനേജർ എന്തിനെന്നില്ലാതെ എന്നോടങ്ങനെ പറഞ്ഞു. ഞാനതു അത്ര കാര്യമാക്കിയുമില്ല.

പക്ഷെ അന്നേരം ആ കമ്പോസിറ്റററൊരാൾ തികച്ചും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിരുന്നു. നല്ല വെളുത്ത ശരീരം. മധുരപ്പുതിനേഴിന്റെ വിഭവസമൃദ്ധി ആ അംഗഭംഗിക

ളിൽ തിളങ്ങിനിന്നു. തന്റെ അഴകിന്നു മകടംചാത്തുന്ന ഒരു പച്ചസാരിയുടുത്തിട്ടു മുണ്ടു്. കാതിലെ ലോലക്കു കയ്യിലെ ചോരറുപാത്രവും എന്തിനെന്നില്ലാതെ എപ്പോഴും ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ആകപ്പാടെ അവളുടെ നടത്തവുമൂടികണ്ടാൽ ഒരു പച്ചശൃംഗാരിണിയുടെ മന്ദധാരണം! ആർക്കും ഒന്നു നോക്കാൻതോന്നുന്ന പ്രകൃതി! ആരും മറക്കാത്ത ഒരു ആകൃതി!

മാലതി ആ പ്രസ്ഥി കമ്പോസിറ്റററായിട്ട് കൊല്ലം ഒന്നുകയുന്നേയുള്ളു. പക്ഷെ തന്റെ ജോലിയിലുള്ള പാടവം അവളെ അവിടെ എല്ലാവർക്കും സ്നേഹിതയാക്കി; ഒരു കൊച്ചുമിടുക്കിയാക്കി! അങ്ങിനെ ഒരുമണിക്കൂർ നേരത്തെ വേണമെങ്കിൽ പോകാൻ മാനേജർ സമ്മതിക്കും.

ഞങ്ങൾതമ്മിൽ ആദ്യം അങ്ങിനെയൊന്നു കണ്ടുമുട്ടിയതു്. എന്നെ അന്നവർ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കില്ല. അതു പിന്നീടുതെളിഞ്ഞു.

*

“എന്താണിന്നീവിധമേകനാവാൻ എങ്ങുപോയെങ്ങുപോയ” കൂട്ടുകാരൻ....
.....
“കാനനപ്ലായയിലാടുമേയ്ക്കാൻ ഞാനും വരട്ടെയോ നിന്റെകൂടെ.....
.....

“നന്നാവനതിലേക്കു കാട്ടുകാണു-
നെന്നെയുംകൂടിന കൊണ്ടുപോകൂ....”

ഇങ്ങിനെ ആ കടിലിന്നിറയത്തിന്നു
ആരോ പാടുന്നതു കേട്ടു. ഞാൻ തിരിഞ്ഞു
നോക്കി. എന്തോ പരിചയമുള്ള മുഖം
അതേ, അതുവളായിരുന്നു. മാലതി—
ആ ലേഡികമ്പോസിറ്ററർ. അവൾ തന്നെ
ഞാൻ പിന്നെയും ‘രമണനി’ലെ ചില
വരികൾ അവിടവിടെ അങ്ങനെ അല്പം
ഉറക്കെ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ രണ്ടുമുൻ സ്റ്റേഷനിൽ പ
ട്ടണംവിട്ടു ഉറങ്ങാതിരുന്നെങ്കിൽ നാടുകുറുപ്പോ
ണ് അങ്ങിനെ ആ വീടു കാണാനിടയാ
യതു്. അവളുടെവിടു്—അതേ ഒരുക്കിടയിൽ.
ആ പഞ്ചായത്തുപാതയുടെ വക്കിന്നുതന്നെ
യാണ്. യാതൊരു മോടിയും അതിനില്ല.
മാലതിയെപ്പോലുള്ളവർ കൂടി താമസി
ക്കുന്ന സ്ഥലമാണെന്നു അതുകണ്ടാൽ തോ
ന്നുകില്ല, അത്രമാത്രം ഒരിടമയമാണതു്.
രണ്ടുവശമേ മേഞ്ഞിട്ടുള്ളു. രണ്ടുവശം ചു
മരില്ലാതെ കീഴോട്ടു ചരിഞ്ഞുപോയി. മഴ
യിൽചോന്നു ഇഴക്കിയിമാത്രമായ് കാല
യുടെ അസ്ഥികൂടം!

“കൊച്ചു മകളുടെ രാഗവായിൽ
അല്പനമമയ്യുംമെന്തുതോന്നാൻ...”

എന്നിങ്ങനെ ആ പാട്ടു് അവസാനം
ഞങ്ങളുടെ ചെവിയിലെത്തി. പിന്നീടും
അവൾ എന്തോ പാടിയിരുന്നു. പക്ഷെ
ഞങ്ങൾ അപ്പോഴേയ്ക്കും കുറച്ചുകലം എത്തി
യിരുന്നു. അതു വ്യക്തമായി കേൾക്കാമാ
യിരുന്നില്ല.

“ആ പാട്ടുകേട്ടില്ലേ...” ഞങ്ങളിൽ
ഒരാൾ ചോദിച്ചു.

“ഉവ്വ്, ഉവ്വ്, മെണനിലെ ചന്ദ്രികയാ
ണതു്...” കുറെക്കാൾ പറഞ്ഞു.

“അതല്ല, അത് സാധാരണയല്ലേ.” ഒന്നാ
മൻ പറഞ്ഞു.

“അതേയതേ; മെണന്റെ പ്രചാ
രം!...” ഞൊമന്റെ അഭിപ്രായം ആ വ
ഴിക്കു പറഞ്ഞു.

“അതു പാടുന്നതു പ്രസ്തിൽ അച്ചുനിര
ത്തുന്ന പെണ്ണാണ്. മെണൻ അച്ചു
ടിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ വിരലുകളും ആ
പാട്ടുകളെ പൊടിക്കിനിരത്തിയിട്ടുണ്ടാകും!
എങ്കിലും ആ പാട്ടുകൊള്ളാം; സന്ദർഭം
ചിതം!...”

ഞാൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. പിന്നെയും
ചില രസങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചു് ഞങ്ങൾ അ
ങ്ങിനെ ആ വഴിക്കുന്നപോയി; അതേ,
ആ ലേഡികമ്പോസിറ്ററുടെ വീട്ടരികേ.

* * *

ഭിവസങ്ങൾ ചിലതു കഴിഞ്ഞു. അന്നു
ഞാൻ തനിച്ചാണ് ആ വഴിയേ സായാ
ഹ്നസവാരിയ്ക്കിറങ്ങിയതു്. പട്ടണത്തിൽ
നിന്നുള്ള ബസ്സ് ലൈൻവട്ടിരിഞ്ഞതോടു
കൂടി എന്റെ പിറകേ അവളും വരുന്നു
ണ്ടായിരുന്നു അപ്പോഴാണ് ഞാൻ മാല
തിയെ കണ്ടുപിടിച്ചതു്. അവൾ ജോലി ക
ഴിഞ്ഞു പ്രസ്തിൽനിന്നു വീട്ടിലേയ്ക്കു്.

കുറച്ചുചന്തമുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാര! അ
യ്യോ! പെൺചിതൻഎന്തെങ്കിലും അവ
ളോടു സംസാരിക്കുകയോ? അപവാദത്തി
ന്റെ ലോകം കണ്ണുതുറിച്ചുനോക്കും. ഞാൻ
അതോത്തു ചൂളിപ്പോയി! ഒന്നാമിണ്ടാതെ
കുറച്ചിടനടന്നു.

അന്നേരം ആ വഴിയിൽ അധികമാളുക
ളില്ല. ഉള്ളവർ ഞങ്ങളെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു
മില്ല.

“നിങ്ങളെങ്ങോട്ടാണ്...” അവളൊരു ചോദ്യം.

“ഉ?...“ ഞാനങ്ങിനെ ഒന്നും പറയാതെ ആ ചോദ്യത്തിനു ചോദ്യമെന്നതു പോലെ ഒന്നുമുളകുമാത്രം ചെയ്തു. ഒരു പെണ്ണ് ഇത്ര ധൈര്യമായി, അകാരണമായി അന്യനോടു സംസാരിക്കുകയോ? ഞാനിങ്ങിനെ യോർത്തിട്ട് ഒന്നും മിണ്ടാതെത്തന്നെ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഒപ്പുനടക്കുന്ന അവൾ വീണ്ടും:—“നിങ്ങളിലൂടെ എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നത്...”

“പ്രത്യേകിച്ചൊരിടത്തേയ്ക്കുമല്ല”

“എന്നാലും...”

“കുറച്ചുണ്ടോട്ടു പോണം...” അപ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്തേക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കിക്കൊണ്ടാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്.

അവൾ നാണിക്കുന്നതുപോലെതോന്നി.

“അങ്ങോട്ടുപോയാൽ വേറെ വഴിയൊന്നുമില്ല...”

ഒരു പുഞ്ചിരി സഞ്ചരിക്കുന്ന മുഖഭാവത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു.

“എന്തിന്?...“ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“പുറത്തേയ്ക്കു പോകാൻ.”

“എന്തിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു പോകണ്ട?”

“പിന്നെ എത്രവീട്ടിലേയ്ക്കാണ്.”

“ഒരു വീട്ടിലേയ്ക്കുമല്ല...”

“വെറുതെ വഴിയിൽ നടക്കാൻ മാത്രമാ?...“

അവൾക്കു തൃപ്തിവരാത്തവിധം ഒരുനൂറു നൂറുചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു. ഇടയ്ക്കിടെ എന്റെ സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി തലയുയർത്തിനോക്കി. അന്നേരം ആ കണ്ണുകളിൽ നാണത്തോടുകൂടിയ എന്തോ അഭിപ്രായങ്ങളും തെളിഞ്ഞിരുന്നു. ഞാനതു ശ്രദ്ധി

ച്ചിരുന്നു. അവസാനം ഞാൻ അങ്ങോട്ടു ചോദിച്ചു—

“ഇവിടെയുത്താനോ വീട്ട്?...“

“അതേ...” അവൾ പറഞ്ഞു.

“ഇനിയും എത്രപോണം?” ഞാൻ അറിയാത്തപോലെ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

“എന്തിനാ ഇതൊക്കെ ചോദിക്കുന്നത്?...“

“അല്ല, രാത്രി പട്ടിണികിടക്കാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ ആലോചിക്കുകയാണ്. അടുത്തുവല്ലവീട്ടിലും പരിചയക്കാരങ്ങളെങ്കിൽ ഭാഗ്യമായല്ലോ...”

ഞാൻ അവളുടെ അഭിപ്രായമറിയാൻ അങ്ങിനെ ചിലതെല്ലാം പറഞ്ഞു.

“അങ്ങിനെ വേണമെങ്കിൽ ഒരാൾക്കു അല്പം ചോരകൊടുക്കാനൊക്കെ ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചാലും സാധിക്കും. വലിയ നന്മയും മോടിയും ഉണ്ടാകില്ല. ഞങ്ങൾ പാവങ്ങളാണ്...” അവൾ എന്നെ ഒന്ന് ഇടംകണ്ണിട്ടു നോക്കിയിട്ടു പുഞ്ചിരിയടിക്കൊണ്ടു പതുക്കെ നടന്നു.

അധികം നടക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ആ കുടിലിന്റെ അടുത്തെത്തി.

“ഇതാണ് വീട്ട്...കയറിയിട്ടു പോകാം...” അവൾ ക്ഷണിച്ചു.

ഞാൻ അതിനും മുമ്പും വിചാരിക്കാതെ അങ്ങോട്ടു കയറിച്ചെന്നു. ആ ഇരയത്തു് അവർ ഇടുതന്ന പലകുപ്പുവെള്ളത്തിനേ ലിരുന്നു.

സമയം എത്രണ്ടു സന്ധ്യയോടടുത്തിരുന്നു. ചില പിള്ളരും സ്ത്രീകളും അങ്ങാടിയിൽനിന്നു സാമാനങ്ങളും വാങ്ങി ആ വഴിയേ പോയിരുന്നു. അവരാരും ആ കുടിലിനെ അത്ര ശ്രദ്ധിക്കുന്നതായി തോന്നിയില്ല. അവിടെയാണെങ്കിൽ അവളുടെ ഒരു

മ്മമാത്രമേയുള്ളൂ. കുറച്ചു പ്രായമായ ഒരു സ്ത്രീ. മാലതിക്ക് അച്ഛനുണ്ട്. ആ മനുഷ്യൻ വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ അടുത്തുള്ള കള്ളപ്പാപ്പിലേയ്ക്കു പോയിരിക്കുകയാണ്. കുറച്ചുദൂരവോഴയ്ക്കുമേ അയാൾ വരികയുള്ളൂ.

ഇരുവിവരങ്ങളെല്ലാം മാലതിയുടെ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നും എനിക്കു നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിച്ചു.

ആ സ്നേഹവതിയായ അമ്മ ഉദ്യോഗസ്ഥയായ മകൾക്കു കുറച്ചടയ്ക്കു കാപ്പിവെള്ളവും ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. മാലതി അതു് അകത്തുപോയി എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. ഞാനിരിക്കുന്നതിനടുത്തുതന്നെവെച്ചു. അവളും അവിടെ വന്നിരുന്നു. അന്നേരം അവളുടെ സാരിയെല്ലാം മാറി ഒരു പാവടയും ജമ്പറും മാത്രം ധരിച്ചിരുന്നു. ആ പ്രകൃതിയിലും മാടകമായ ആക്ഷണീയത—സൗന്ദര്യം—അവളുടെ ചുറ്റുപാടും തങ്ങിനിന്നു. ഞാനതു കളികണ്ണിട്ടു് നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അയ്യോ! ഒരു ദുഷ്ടമായ വിചാരം എന്റെഹൃദയത്തിൽ ഞാനറിയാതെ പാഞ്ഞുകയറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വളരെ സ്വന്തമായിപ്പെരുമാറുന്ന ആ രീതിയിൽ എനിക്കവളോടു ബഹുമാനംതോന്നി. പക്ഷേ ആ സ്വഭാവത്തിൽ ഒരു സംശയം—ഒരു ശങ്ക—ജനിക്കാതിരുന്നില്ല. പ്രായമായ പെൺകിടാവു്—സൗന്ദര്യത്തിൽ ഒട്ടും കുറവല്ലാത്ത ശരീരവിശേഷത—ഒരു മദ്യപനായ പിതാവു്—ഭാരീഭൃത്തിന്റെ തീവ്രമായിലുള്ള ജീവിതം—പട്ടണത്തിനോടുത്തുള്ള താമസം ഇതെല്ലാം എത്രമാത്രം

അവളുടെ ചാരിത്ര്യത്തിന്റെ ഭദ്രതയെ നിലനിർത്തുമെന്നു് ഞാനാലോചിക്കാതിരുന്നില്ല എങ്കിലും ആ കൊച്ചുകുടിലിന്റെ സന്തോഷം—അകൃത്രിമമായ പെരുമാറ്റം എനിക്കാശ്വാസംനല്കി.

മണിക്കൂറുകൾ ഒന്നരണ്ടു റ്റന്നേയും കഴിഞ്ഞു. ഇരുട്ടിനു് കാരിന്റും കൂടിക്കൂടി വന്നു. ദൃശ്യങ്ങളെല്ലാം അദൃശ്യങ്ങളായിത്തുടങ്ങി. വഴിയിൽ ആരുംസഞ്ചാരം തീരെല്ലാതായി.

ഞാൻ ഇയറത്തുതന്നെയിരുന്നു എന്നോ ആലോചിച്ചുപോയി. മാലതിയും അവളുടെ അമ്മയുംകൂടി അടുക്കളയിൽ ചോറുണ്ടാക്കുകയാണ്. പക്ഷേ അവൾ അധികസമയവും ഇറയത്തുവന്നു എന്നോടു എന്തെങ്കിലും ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. എന്റെ സംഭാഷണത്തിൽ വ്യംഗ്യമോ ധ്വനിയോ ഉണ്ടോ എന്നവൾ ആലോചിക്കും. ഒരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത അനവധികാൽപ്പങ്ങൾ എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നു.

രാത്രിക്ക് പ്രായം കൂടുംതോറും അവളുടെ പെരുമാറ്റത്തിനു് കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യവും സന്തോഷവും കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ആ അമ്മയുടെ മേൽ അവൾക്കു് പൂർണ്ണധികാരമുണ്ട്. അവരോടു എന്തും പറഞ്ഞുചെയ്തിക്കാൻ അവൾക്കു സാധിക്കും.

മുററത്തിറങ്ങി അവൾ അകാരണമായി ചിലപ്പോൾ നടക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു.

“കാനനപ്തായയിലാടുമേയ്ക്കാൻ

ഞാനുംവരുത്തേണ്ടിരിക്കട്ടെ.....”

എന്നിങ്ങനെ ശ്രുതിമധുരമായി അവർ പാടിനടക്കും. പിന്നെയും രമണീലെ പലവരികളും അവർക്ക് ഏകസ്ഥമാണ്. ഓരോന്നും അവിടവിടെ അവർ പാടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

പെട്ടെന്നു് ആരുടേയോ സംഭാഷണം ആ പടിക്കൽ എനിക്കു കേൾക്കാൻകഴിഞ്ഞു. ആളെ തിരിച്ചറിയാമായിരുന്നില്ല. ഒന്നു മാലതിയായിരുന്നു. അവളുടെ ശബ്ദം ആസ്വമയംകൊണ്ടു് എനിക്കു പരിചയമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അല്പസമയത്തെ ‘കശുകശു’ സംഭാഷണത്തിനുശേഷം രണ്ടുപേർ ആ് ഇരുട്ടിന്റെ ഉള്ളിൽ കൂടി വീടിന്റെ പിൻഭാഗത്തു മാറുന്നതെന്നിരിക്കു കാണാൻകഴിഞ്ഞു.

ആ അമ്മ—മാലതിയുടെ വൃദ്ധമാതാവു് അടുക്കളയിൽനിന്നു് അന്നേരംഎന്റെ സമീപത്തേയ്ക്കു വന്നു. അവർ മുറുക്കാൻ പെട്ടിയുമായി അടുത്തു വന്നിരുന്നു വിശേഷം പറയാൻ തുടങ്ങി. എനിക്കാരെല്ലാം ഉണ്ടെന്നും എന്താണു ജോലിയെന്നും മറ്റും മറ്റും അവർ ചോദിച്ചു. പക്ഷേ ആ ചോദ്യങ്ങളിൽ ഔത്തമാത്മതയുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തിനോവേണ്ടി ചോദിച്ചു; അത്രമാത്രം. കരേസമയം അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു.

അപ്പോഴേയ്ക്കുംപടിയ്ക്കൽനിന്നു് ആരോ മാലതിയോടു യാത്രപറഞ്ഞു പോകുന്നതായികേട്ടു.

അവൾ—മാലതി—ലേഡി കമ്പോസി

റൻ ഇറയത്തേയ്ക്കു കയറിവന്നു. അവളുടെ മുഖം രുദ്രത്തും വിയല്പ് പൊടിഞ്ഞുമിരുന്നു. അവളുടെ ശബ്ദത്തിൽ ഒരു പതരിച്ച-ശ്വാസഗതിയുടെ അനിയന്ത്രിതമായ കിരപ്പു് ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ഉടനെ അകത്തേയ്ക്കു കയറിപ്പോയി!

എന്തോ പെട്ടിതുറക്കുന്ന ശബ്ദംപോലെ തോന്നി. മാത്രമല്ല;—കറച്ചു നാണയങ്ങളുടെ ലോഹശബ്ദം പെട്ടിയിൽ വീഴുന്നതും കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അവളുടെ അശ്രുവും എന്റെ ശ്രദ്ധയും അതിനിടയാക്കി. മാലതി വീണ്ടും ഇറയത്തേയ്ക്കുവന്നു.

ഞാൻഅപ്പോഴേയ്ക്കും പതുക്കെഎഴുന്നേറ്റു മുററത്തേയ്ക്കു ഇറങ്ങുകയായിരുന്നു.

“എന്നാൽ ഞാൻ പോകട്ടെ! നേരം ധികമായി. ഇനിയൊരിക്കൽ കാണാം...” ഞാനങ്ങിനെ യാത്രപറഞ്ഞു.

“എന്തു്?” അസമയത്തു്...പോവുകയോ.....”അവൾ ചോദിച്ചു.

“അതേ പോകുന്നു.....”

“എന്തു തമാശയാണു്.....ഉണ്ടു് തന്നാക്കിക്കഴിഞ്ഞു..... നാളെക്കാലത്തെ പോകാമല്ലോ”. അവളുടെ ക്ഷണനം എനിക്കു് എന്തോ വെറുപ്പുതോന്നിച്ചു; ഞാൻ പോന്നു.

* * * പ്രസ്തിൽവച്ചു പലപ്പോഴും ആ ലേഡി കമ്പോസിറററററ കാണാറുണ്ടു്. ഞാനറിയാതെ വെറുപ്പു് അവളോടു തോന്നിപ്പോകുന്നു.

കടാക്ഷിക്കണേ! കടവുള്ള!!

(കെ. സി.)

പൊന്നുംചിങ്ങമാസത്തിലെ തിരുവോണം. കേരളമാതാവിനെ സുഭിഷ്ടതയുടെ പാമകോടിയിലെത്തിച്ചു. ഭാനമുത്തിയായ മഹാബലിചക്രവർത്തിയുടെ പുനഃസമാഗമപുണ്യദിനം. അതേ, അനർഗ്ഗളമായ അശ്രുവിസ്രവണംകൊണ്ട് ആശ്വാസം ലഭിച്ച “ഓണപ്പെണ്ണ്” പ്രസന്നവദനയായി, മഞ്ഞപ്പട്ടയോടൊപ്പം, കനകചുളകളും ധരിച്ച്, പുഞ്ചിരിപ്പിനിലാവിൽ പതുമണവുംപാത്തി, പ്രണയനാഥനെ പണയനമോഹനമദനോത്സവദിനം. ഹാ! ഏതേതുകളികളും എന്തെന്തുകലകളും ആണ് അന്നവിടെ ദൃശ്യമാകാത്തത്? ഈവകസ്മധുഃസുന്ദരമായ സ്മരണകളോടും പ്രാമുഖ്യസംഘടിതമായ പ്രതീക്ഷകളോടുംകൂടിയാണ് ഒരുപന്തീരാണ്ടുകാലത്തെ വിഭേദവാസത്തിനുശേഷം ഞാൻ എന്റെ ജന്മഭൂമിയായ കൊല്ലംപട്ടണത്തിൽ മടങ്ങി എത്തുന്നത്. ഇക്കഴിഞ്ഞ ഉത്രാടദിനം ഉഷസ്സിനുമുമ്പായി മെരിൽവണ്ടി എന്നേയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് കൊല്ലം റെയിൽവേപ്പാററഹാറത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. കണ്യകയാരിയായ ഒരു ഭൂജബലപരാക്രമൻ അപ്പോൾ അവിടെനിന്ന് കൊല്ലോം, കൊല്ലോം എന്നു നീട്ടിവിളിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വണ്ടി പുണ്യമായി നിൽക്കുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ഞാൻ ഇരിപ്പിടത്തിൽനിന്നും എഴുന്നേറ്റു കഴിഞ്ഞു. സ്വന്തം മണ്ണിൽ കാലുന്നി കൊല്ലുവാനുള്ള വൃത്രതയിൽ, സ്വന്തം

നാട്ടിൽ വന്നിരിക്കാവുന്ന പരിഷ്കാരങ്ങളെ കണ്ടുകൊള്ളാനുള്ള തിടക്കത്തിൽ എന്റെ കാലുകളും കണ്ണുകളും രണ്ടുവഴിക്കു സഞ്ചരിച്ചുപോയതിനാൽ അല്ല ഒരു വീഴ്ചയുടെ ഭാവം ഉണ്ടായിരിക്കിലും പറയത്തക്ക അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾ ഒന്നുകൂടാതെതന്നെ ഞാൻ പ്ലാററഹാറത്തിൽ ഇറങ്ങി. എന്റെ കിടക്കയും പെട്ടികളും ഞാൻതന്നെ എടുത്തുവെളിയിൽവെച്ചു. നീണ്ടുനിവർന്നിന്നു ചുറ്റുപാടും ഒന്നുനോക്കി. അവിടുത്തെ താക്കും തിരക്കും, ആളുകളുടെ നടപ്പും വെടിപ്പും ഒക്കെ എനിക്കുബോധിച്ചു. അടുത്തുണ്ടകലെയും വൈദ്യുതദീപങ്ങൾ തിളങ്ങി പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പൂർവ്വദിക്കിൽ അരുണോദയകിരണങ്ങളുടെ ആവിർഭാവസൂചനകൾ ദൃശ്യമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും പശ്ചാദ്യമപ്രാതത്തിൽ ഉയർന്നുണ്ടായമനോഹര മണിമാളികയിലെ പ്രകാശമേറിയ ഘടികാരസൂചികൾ അഞ്ചു മൂപ്പത്തി അഞ്ചിൽ നില്ക്കുന്നതായി ഞാൻകണ്ടു. അടുത്തുള്ള വിസ്തൃത രാജാധീമിയുടെ പാർപ്പത്തിൽ പടർന്നുപന്തലിച്ചുനിൽക്കുന്ന ആ പഴയ വടവൃക്ഷത്തിന്റെ ഉന്നതലതാമണ്ഡപത്തിലിരുന്നുകൊണ്ട് ബഹുസഹസ്രം കാക്കകൾ കാ-കാ-വിളിച്ചു ചിറകുകൾ അടിച്ചു ബഹളംകൂട്ടുന്നതു ഇവിടുത്തെ സമയത്തിൽ വരുത്തിയ പുതിയ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ നേർക്കുള്ള പ്രതിഷേധപ്രകടനങ്ങളായി എനിക്കു തോന്നി. ഇതിനകം

മുഷ്ടനായ പോർട്ടർമാർവന്നു എന്റെ കിടക്കയും പെട്ടികളും എടുത്തു ടിക്കറുപരിശോധനസ്ഥലത്തേയ്ക്കു നടന്നുകഴിഞ്ഞു. ഞാനും അവരെ അനുഗമിച്ചു. ജയിലിൽ നിന്നും പുറത്തിറങ്ങിയ ജവഹരിലാലിന്റെ പുറം ജനങ്ങൾ കൂട്ടംകൂടിക്കൂട്ടുന്ന ഉന്തിനേയും തള്ളിനേയും ജയിക്കുന്ന ബഹളങ്ങളാണു റിക്കറു പരിശോധകന്റെ മുഖിൽ നടക്കുന്നത്.

സ്റ്റേഷനിലെ ഇർമ്പഴിവാതിൽകുപ്പിച്ചു ഓടിക്കു ചരിഞ്ഞിറങ്ങിപ്പോകത്തക്കവിധമാത്രം തുറന്നുവെച്ചു അവിടെ ധാരാളം ഷത്തിൽ ഗവീഷ്ണനായ ഒരു തടിയൻ തമിഴനും അയാൾക്കഭിമുഖമായി മുരൽവടിയുമേന്തി ശൂന്യമായ ഒരു മേൽമിശക്കാരൻ കാൺസ്റ്റബിളും നില്ക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെമദ്ധ്യേകൂടി അവരെ ഉരസിപ്പോകുവേണം യാത്രക്കാർ റിക്കറും ഏർപ്പിച്ചുപോകുവാൻ. ഇത്ര കർക്കശമായ ഒരു പരിശോധനാനടത്തി ജനങ്ങളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം എന്തായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ എന്റെ അടുത്തുനിന്നിരുന്ന സരസനായ ഒരു സഹയാത്രിക്കാരനോടു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം ഭീരുവായിരുന്നില്ല. മൂന്നു കാരണങ്ങളാണു എന്നോടു പറഞ്ഞതു്. ഒന്നു്, റിക്കറുപരിശോധകന്റെ കൂട്ടാളികൾ എത്രപേരെയാണു് റിക്കററില്ലാതെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതെന്നു സൂക്ഷ്മമായിട്ടറിഞ്ഞു് അതിന്റെ ലാഭത്തിൽ ശരിയായ ഓഹരിയാണോതനിക്കുകിട്ടുന്നതെന്നു പരിപരിശോധിക്കുവാൻ. രണ്ടു്, ആ ബഹളത്തിനിടയിൽ പാക്കററിക്കാരായ തന്റെ മറ്റു കൂട്ടാളികൾക്കു് അതിനു വേണ്ടുന്ന സമയവും, സന്ദർഭവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ. മൂന്നു്, യാത്രക്കാരായ സ്ത്രീജന

ങ്ങളിൽ ലക്ഷണമൊത്തതിന്റെ സ്പർശസുഖം ആയാസംകൂടാതെ ആസ്വദിക്കുവാൻ. ഇത്രയുംപറഞ്ഞു കഴിയുന്നതനിടയ്ക്കു പിറകിൽനിന്നും വന്നതായ ഉഗ്രമായ ഒരു തള്ളലിന്റെ ഒഴുക്കിൽപ്പെട്ടു ഞങ്ങളും ആ ഇടുങ്ങിയ വാതലിൽകൂടി പുറത്തുവന്നുകഴിഞ്ഞു. റിക്കറു പരിശോധകന്റെ റിപ്പോർട്ടിൽനിന്നും മോചനം ലഭിച്ച എന്റെ വലതു കരം, ഞാൻ അറിയാതെ തന്നെ പെട്ടെന്നു് എന്റെ ജൂബാപാക്കററിൽ പ്രവേശിച്ചു. അപ്പോൾ എന്റെ അന്തരം എന്നോടു മന്ത്രിക്കയാണു് എങ്കോ! ഭോഷാ! തന്റെ മണിപേഴ്സൽ തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു നിമിഷങ്ങൾ പലതുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു്. ഞാൻ സ്വബോധപരമായി എന്റെ പാക്കറുകൾ വീണ്ടും വീണ്ടും പരിശോധിച്ചു. അത്രതന്നെ! ഞാൻ ലജ്ജിതനായി. അരിന്നും പുറമേ പാക്കററടിച്ചവൻ എന്നെ ശപിക്കുമല്ലോ എന്നായിരുന്നു എനിക്കുള്ള ഭേദം. അവന്റെ ധീരത്വം കലാസാമത്വത്തിനും അനുസരണമായ പാരിതോഷികം ആ ശപിക്കപ്പെട്ട എന്റെ മണിപേഴ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. റിക്കററുപോന്നോട്ടു്, അരൂപയുടെ ഒരു വെള്ളിനാണയം, അതു അണയുടെ ഒരു ചെമ്പു തൂട്ടു്—ഇത്രമാത്രമായിരുന്നു അതിലെ ഉള്ളടക്കം. എനിക്കുതന്നെ അപമാനകരമായ ഈ വിവരം മററാരെയും ധരിപ്പിക്കണമെന്നു് ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ല. പക്ഷെ എന്റെ മണിപേഴ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പണത്തിന്റെ ശരിയായ തുക അറിയുന്നതിനു് ഒരു കാൺസ്റ്റബിൾ ചില പൊടികൾ പ്രയോഗിച്ചതായി അനന്തരകാലത്തു് എനിക്കുഭവപ്പെട്ടു.

എന്നെയും എന്റെ സാമാനങ്ങളേയും കൊത്തിപ്പെടുത്തുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനായി അപ്പൊഴേക്കു കൊഴുത്ത കഴുകുമാരെപ്പോലെ മൂന്നുനാലുപേർ അമ്പലമുക്ക് റിക്ഷാവണ്ടികളുമായി അവിടെ പറന്നുവന്നു. എന്നോടു ചോദിക്കാതെ അതിലൊരുവൻ എന്റെ തകരപ്പെട്ടിരുന്നതു് അവന്റെ വണ്ടിയിൽവെച്ചു. മറ്റൊരുവൻ എന്റെ കിടക്കയെടുത്തു. ഇനിമുഖം എന്റെ തുകൽപ്പെട്ടിടം കരസ്ഥമാക്കി. നാലാമത്തെവൻ എന്റെ കയ്യുപിടിച്ച് അവന്റെ വണ്ടിയിൽ കയറുവാൻ നിർബന്ധിച്ചു. ഇത്രയുമായപ്പോൾ മാംസളനായ എന്റെ ഗാഡുവന്നു എന്റെ സാമാനങ്ങൾ മുഴക്കെ പരിശോധിക്കേണ്ടതായിട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് എന്നോടു പറഞ്ഞു. തീരുവസാമാനങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല എന്ന് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. പക്ഷെ അദ്ദേഹം അതു വിശ്വസിച്ചില്ല. പെട്ടികൾ ഓരോന്നായി തുറന്നു പരിശോധിക്കാൻ തുടങ്ങി. ചുറ്റിനും കറുത്ത ആളുകളു വന്നുകൂടി. അതിലൊരാൾ “ഗാഡിനു വല്ലതും കൊടുത്തിട്ടുപോകണം ധാർ” എന്ന് എന്നെ ഉപദേശിച്ചു. ഞാൻ അതു കേട്ടഭാവം നടിച്ചില്ല. പരിശോധന ഏകദേശം അറുനൂറ്റിയിൽക്കൂടുതൽ നീണ്ടുനിന്നു. അവസാനം അദ്ദേഹം വളരെ ദേഹവ്യഭാവത്തിൽ “ഓ! കൊണ്ടുപോകൂ!! എന്നു ഗൗരവമായി പറഞ്ഞു. ഞാൻ വ്യാജ ചുരക്കുകൾ ഒന്നും കൊണ്ടുവരാതിരുന്നതായിരിക്കണം കണിശക്കാരനായ അദ്ദേഹത്തെ കലുഷിതനാക്കിത്തീർത്തതു്.

ഗാർഡിന്റെ പരിശോധനകഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു എന്നെയും എന്റെ സാമാനങ്ങളെയും

കയറിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന കാര്യത്തിൽ റിക്ഷാവണ്ടിക്കാർ തമ്മിൽ അവകാശവാദങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. അവസാനം അവർ തമ്മിൽ ബലപരീക്ഷണത്തിനുള്ള ഒരുക്കമായി പക്ഷെ പരീക്ഷണവസ്തുക്കൾ എന്റെതായിരുന്നതിനാൽ എനിക്ക് വെറും ഒരു കാഴ്ചക്കാരന്റെ നിലയിൽനിന്നു രസിക്കുവാൻ സാധ്യമായില്ല. ഞാൻ മറ്റൊരു റിക്ഷാക്കാരനെ വിളിച്ചുവരുത്തി പിടിച്ചെടുക്കപ്പെട്ട എന്റെ സാമാനങ്ങളും കയറി യാത്രതിരിച്ചു. അപ്പോൾ കാണാം, അരോഗദൃഢഗാത്രനായ ഒരു യാചകൻ ഒരു ചക്രത്തിന്റെ അപേക്ഷയുമായി എന്റെ വണ്ടിയുടെ മുമ്പിൽ വന്നുചേർന്നു. ചിലർ ഒന്നും കിടപ്പില്ലെന്നു ഞാൻ അവനോടു സ്നേഹമായി പറഞ്ഞു. എന്നാൽ രൂപ തന്നാട്ടെ എന്നായി അവൻ. ഞാൻ മൗനം അവലംബിച്ചു. അവൻ എന്നെ കുറച്ചുകൂടി സമീപിച്ച് അലട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. “ഹേ! നിങ്ങൾ എത്ര ചെറു പുകച്ച കളയുന്നു? ധർമ്മ മോക്ഷത്തിന്റെ നാലു വേലിയാണെന്നോക്കണം.” ഇതായിരുന്നു അവന്റെ അടുത്ത ന്യായവാദം. “അപ്പോൾ വേലിപൊളിയിക്കാതെ മോക്ഷപ്രാപ്തിയില്ലല്ലോ” എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. “ധർമ്മംകൊടുത്തേ നാലുവേലികൾക്കു ധർമ്മം!” എന്നു അവൻ പറഞ്ഞു. ഭിക്ഷയാ ചിക്കുന്നതിൽ ഇങ്ങിനെയുമുണ്ടോ ഒരു ബലാല്ക്കാരം? റിക്ഷാക്കാരനോടു ഞാൻ വണ്ടിവിടാൻ പറഞ്ഞു. വണ്ടിച്ചുരുങ്ങും ഉരുളുവാൻ തുടങ്ങിയമാത്രയിൽ ഒരു വലിയ വിലാപത്തോടുകൂടി ആ യാചകൻ നിലംപതിച്ചു. റിക്ഷാക്കാരൻ വണ്ടി നിർത്തി. ആളുകൾ എല്ലാം ഓടി കൂടി. ഞാൻ യാചകനെ തള്ളിമറി

ചിട്ട എന്നാണു കേസ്. പഴയ എൻക്ലിപ്പ് ഗ്രാമ്പും, പോലീസുകാരനും, റിക്ഷാ ഹെൽപ്പർ അവിടെ കൂടിയിട്ടുണ്ട്. എന്നെക്കൊണ്ടു ന്യായമായ പ്രായശ്ചിത്തം നാണയത്തിൽ ചെയ്യിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു അവരുടെ എല്ലാം അഭിപ്രായം. ഭട്ടിയ കവിളോടും മെലിഞ്ഞുനീണ്ട ശരീരത്തോടുകൂടിയ പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ അപ്പോൾ അവിടെവന്നുചേർന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടുളളതെ മിക്കവാറും ആളുകൾ പായൽ നിൽക്കുന്നതുപോലെ അവിടെനിന്നും മാഞ്ഞു “എടാ! നിന്റെ വിദ്യ എടുക്കരുതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ!” എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം കയ്യിൽ ഇരുന്ന ചവുക്കുകൊണ്ടു രണ്ടു പ്രഹരം യാചകനെ ഏല്പിച്ചു. അവൻ കരക്കുരംപോലുമിണ്ടാതെ അവിടെനിന്നും എഴുന്നേറ്റോടി. നീതിമാനായ ഒരു സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥൻ എന്നോടു “പോകണം മിസ്റ്റർ” എന്നു പറഞ്ഞതനുസരിച്ചു ഞാനും വീട്ടിലേക്കു യാത്രതുടന്നു. റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽനിന്നും മൂക്കാൽമൈൽ ദൂരമേ വീട്ടിലേക്കുണ്ടായിരുന്നള്ളൂ.

വീട്ടും ഞാൻ കാണത്തിന്റെ ചിന്തയിൽ മുഴുകി കഞ്ഞുങ്ങൾ വീട്ടിൽ ഉത്താലാടീപാടുന്നുണ്ടാവും. യുവതീയുവാക്കന്മാർ പൂക്കൾ തേടുന്നതിലും സുഗന്ധതൈലങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നതിലും വ്യാപൃതരായിരിക്കും. ചെണ്ണങ്ങൾ കറിക്കുവെട്ടുന്നതിലും, ആണങ്ങൾ ഓണക്കോടി മുറിക്കുന്നതിലും എപ്പോഴിരിക്കും. വേലക്കാരികൾ തകൃതിയായി കിണ്ടി, മൊത്ത, വിളക്കുമുതലായ വെങ്കലപാത്രങ്ങൾ തേച്ചുവെളുപ്പിക്കുന്നുണ്ടാവും. ഇങ്ങനെ പലവിധ മധുര

സ്നാനകളോടുകൂടി ഞാൻ വീട്ടനകയിൽ വന്നുചേർന്നു.

റിക്ഷാക്കാരനോടു കൂടി ചോദിച്ചു. അവൻ ഈ രൂപയിൽ ഒരു കാശുകാരന്മാരായവരെന്നു തീർത്തുപറഞ്ഞു. നാലു ചക്രമാണു കൊടുത്തിരുന്നതെന്നു ഞാനും അതു ചണ്ടയുദ്ധമുവാണെന്നു അവനും സംസാരിച്ചു. നാലുചക്രങ്ങൾ പന്ത്രണ്ടു വരെ ഞാൻ പറഞ്ഞുനോക്കി. എങ്കിലും അവസാനം പെട്ടിതുറന്നു ഒരു രൂപതന്നെ കൊടുക്കേണ്ടതായിവന്നു. അവനു കൂലിയിൽ ഏഴിരട്ടികിട്ടുമ്പോൾ എനിക്കു ശമ്പളത്തിന്റെ പത്തിൽ ഒന്നുപോലും അങ്ങിനെ കിട്ടുന്നില്ലല്ലോ എന്നു ഞാൻ പരിതപിച്ചു.

ഹാ! എന്തൊരു ദയങ്കരചിത്രമാണു് എനിക്കുവീട്ടിനുള്ളിൽ ദൃശ്യമായതു്. കഷ്ടം! കഷ്ടം!! ആവിയില്ല, അനക്കമില്ല, ഓണത്തിന്റെ യാതൊരു മോടിയുമില്ല. യുവാക്കുസന്മാർ ഉരറിയിട്ട അസ്തിപഞ്ചരംപോലെ അമ്മയും, അച്ഛനും, കുഞ്ഞുങ്ങളും അലർന്നുനോക്കി ഉള്ളിത്തന്നു കണ്ണനിർപ്പിക്കുന്ന മൗനഭേദകമായ ദയനീയ കാഴ്ചയാണു് ഞാൻ കണ്ടതു്. റോഷൻ എന്നും കോട്ടാ എന്നും ചില പദങ്ങൾ പറയുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതുകളെ വെളിയിലോട്ടു തള്ളിവീടാനുള്ള ശക്തി അവർക്കില്ലാതായിരിക്കുന്നു. “കല്പകൊണ്ടോ മനം താവകമെങ്കിലക്കല്ലിനുമാർദ്ദരയുണ്ടിതുകാണുമ്പോൾ” എന്നുമാത്രമേ വൈദത്തോടു പറയുവാൻ തോന്നുന്നുള്ളൂ.

ഞാൻ കണ്ടുപോർട്ടും റിക്കററുപരിശോധനയും, കാൺസ്റ്റബിളും, ഗാർഡും, റിക്ഷാക്കാരനും, യാചകനും മറ്റും തടി

ആ വൃദ്ധൻ

(ഒ. നാണ ഉപാഖ്യാനം)

എഴുപത്തേഴാമത്തെ വയസ്സിൽ പെരുന്നി,
 എമ്പാടും പൊങ്ങുമാശംസകളാൽ വീഴ്ത്തി,
 അമ്പൊഴുക്കുതുംനറുംപുഞ്ചിരിതൂക്കി, വാഴ്വ,
 തമ്പുല്ലൊട്ടിലിലൊരു ഭാരതീയനാം വൃദ്ധൻ
 എന്തൊരതുളതാതുളതമാവൃദ്ധൻ; ഇങ്ങേതേതു
 ചിന്തതാൻ കഴങ്ങുന്നതില്ലതന്നിരുക്കുതിയിൽ?
 ബുദ്ധനമബുദ്ധൻ മമ്കനം പേഷ്യാവു-
 മൊപ്പമജ്ജരന്നനിയതവിധേയന്മാൻ!
 തിരമൊടാവൃദ്ധന്റെ നാമപക്ഷരിയുവ-
 സിരയിൽ നിറയ്ക്കുന്നു നവചൈതന്യയുഷം;
 വെറുമൊരലനഗ്നനാകുമപ്പക്കീറിന്റെ
 കരതാർപ്പുണ്ടുപുണ്മുപുളകംസമ്രാട്ടുകരം!

മുകൊഴുത്തു സ്വർണ്ണഭരണങ്ങൾ അണി
 ഞ്ഞു യുദ്ധത്തെരുവിൽ നിന്നും പണം കലുക്കി
 ഇടുമ്പോൾ ധനികന്റെയും ദരിദ്രന്റെയും
 മദ്ധ്യേ അസ്തിമാത്രം ശരീരരേയി അവശേഷി
 ച്ചിരിക്കുന്ന മാനം മയ്യാടക്കാരുടെ ദുരന്ത
 ദുഃഖങ്ങൾ അമ്പോ! അവണ്ണനിയമത്രേ.
 അതേവിധം സത്യത്തിന്റെയും നീതിയു
 ടെയും, ധർമ്മത്തിന്റെയും ഉറച്ച കമ്പുക
 ുളിൽ തുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഒരുവിഭാഗം സക്കാ
 രദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും സാധുക്കളും ബങ്ങൾ

യുദ്ധകാലത്തെ അതിജീവിക്കുന്നുണ്ടെ
 കിൽ അതു അതുളതങ്ങളിലൊന്നായി പരി
 ഗണിക്കേണ്ടതുമാണ്.

കളുപ്പം കരിഞ്ചന്തയും കഷ്ടനേയും,
 കച്ചവടക്കാരനേയും, മുതലാളിയേയും തൊ
 ശിലാളിയേയും ഒന്നുപോലെ ഭരണാധിപതി
 ലേയ്ക്കു ചാടിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ യുദ്ധകാലം
 മാറി പഴയ ഓണക്കാലം കാണുവാൻ ക
 ടാക്കിക്കണ്ടെ! കടവുളെ!!

വിപ്ലവച്ചെന്തി, സഞ്ചാഷ് ചന്ദ്രനസ്ഥവിരന്റെ
മുമ്പിൽ കൈവലമൊരുവികൃതിക്കളിപ്പെതത്!

നേട്ടമായിത്തുറന്നുണ്ടുകരുതുംജവഹരി
തെറ്റുകയോടൊപ്പം ശാന്തനാമനേവാസി!

ആ വയോധികൻപൊക്കം തിരുത്തുന്നതിന്മുമ്പിൽ
ആണവമാഗ്നേയസ്രമമുതമണിക്കും!

അച്ചൊടിയുവീൽത്തടും ശാന്തിമന്ത്രത്തിന്മുമ്പിൽ
അത്യാഗ്രഹണമോഹമാമൃതായാസം!

അസ്സാധ്യചിന്തയുടെ മനമുദ്രതൻവ്യാഖ്യ
ആസ്ഥാനസഭാന്തരം മുഖരികരിക്കും!
അപ്പടുകിഴവന്റെ ഏതെങ്കിലുംവേദം
നല്ലതുകോടിശാത്രമൊപ്പമുച്ചലിക്കും!

സന്ദർഭമേതാകില, മിൻഡ്യെയൊവ്വലനിൽ
സംവീക്ഷിക്കുതൻചെൽ പാശ്ചാത്യമേധാശക്തി;

ആളുസനിരാഭാസസന്ദർഭമൊ-
മാഷ്ട്രമിതന്നതസ്സതപമസ്ഥവിരനിൽ!

ഇരുളുംപൂർവ്വമുപരിമുസമ്മോഹന-
കരചന്ദ്രനാവൃന്ദയംകൊറവുമെന്തേൽ;

ഒരുത്തർത്തുണ്ടുകാഴ്ചവെക്കെകൂപ്പാ, മതിൽ-
പ്പരമിപ്പല്ലോ വരവസ്യയൊന്നവിടേയ്ക്കു!

നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കണമെങ്കിൽ

ആദ്ധ്യാത്മികഗ്രന്ഥങ്ങൾ, സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ജീവചരിത്രങ്ങൾ, ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ചൈതന്യങ്ങൾ, വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ചൈതന്യങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ, വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ഹിന്ദി പുസ്തകങ്ങൾ, എന്നിങ്ങനെ വിവിധശാഖകളിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ എപ്പോഴും സുലഭമായി ലഭിക്കുന്ന കൊല്ലം ശ്രീരാമവിലാസം ബുക്കഡിപ്പോവിലേയ്ക്കു് ആർഡറയയ്ക്കുവിൻ! സ്റ്റാമ്പുസഹിതം പുതിയ ക്യാറ്റ് പാഗിൻ എഴുതവിൻ!!

ഗോവസൂരിപ്രയോഗം.

(ആർ. ജയചന്ദ്രപ്പണിക്കർ)

കാളറ, പ്ലേഗ്, എനിവപോലെ ഇൻ ഡ്രയിലുള്ള പകർച്ചവ്യാധികളിലൊന്നാണ് മസൂരി അഥവാ വസൂരി. വളരെനാൾ മുമ്പ് ഇൻഡ്രയിലെപ്പോലെ മസൂരിബാധ ഇംഗ്ലണ്ടിലും ധാരാളമായി വ്യാപിച്ചിരുന്നു. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അവിടെയുണ്ടായിട്ടുള്ള മരണത്തിൽ പത്തു ശതമാനത്തിനും കാരണം മസൂരിയായിരുന്നു. ഇപ്പോഴാകട്ടെ, അപ്രകാരമൊരു രോഗം അവിടെ അജ്ഞാതമാണെന്നുതന്നെ പറയാം. ആ രോഗം എങ്ങനെ പരിഹരിക്കപ്പെട്ടു? “ഗോവസൂരിപ്രയോഗം” എന്നൊക്കെ മാത്രം എന്നല്ലാതെ അതിനു വേറൊരു സമാധാനം പറയാൻ നിശ്ചയമായും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിലും ഗോവസൂരിപ്രയോഗംകൊണ്ടു ഇതിന്റെ വ്യാപ്തി ഏതാണ്ടു കുറയ്ക്കുന്നതിന് റീടയായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത സർവ്വവിദിതമാണല്ലോ.

ഗോവസൂരിപ്രയോഗം എങ്ങനെ കണ്ടു പിടിക്കപ്പെട്ടു എന്നും അതിനു കാരണഭൂതൻ ആരാണെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികൾ നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. തൽസംബന്ധമായ ഒരു ചുരുങ്ങിയ വിവരണമാണ് അടിയിൽ ചേർക്കുന്നത്. ഗോവസൂരിപ്രയോഗത്തിന്റെ ജനയിതാവ് എഡ്വർഡ് ജന്നർ (Edward Jenner) എന്ന ഒരു ആംഗ്ലോയർഷ് ഗവർണ്മെന്ററായിരുന്നു. വൈദ്യവിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്തു്

നാൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഗ്ലൂസ്റ്റർ ഷയറിലെ സഡ്ബറി എന്ന ചെറിയ നഗരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഔഷധാലയത്തിൽ അസിസ്റ്റൻറായി ജോലിനോക്കിയിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു പെൺകുട്ടി വൈദ്യസ്ഥായം അത്ഥിക്കാനായി ജന്നറുടെ സമീപിച്ചു. അവൾക്കു മസൂരിയാണെന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു് “ഹേയ്”, ഒരിക്കലുമല്ല. എനിയ്ക്കു ഗോവസൂരിവന്നിട്ടുണ്ടു്. ആകയാൽ മസൂരിരോഗം എന്നെ ബാധിക്കുകയില്ല.” എന്നു അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു. (ആ നാട്ടിൽ കന്നുകാലികൾക്കു സഹജമായി ഉണ്ടാകാറുള്ളതും ശക്തികുറഞ്ഞതുമായ ഒരുതരം സുഖക്കേടായിരുന്ന് ഗോവസൂരി (cow-pox) ആകെങ്കിലും ഗോവസൂരി ബാധിച്ചാൽ അവർക്കു മസൂരി പിടിപെടുന്നേയില്ലെന്നു ഗ്ലൂസ്റ്റർ ഷയറിലെ പാൽക്കുരി പെണ്ണങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിശ്വാസമുള്ളതായി ജെന്നർ മുമ്പുതന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഗോവസൂരികൊണ്ടു മസൂരിരോഗം പരിഹരിക്കാൻ സാധിക്കുമോ എന്നുള്ളതിനു ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തണമെന്നു അപ്പോൾമുൻ ജന്നറിനു ഒരു ആഗ്രഹമുണ്ടായി. അദ്ദേഹം അതിനുവേണ്ടി ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. അതിനെപ്പറ്റി ജെന്നർ സുഹൃത്തുക്കളോടും ഡാക്ടർമാരോടും സംസാരിച്ചുനോക്കി. അവരുകളെ കൂറ്റസ്സായോടു കൂടി ജന്നറെ പരിഹസിക്കുകയുണ്ടായാലും അലക്ഷ്യമായി പിന്തിരിയുകയുമാണു്

ചെയ്തു. ഏതാനുംനാൾ കഴിഞ്ഞു ജനർ ലണ്ടനിൽചെന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഭിഷഗ്വരനായ “ജോൺ ഫണ്ടർ” എന്ന മഹാന്റെ അന്തേവാസിയാൽ വൈദ്യപഠനം തുടന്നു. ഗോവസൂരിപ്രയോഗംകൊണ്ടു വസൂരിബാധ തടയാൻ ഉള്ള സാധ്യതകളെപ്പറ്റി ജനർ തന്റെ ഗുരുനാഥനോടു സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹം അപ്പോൾ “വിചാരിച്ചു കാലംകളുണ്ടോ. ശ്രമിക്കുക. ക്ഷമയോടുകൂടി വർത്തിക്കുക. കൃത്യശുദ്ധയോടുകൂടി പരിശോധന നടത്തുക” എന്നിങ്ങനെ സ്വശിഷ്യനെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ച് ധൈര്യപ്പെടുത്തി.

കാലാന്തരത്തിൽ ജനർ വൈദ്യസംബന്ധമായ ഉൽകൃഷ്ടബുദ്ധിജടാര സമ്പാദിച്ചുപിന്നീടു അദ്ദേഹം നാട്ടുവുറത്തുപോയി ചികിത്സനടത്താൻ തുടങ്ങി. ഡാക്ടർ ഫണ്ടർ മുമ്പു ഉപദേശിച്ചതനുസരിച്ചു മസൂരിനിവാരണത്തിനുള്ള പരീക്ഷണങ്ങൾ നടന്നു തുടർന്നു നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. 20 സംവത്സരക്കാലം അതിനുവേണ്ടി ഏകാഗ്രതയോടുകൂടി അദ്ദേഹം ഉററുശ്രമിച്ചു. ഗോവസൂരി കുത്തിവച്ചാൽ മസൂരി ബാധിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു, അതു ഫലപ്രദമായ ഒരു നിവാരണമാർഗ്ഗമായിരിക്കുമെന്ന് 1798-ൽ അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. ഗോവസൂരി എപ്പോഴെങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവർക്കു മസൂരിബാധിക്കാനിടയില്ല എന്നുള്ളതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം പലരുടേയും അനുഭവത്തിൽനിന്നു അദ്ദേഹം അതിനിടയിൽ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. ഗോവസൂരി അല്പമായിട്ടെങ്കിലും ഒരുവനിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതായാൽ മസൂരിയിൽനിന്നു അവനുറക്ഷപ്രാപിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു ജനർശക്തിയുക്തം വാദിച്ചുതുടങ്ങി. അപ്രകാരം കരാളിൽ

ഗോവസൂരി ഉണ്ടാകുന്നതിനു അതു കുത്തിവെക്കുന്നതെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഗോവസൂരി പിടിപെട്ട പശുവിന്റെ രക്തത്തിലെ ജലമയമായ ഭാഗം (Some lymph or watery part of the blood) മനുഷ്യരക്തത്തിൽ കലർത്തുന്നതിനായി കുത്തിവെക്കുന്ന ആ സമ്പ്രദായത്തിനാണ് “ഗോവസൂരിപ്രയോഗം” എന്നു പറയുന്നത്.

ജനർ ലണ്ടനിൽ എത്തി മൂന്നുമാസക്കാലം ഇതിനെപ്പറ്റി പല വൈദ്യശാസ്ത്രശാലകളോടും സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുകയുണ്ടായി. മസൂരിരോഗത്തിനു ഉത്തമമായ ഒരു നിവാരണമാർഗ്ഗം തലകാഞ്ഞു കണ്ടുപിടിച്ചതിനു ആ മാന്യനു ഭിഷഗ്വരന്മാരിൽനിന്നും പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നും പുരോഹിതന്മാരിൽനിന്നും മറ്റും ലഭിച്ച പ്രോത്സാഹനം ഒന്നുവേറെയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിയ ശകാരങ്ങൾക്കു യാതൊരു കയ്യും കണക്കുമില്ലായിരുന്നു എന്നുവേണം പറയുവാൻ. പ്രസ്തുത നിവാരണസമ്പ്രദായം ഒരുപ്രാവശ്യമെങ്കിലും ഒന്നുപരീക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതിനു അവിടുത്തെ ഡാക്ടറന്മാരിൽ ഒരുവനുപോലും സന്തതസ്സുണ്ടായില്ല. പത്രപ്രവർത്തകന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ അതിക്രമമായി ആക്ഷേപിച്ചു ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. “മൃഗരക്തം മനുഷ്യരിൽ കുത്തിവെച്ചു അവരെക്കൂടി മൃഗങ്ങളാക്കാനാണ് ആ മറയൻ ശ്രമിക്കുന്നത്” എന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. “പശുവിന്റെ രക്തം കുട്ടികളിൽ കുത്തിവെച്ചാൽ അവരുടെ മുഖങ്ങൾ ‘കാളമോന്ത്’പോലെ നീണ്ടുപോകുമെന്നും അവർ കാളയെപ്പോലെ നാമറിയാതെയാകുമെന്നും ഈ പ്രയോഗം കേവലം പൈശാചികമാണെന്നും” മറ്റും പുരോ

ഹിതമാർ യുക്തിവാദങ്ങൾ 'തട്ടിമുളിച്ചു.' ഗോവസുരി കത്തിവയ്ക്കുന്നതിനു ആരെങ്കിലും അനുവദിച്ചാൽ അവരുടെ പിന്നാലെ കൂട്ടുകൂടി പരിഹസിക്കുന്നതിനും അവരെ നിർദ്ദയം കല്ലെറിയുന്നതിനും ആദ്യ കാലങ്ങളിൽ പൊതുജനങ്ങൾക്കു യാതൊരു കൂസലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആകയാൽ ജനർ ലണ്ടൻനഗരിവിട്ടു നിരാശനായി സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങി.

നിരാശജനക്കുണ്ടായ ഭൂരിതാനുഭവങ്ങൾ അടിയ്ക്കടി നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും ആ പരിശുദ്ധശീലൻ തന്റെ ഉദ്യമം തുടർന്നുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു ഇങ്ങനെ കാലം പിന്നെയും കഴിഞ്ഞു. കഥകൾ നിറഞ്ഞ മാസങ്ങളും പലതുപോയി. ഒടുവിൽ ഉത്കൃഷ്ടകുടുംബങ്ങളിൽ ജനിച്ചവരായ രണ്ടു മഹതികൾ തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ ഗോവസുരികത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതിനു ധൈര്യപ്പെട്ടു. സൂസിപ്രഭി; ബെക്കിലിയിലെ പ്രഭി (Lady Ducie and the Countess of Berkeley) ഇവരായിരുന്നു മുൻപറഞ്ഞ വനിതാരത്നങ്ങൾ. അന്നു മുതൽ എതിരാളികളുടെ എതിർപ്പിന്റെ ശക്തി ഗണ്യമായവിധത്തിൽ കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. വൈദ്യവക്രപ്പിൽപെട്ടവർക്കും മാനസാന്തരമുണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. അവർ ജനറിന്റെ നിർദ്ദേശം സ്വീകരിക്കാൻ സന്നദ്ധരായികാണപ്പെട്ടു ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ജനറിന്റെ മഹത്തായ കണ്ടുപിടിത്തം ഒടുവിൽ പൊതുജനങ്ങളുടെയും ഗവണ്മെന്റിന്റെയും മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസയ്ക്കു കാരണമായിത്തീർന്നു ഇങ്ങനെ ഗോവസുരിപ്രയോഗം, മസുരിരോഗനിവാരണത്തിനു ശം

സ്ത്രീയമായ ഒരു പ്രതിവിധിയായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. ജനർ സകലർക്കും ആരാധ്യനായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു അനവധി സമ്മാനങ്ങൾ ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. ഏറിയകാലത്തെ പരിശുദ്ധത്തിന്റെ ഫലമായി താൻ കണ്ടുപിടിച്ച പുതിയ പ്രസ്ഥാനം ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു നിവാരണമാർഗ്ഗമായി അംഗീകരിക്കാൻ ഇടയായവസ്തുത ഒന്നുമാത്രമാണ് തനിയ്ക്കു ലഭിച്ച പ്രതിഫലങ്ങളിൽ വെച്ചു അദ്ദേഹം ഏറ്റവും അമൂല്യമായി കരുതിയതു്.

മുവറു-ൽ ആ മഹാനുഭാവൻ കാലധർമ്മപ്രാപിച്ചു. ജനർ മരിച്ചു ഇരുപത്തെട്ടു വർഷംകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതായതു് മുവറു-ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇതുസംബന്ധമായി ഒരു നൂതനനിധമം നടപ്പിലായി. ആ രാജ്യത്തുജനിയ്ക്കുന്ന സകല ശിശുക്കളെയും ഗോവസുരിപ്രയോഗത്തിനു വാധേയരാക്കണമെന്നുള്ള നിബന്ധനയായ നാജശാസനമായിരുന്നു പ്രസ്തുത നിയമം. ആ നിയമത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് മസുരി എന്ന മഹാമാരി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നും ഉല്പാടനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതിനിടയായതു് എന്നുള്ളകാര്യം തിരികെയും വിസ്മരിക്കത്തക്കതു്. അതുപോലെ നിർബ്ബന്ധിതമായ ഗോവസുരിപ്രയോഗം ഭാരതത്തിലും നടപ്പാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ അതേ അനുഭവംതന്നെ ഇവിടെയും ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ അസാധാരണമില്ലല്ലോ.

“ലോകഃ സമസ്താ സുഖിനോഭവതു.”

“ആശാൻ”

Peoples' Book Stall and
Advertising Agencies

Quilon

മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ സ്മരണയായ പുസ്തകം ഓച്ചിറനീരും ശ്രീ: പി. ബ്രഹ്മമോഹനൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു സ്മാരകഗ്രന്ഥമാകുന്നു ആശാൻ. കേരളത്തിലെ പ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ലേഖനങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സുലഭങ്ങളാണു്. മഹാകവിയുടെ മനോഹരമായ മായാപടം ഗ്രന്ഥത്തിനു് അലങ്കാരമായിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ നാലിലൊന്നുവലിപ്പത്തിൽ 108-പേജുകളുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിനു് അഞ്ചലിൽ ഒരു രൂപയും തപാലിൽ ഒന്നര രൂപയുമാണു വിലവച്ചിരിക്കുന്നതു്. ശ്രീ: ബ്രഹ്മമോഹനന്റെ ഉദ്യമം നിഷ്ഠുലമായിട്ടില്ലെന്നു പറയുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു സന്തോഷമുണ്ടു്.

ഇവിടെ എല്ലാത്തരം പുസ്തകങ്ങളും വില്പനയ്ക്കു തയ്യാർ.

പരസ്യങ്ങൾ മിതമായ നിരക്കിൽ പത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കുവാനും തയ്യാറാണു്.

പീപ്പിൾസ് ബുക്കസ്റ്റാൾ ആൻഡ്

അഡ്വർടൈസിംഗ് ഏജൻസീസ്,

കൊല്ലം.

“പത്മജനം”

മുഖ്യരസദർശന വാർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സുഗന്ധലേപനം.

മുഖത്തുണ്ടാകുന്ന കറുപ്പടയാളം, തടിപ്പകരം, തേമൽ, പഴുക്കടി, മുഖക്കുരു മുതലായ എല്ലാവിധ മുഖരോഗങ്ങളേയും നിശ്ശേഷം മാറ്റി തേജസ്സും കാന്തിയും വാർദ്ധിപ്പിച്ചു മുഖത്തെ പത്മസമാനമാക്കുന്നതാണു് ഈ ലേപനം.

ഡപ്പി മ-നു് വില രൂ. ൨൪.

ശാസ്ത്രീയമായി തയ്യാർചെയ്ത ആയുർവ്വേദ ഔഷധങ്ങൾ ഇവിടെ കിട്ടുന്നതാണു്

ജി ജാർദ്ദനാപ്പ,

വൈദ്യകലാനിധി,

ജി. വി. എ. വൈദ്യശാല, കടപ്പാക്കട - കൊല്ലം.

THE ASIAN BANK LTD. QUILON.

(Incorporated in 1930)

ALL KINDS OF BANKING BUSINESS
TRANSACTIONED.

Managing Director

For Quality, Service & Style — Best Indian Made Pencils

Made by:—

THE POPULAR PENCIL WORKS.

Pattathanam, QUILON.

Manufacturers of
BLACK-LEAD, COPYING & COLOUR PENCILS.

PRICES MODERATE.

ENSURES SMOOTHNESS AND DURABILITY.

QUALITY THE BEST.

വായിക്കേണ്ട ചില പുസ്തകങ്ങൾ.

ജീവിതചക്രം

പി. കേശവദേവിന്റെ കലാസന്ദർശനം തികഞ്ഞ ആദ്യ ചെറുകഥകളുടെ സമാഹാരം.

വില രൂ. 1. ഞ. 4.

കെ. അയ്യപ്പന്റെ പദ്യകൃതികൾ

ജാതിമർദ്ദനം, അസമത്വം, അജ്ഞത, അന്ധവിശ്വാസം എന്നിവയെ യെശുസമേതം എതിർക്കുന്ന പുരോഗമനസാഹിത്യം.

വില രൂ. 1. ഞ. 8.

ടി. കെ. മായവൻ

("ഭേദഭിമാനി" ടി. കെ. യുടെ ജീവചരിത്രം)

പെരുനമ്പലത്തുവാരം, വൈയ്യം സത്യഗ്രഹം, ക്ഷേത്രപ്രവേശനപ്രക്ഷോഭം എന്നിവയെപ്പറ്റി സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നതും കേരളത്തിന്റെ നാം മറന്നുതടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഒരു കാൽ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രാഷ്ട്രീയചരിത്രം അടങ്ങിയതുമായ മഹൽഗ്രന്ഥം.

400-ൽപരം പേജുകൾവീതമുള്ള 2-വാല്യങ്ങൾക്കകം രൂ. 3 രൂ. മാത്രം.

വേണാനാദം

ഒരു അനുഗ്രഹീതയുവകവിയുടെ ആത്മഗീതങ്ങൾ. കൈനിക്കര കമാരപിള്ളയുടെ സുലർഷവും വിജ്ഞാനപ്രദമായ അവതാരികയോടുകൂടിയത്. ഗ്രന്ഥകർത്താ, വേണുഗോപാലൻ.

വില 8 ഞ.

മാനേജർ,

ശാരദാ ബുക്കഡിപ്പോ,

ചാക്ക, തിരുവനന്തപുരം.

പൊതുജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്ക്

ഫാക്ടറിയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ഉല്പാദനത്തോടനുസരിച്ച് പുതിയ സ്റ്റോക്ക്സ് റെകർഡായോ ഏതെങ്കിലും മറ്റോ തുറവർഷങ്ങൾക്ക് നിയമിക്കുവാൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പൊതുജനങ്ങൾക്കു തന്നെ നിലവിൽ ലഭിക്കുന്ന സ്റ്റോക്ക്സ് റെകർഡ് പേരുവിവരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

സ്റ്റോക്ക്സ് റെകർഡ് (തിരുവിതാംകൂർ)

1. ട്രേഡ്സ് മി. വി. സ്റ്റോക്ക്സ് നാഗർകോവിൽ.
2. " മേസ്. എ. എം. എ. കോർ & സൺസ് മിരുവനന്തപുരം.
3. " ജെ. വേലായുധൻപിള്ള & സൺസ്, കോട്ടയം.
4. " ചെമ്മൂടൻപുഴ സ്, കോട്ടയം.
5. " കൊച്ചി സ്റ്റോക്ക്സ്, കോട്ടയം.
6. " ഗോൾഡ് & കമ്പനി കോട്ടയം.
7. " ജെ. മേയൻമുഖലാളി കോട്ടയം.
8. " ജി. ബാലകൃഷ്ണസ്, മാവേലിക്കര.
9. " ഇളി & സൺസ് കോട്ടയം.
10. " പത്മനാഭനായിട്ട്, ചെറുപുഴ.
11. " എം. ജി. വർമ്മ, ചെറുപുഴ.
12. " സെൻട്രൽ സ്റ്റോക്ക്സ്, മൂന്നാമതം.
13. " ബാലക് & Co, ഇരയേറ്റം.
14. " പി. മാവേലിക്കര ബാലക്, പുത്തൻ.

തിരുവിതാംകൂറിനവെളിയിൽ

1. " ജി. നന്ദൻപിള്ള കമ്പനി, മധുര.
2. " വി. സി. മാവേലിക്കര & സൺസ്, മദ്രാസ്.
3. " ജെ. ജി. മഹാത്മ്യം മൂലാലയം & സൺസ്, കണ്ണൂർ.
4. " എൻ.സി.സ്റ്റോക്ക്സ് കോർപ്പറേഷൻ, കണ്ണൂർ.
5. " ടി. പി. ബാലകൃഷ്ണൻ ബാലക്, നോട്ട് ചെമ്മൂട.
6. " ജെ. ഹിറോസ് ട്രേഡ്സ്, പാലക്കാട്.
7. " നാഷണൽ സ്റ്റോക്ക്സ്, സിംഗപ്പൂർ.
8. " കാൽവേലാലി, ബാലകൃഷ്ണൻ.

ദി കമ്പനിയുടെ പെൻസിൽഫാക്ടറി

കെ. ഓ. ലി. ഓ.

THE SAHODARI.

(A POPULAR MONTHLY JOURNAL)

അ മ ര പീ യു ഷ് ങ്ങ ൾ

(The Best Nervine Tonic)

സ്ഥിരമായ ആരോഗ്യത്തെയും ആയുർദൈർഘ്യത്തെയും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഞങ്ങളുടെ അമരപീയുഷം വാങ്ങി സേവിക്കുക. അകാലജരാ നരകങ്ങളും ജനനേന്ദ്രിയസംബന്ധമായ സകലവിധ കേടുകളിലും പോക്കി, ശരീരത്തിന് നവീനമായ തേജസ്സും, ഓജസ്സും പ്രദാനംചെയ്ത് ഐഹികപാരത്രികസുഖങ്ങളെ അനുഭവിപ്പിച്ചു മനുഷ്യനെ യഥാർത്ഥമനുഷ്യാക്കിത്തീർക്കുന്ന ദിവ്യവ്യയം.

അമരപീയുഷം 24 ഒഴ. കുപ്പി 1-ാം വില 3 രൂ. 8 ണ.

N. B. ഇവിടെ രോഗികളെ നേരിട്ടു പരിശോധിച്ചു ഔഷധം നിശ്ചയിച്ചു കൊടുക്കുന്നതു കൂടാതെ, സകലവിധ ആയുർവ്വേദ ഔഷധങ്ങളും മിതമായ വിലയ്ക്കു കൊടുക്കപ്പെടും അഗതികളായ രോഗികളെ ധർമ്മമായി ചികിത്സിക്കുന്നതാണ്. കൂടുതൽ വിവരം അറിയണമെന്നുള്ളവർ രണ്ടുനാസ്സാമ്പു സഹിതം മലയാളത്തിലോ, ഇംഗ്ലീഷിലോ, തമിഴിലോയുള്ള ക്യാരറ്റ് ലാഗിന് ആവശ്യപ്പെടുക.

മാനേജിംഗ് പ്രൊപ്പ്രൈറ്റർ,

എം. വി. കൃഷ്ണൻവൈദ്യർ,

ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം ആയുർവ്വേദഹോർമസി &

ബ്രാഞ്ച്:—പുത്തൻചന്ത,
തീരുവനന്തപുരം.

} ഗ്രാൻറ് ഇൻ എയിഡ് വൈദ്യശാല,
കൊല്ലം.